

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Șifonierul, leul
și vrăjitoarea

C.S. Lewis

**Cronicile din
NARNIA**

Șifonierul, leul și vrăjitoarea

CLIVE STAPLES LEWIS (1898–1963), critic, teolog, autor de science fiction și literatură pentru copii.

Născut la Belfast, a fost din anii copilăriei un cititor pasionat care s-a exersat de timpuriu în arta scrisului. Moartea mamei sale, când el avea doar zece ani, a însemnat sfârșitul unei copilării fericite și ocrotite și totodată întâlnirea cu o nouă lume, cea a școlilor și internatelor de băieți. Adolescentul și-a găsit refugiul în mitologie și în muzică, și-a pierdut credința în Dumnezeu, dar a continuat să scrie. A raportat câteva succese școlare, iar mai târziu a publicat un volum de poezii și a început să studieze limbi clasice și filosofia la Oxford. În încheierea studiilor, s-a dedicat literaturii engleze, iar din 1925 a fost primit la Magdalen College, remarcându-se ca un excelent orator și dascăl. În această perioadă, casa lui a devenit locul de întâlnire a unui grup de scriitori, printre care se număra și J.R.R. Tolkien. În 1954 s-a mutat la Cambridge, unde a devenit primul titular al Catedrei de literatură engleză medie și renașcentistă.

Între 1929 și 1931, C.S. Lewis s-a reconvertit la creștinism, iar această importantă experiență a devenit o sursă și o constantă a întregii sale opere, începînd cu prelegerile și cu lucrările sale de specialitate și pînă la trilogia SF (*Out of the Silent Planet; Perelandre; That Hideous Strength*) sau ciclul de povestiri fantastice pentru copii *CRONICILE DIN NARNIA*.

C.S. Lewis

CRONICILE DIN
NARNIA®

Șifonierul, leul și
vrăjitoarea

CUPRINS

1. Lucy se uită într-un șifonier / 9
2. Ce a găsit Lucy / 16
3. Edmund și șifonierul / 28
4. Rahat turcesc / 37
5. Înapoi în cameră / 46
6. În pădure / 56
7. O zi cu castorii / 65
8. Ce s-a întâmplat după-masă / 78
9. În casa Vrăjitoarei / 89
10. Vraja începe să se destrame / 101
11. Aslan se apropie / 111
12. Peter dă prima bătălie / 122
13. Magia din zorii timpurilor / 132
14. Triumful Vrăjitoarei / 143
15. Magia secretă de dinainte
de zorii timpurilor / 154
16. Ce s-a întâmplat cu statuile / 165
17. În urmărirea Cerbului Alb / 176

PENTRU LUCY BARFIELD

Dragă Lucy,

Povestea asta am scris-o pentru tine, dar cînd am început să lucrez la ea nu mi-am dat seama că fetițele cresc mai repede decît cărțile. Drept care acum ești deja prea mare pentru povești, iar cînd cartea va fi publicată, vei fi și mai mare. Dar într-o bună zi, vei fi destul de bătrînă ca să citești din nou povești. Atunci ai s-o poți lua de pe raft, ai s-o ștergi de praf și-o să-mi spui și mie cum ți se pare.

Eu voi fi deja prea surd ca să te mai pot auzi și prea bătrîn ca să mai pot înțelege ce-mi spui, dar voi fi și atunci

Nașul tău care te iubește,
C.S. LEWIS

1

Lucy se uită într-un șifonier

Au fost odată ca niciodată patru copii: Peter, Susan, Edmund și Lucy. În această carte vă voi povesti despre ceea ce li s-a întâmplat în timpul războiului când, din cauza atacurilor aeriene, au fost trimiși de părinți să stea în casa unui profesor bătrîn care locuia undeva în inima țării, la cincisprezece kilometri de cea mai apropiată gară și la două mii de cea mai apropiată poștă. Nu era căsătorit și locuia într-o casă imensă, cu doamna Macready, menajera, și trei servitori. (Pe aceștia îi chema Ivy, Margaret și Betty, dar ei nu vor apărea

prea mult în poveste.) Profesorul era tare bătrîn, cu părul cărunt și vîlvoi, care aproape că-i acoperea fața. Copiilor le plăcu de el de la bun început; dar în prima seară, cînd îi întîmpină la ușă, arăta atît de ciudat, încît Lucy (care era cea mai mică) se cam sperie; pe Edmund însă (următorul în ordinea vîrstei) îl tot pufnea rîsul, așa că se prefăcu că-și șterge nasul ca să nu se bage de seamă.

După ce-i spuseră noapte bună Profesorului și urcară să se culce, băieții se duseră în camera fetelor să mai stea de vorbă.

– Am nimerit la fix, sînt sigur, spuse Peter. O să fie nemaipomenit. Tipu' ăsta o să ne lase să facem ce vrem.

– Mie mi se pare tare drăguț, fu de părere Susan.

– Haideti, ajunge, interveni Edmund, care era obosit și se prefăcea că nu e, ceea ce-l făcea să fie cam prost dispus. Nu mai vorbiți așa!

– Cum adică? întrebă Susan. Și, oricum, ar trebui să fii în pat la ora asta.

– Nu mai vorbi ca mama, îi spuse Edmund. Cine ești tu să-mi spui cînd să mă duc la culcare? Du-te tu la culcare!

– Mai bine ne-am culca toți, spuse Lucy. Dacă ne aude cineva vorbind, o să fie scandal.

– Ba nu, o contrazise Peter. Ascultați-mă pe mine, ăsta e genul de casă unde nimănui n-o să-i pese ce facem. Și, oricum, nu ne aude nimeni. De aici pînă-n sufrageria mare de jos faci cam zece minute.

– Ce se-aude? întrebă Lucy dintr-odată.

Era de departe cea mai mare casă în care fusese vreodată și gândul la culoarele lungi și la ușile care duceau în camere goale începuse deja să-i dea fiori.

– E-o pasăre, bleago, spuse Edmund.

– O bufniță, spuse Peter. Aici e un loc minunat pentru păsări. Eu mă duc să mă culc. Iar mâine vă propun să pornim în expediție prin casă. Într-un loc ca ăsta poți găsi orice. Ați văzut munții de pe drum? Și pădurile? S-ar putea să fie și vulturi. S-ar putea să fie și cerbi. Or fi și ulii.

– Castori! adăugă Lucy.

– Vulpi! zise Edmund.

– Iepuri! interveni și Susan.

Dar a doua zi dimineața ploua atît de tare, încît, dacă te uitai pe fereastră, nu puteai vedea nici munții, nici pădurile și nici măcar pîrîiașul din grădină.

– Eram sigur c-o să plouă, începu Edmund.

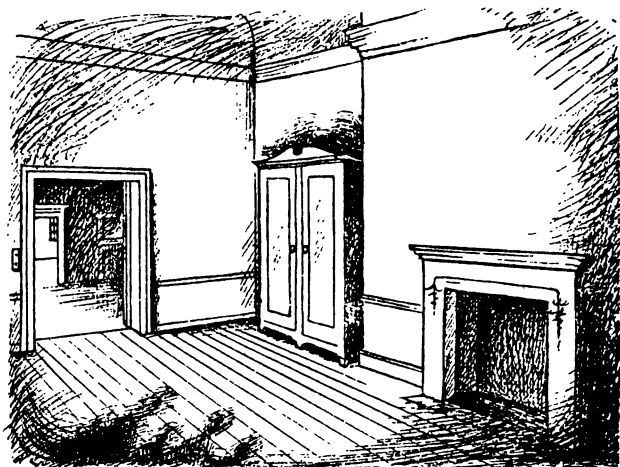
Tocmai își terminaseră micul dejun și se întorseră sus, în camera pe care le-o dăduse Profesorul; o cameră lungă și joasă, cu două ferestre dînd într-o parte a casei și două în cealaltă.

– Nu te mai plînge, Ed, îi spuse Susan. Pun pariu că într-o oră se înseninează. Iar pînă atunci avem ce face. Avem un radio și o mulțime de cărți.

– Nu, mulțumesc, spuse Peter. Eu mă duc să explorez casa.

Toți fură de acord cu el și așa începură aventurile. Era genul de casă care îți dă senzația că nu

se mai sfîrșește, și era plină de fel de fel de locuri neașteptate. Primele uși pe care le deschiseră dădeau în niște dormitoare goale, cum, de altfel, era și de așteptat; dar nu după mult timp găsiră o încăpere lungă, plină de tablouri și în care se afla și o armură; după aceasta, urmă o încăpere verde, cu o harpă într-un colț; coborîră trei trepte, urcară altele cinci și ajunseră într-un fel de holișor în care una dintre uși dădea într-un balcon, iar celelalte într-o serie de camere care dădeau una într-alta și care erau pline de cărți – cele mai multe erau cărți foarte vechi, iar unele păreau mai mari decît Biblia pe care o văzuseră ei la biserică. Ajunseră, în cele din urmă, într-o încăpere în care nu era decît un șifonier mare; genul de șifonier cu oglindă pe ușă. Iar pe pervazul ferestrei era o albăstrea ofilită.

– Nimic! spuse Peter și ieșiră, toată trupa, din cameră.

Toți în afară de Lucy, care mai rămase puțin; se gîdea că n-ar fi rău să încerce să deschidă ușa de la șifonier, deși era aproape sigură că e încuiată. Dar, spre marea ei mirare, ușa se deschise destul de ușor, lăsînd să cadă doi bulgărași de naftalină.

Lucy se uită înăuntru și văzu fel de fel de haine – cele mai multe din blană. Și nimic nu-i plăcea mai mult lui Lucy decît să miroasă și să mîngîie blănuri. Intră imediat în șifonier și se băgă printre hainele de blană, frecîndu-și obrazii de ele; lăsă ușa deschisă, fiindcă știa și ea că e o prostie să te închizi într-un șifonier. Se afundă și mai tare și descoperi că dincolo de rîndul acesta de haine urma un al doilea. Era beznă, așa că fu nevoită să meargă cu brațele întinse în față, să nu se izbească de spatele șifonierului. Mai făcu un pas – și apoi încă doi sau trei –, așteptînd să atingă lemnul cu vîrfurile degetelor. Dar nu-l atinse.

„Ăsta pare să fie un șifonier imens!“ se gîndi Lucy, mergînd și mai departe, dînd la o parte hainele moi ca să-și facă loc. Observă apoi că scîrțîie ceva pe jos. „O fi tot naftalină?“ se întrebă, aplecîndu-se să pipăie cu mîna.

Dar, în locul lemnului tare pe care se aștepta să-l simtă, dădu de un fel de pudră moale, extrem de rece.

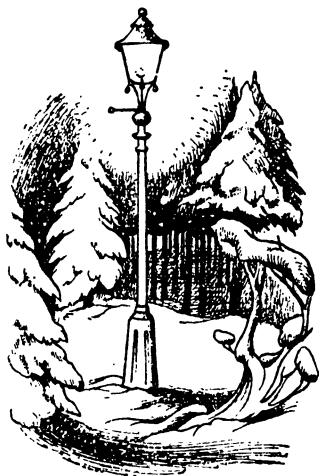
„Ce ciudat“, își spuse și mai făcu vreo doi pași.

În clipa următoare, fața nu i se mai atingea de blănuri moi, ci de ceva tare și aspru, țepos chiar.

– Oh, parc-ar fi ramurile unui copac! exclamă Lucy.

După care observă o lumină undeva în față; nu la câțiva centimetri depărtare, unde te-ai fi așteptat să fie spatele șifonierului, ci mult mai departe. În clipa următoare se trezi în mijlocul unei păduri, în miez de noapte; pe jos se așternuse zăpadă și ninge.

Lucy se sperie un pic, dar, în același timp, era și curioasă. Se uită în spate și, printre trunchiurile întunecoase de copaci, putu vedea încă ușa de la șifonier deschisă; ba chiar zări și camera goală din care ieșise. (Lăsase ușa deschisă, desigur, fiindcă știa că e o prostie să te încui într-un șifonier.) Acolo era încă zi.

„Dacă se întîmplă ceva, pot să mă întorc“, își spuse Lucy în sinea ei.

Merse mai departe, scîrț-scîrț pe zăpadă, prin pădure, spre cealaltă lumină. Ajunse la ea în numai zece minute; era un felinar. Și, cum stătea așa, întrebîndu-se ce caută un felinar în mijlocul pădurii și neștiind ce să mai facă, auzi zgomot de pași venind spre ea. La scurt timp apăru în lumina felinarului o persoană foarte ciudată.

Era numai puțin mai înaltă decît Lucy și avea o umbrelă acoperită de zăpadă. De la mijloc în sus era bărbat, dar picioarele erau de țap (acoperite cu păr negru, lucios), iar în loc de picioare avea copite. Avea și coadă, dar Lucy nu băgă de seamă de la început pentru că și-o ținea pe brațul cu care ținea și umbrela ca să n-o tîrîie prin zăpadă. La gît purta un fular roșu de lînă și avea și pielea cam roșie. Avea o față ciudată, dar plăcută, cu o barbă ascuțită și păr cîrlionțat, iar de o parte și de alta a frunții apărea cîte un corn. Într-o mînă ducea, după cum v-am mai spus, umbrela; cu celălalt braț ținea mai multe pachete învelite în hîrtie maro. Cum stătea așa cu toate pachetele în brațe, arăta de parcă tocmai ar fi făcut cumpărăturile de Crăciun. Era un Faun. Cînd o văzu pe Lucy, fu atît de mirat că scîpă toate pachetele.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Faunul.

2

Ce a găsit Lucy

– **B**ună seara, spuse Lucy.

Dar Faunul era atît de prins cu adunatul pachetelor de pe jos încît la început nici nu-i răs-punse. După ce termină, făcu o plecâciune.

– Bună seara, bună seara, spuse. Îmi cer scuze, n-aș vrea să par prea curios, greșesc crezînd că ești o Fiică a Evei?

– Eu sînt Lucy, spuse fata, neînțelegînd ce vrea să spună Faunul.

– Să-mi fie cu iertare, da' nu ești ceea ce se numește fată? întrebă el.

– Bineînțeles că sînt fată, răspuse Lucy.

– Adică ești Om?

– Bineînțeles că sînt Om, spuse Lucy, nedumerită.

– Desigur, spuse Faunul. Ce prost sînt! Dar e prima dată cînd vād un Fiu al lui Adam sau o Fiică a Evei. Mă bucur nespus. Adică...

Aici se opri ca și cînd ar fi fost pe punctul de a spune ceva ce n-ar fi vrut să zică, dar se oprise la timp.

– Mă bucur nespuse, continuă. Dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Tumnus.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule Tumnus, spuse Lucy.

– Și pot îndrăzni să te întreb, Lucy, Fiică a Evei, cum ai ajuns în Narnia?

– Narnia? Ce-i asta?

– Te afli pe tărîmul numit Narnia, îi răspunse Faunul. Pămîntul cuprins între felinar și marele castel Cair Paravel de la Marea de Est. De unde vii, din pădurile sălbatice din Vest?

– Eu... eu am intrat prin șifonierul din camera goală, spuse Lucy.

– Aha! făcu domnul Tumnus cu melancolie în glas. Ei, dac-aș fi învățat mai mult la geografie cînd eram mic aș ști unde sînt aceste țări ciudate. Dar acum e prea tîrziu.

– Da' nu sînt țări, spuse Lucy, aproape pufnind în rîs. E doar undeva mai încolo, cel puțin așa cred, nu sînt sigură. Acolo e vară.

– Pînă una-alta, spuse domnul Tumnus, în Narnia e iarnă, e iarnă de mult timp, așa că, dacă mai stăm mult aici în zăpadă, o să răcim amîndoi. Fiică a Evei din îndepărtatul tărîm al Camerei Oale unde domnește pe veci vara în strălucitoarea cetate a Șifon Ierului, te invit să bem un ceai împreună.

– Mulțumesc, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar nu știu dacă n-ar fi mai bine să mă întorc acasă.

– E aproape, imediat după colț, insistă Faunul, și focul e gata făcut, și avem pâine prăjită, și sardele, și prăjituri...

– Ești foarte drăguț, dar nu cred că pot sta prea mult.

– Dacă mă iei de braț, Fiică a Evei, spuse domnul Tumnus, o să putem merge amîndoi sub umbrelă. Așa. Haide!

Și astfel Lucy se trezi mergînd prin pădure braț la braț cu această creatură ciudată, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Nu după mult timp, ajunseră într-un loc plin de pietre, cu dealuri ici și colo. Într-o vale micuță domnul Tumnus se întoarse brusc într-o parte de parc-ar fi vrut să intre într-o stîncă imensă, dar în cele din urmă Lucy își dădu seama că era intrarea într-o peșteră. Înăuntru ardea un foc din lemne. Domnul Tumnus se aplecă, luă cu un clește o bucatică arzîndă de lemn de pe foc și aprinse o lampă.

– Imediat, spuse și puse apa la fiert.

Lucy avea sentimentul că era locul cel mai frumos în care fusese vreodată. Era o peșteră din piatră roșiatică, micuță și curată, cu covor pe jos, cu două scaune („unul pentru mine și unul pentru prieteni“, îi explică domnul Tumnus), o masă, un bufet, cu poliță deasupra căminului, iar deasupra acesteia, pe perete, era poza unui Faun bătrîn cu barba căruntă. Într-un colț se zărea o ușă care ducea probabil în dormitorul domnului Tumnus, se gîndi Lucy. Pe un perete era un raft plin de cărți și Lucy se uită la ele în timp ce Faunul pregătea ceaiul: *Viața și Scrisorile lui Silenus* sau *Despre nimfe și comportamentul acestora*, sau *Oamenii, maimuțele și pădurarii*; un studiu al legendelor populare sau *Omul este un mit?*

– Gata, Fiică a Evei! spuse Faunul.

Era o gustare cu adevărat minunată. Aveau cîte un ou fiert fiecare, sardele pe pîine prăjită, pîine prăjită cu unt, pîine prăjită cu miere și prăjitură pudrată cu zahăr. Cînd Lucy nu mai putu să

mănince, Faunul începu să vorbească. Știa o mulțime de povești minunate despre viața din pădure. Îi povesti despre dansurile de la miezul nopții, și despre Nimfele care trăiau în fântini, și despre Driadele care locuiau în copaci și care veneau să danseze cu Faunii; despre cum plecau în căutarea Cerbului Alb ca spuma laptelui, care-ți putea îndeplini trei dorințe dacă-l prindeai; cum ospătau și cum mergeau în căutare de comori cu Piticii Roșii sălbatici în mine adânci și în peșteri din adâncul pământului; cum vara, când pădurea toată înverzea, venea să-i vadă Silenus, călare pe măgarul lui cel gras, iar uneori, când venea însuși Bacchus în vizită, apa pîraielor se transforma în vin și pădurea întreagă se veselea săptămîni la rînd.

– Dar acum e mereu iarnă, adăugă el, mîhnit.

Apoi, ca să se înveselească, luă un nai micuț de pe bufet – parcă era făcut din paie – și începu să cînte. La auzul acestei melodii, lui Lucy îi veni să plîngă, să rîdă, să danseze și să doarmă în același

timp. Trecuseră probabil multe ore, cînd, în sfîrșit, spuse:

– Domnule Tumnus, îmi pare rău că trebuie să te întrerup, îmi place foarte mult această melodie, dar acum trebuie neapărat să mă duc acasă. Venisem numai pentru cîteva minute...

– Acum nu mai are nici un rost, spuse Faunul, punînd naiul deoparte și clătînînd amărît din cap.

– Nici un rost? întrebă Lucy, sărînd în picioare destul de speriată. Ce vrei să spui? Trebuie să plec acasă chiar acum. Au să fie îngrijați, n-au să știe unde sînt. Domnule Tumnus! Ce s-a întîmplat? îl întrebă după o clipă.

Ochii Faunului erau plini de lacrimi care i se prelingeau pe obraji; începuse să-i curgă și nasul. Faunul își acoperi fața cu mâinile și începu să urle.

– Domnule Tumnus! Domnule Tumnus! spuse Lucy, disperată. Nu plînge! Ce s-a întîmplat? Nu te simți bine? Dragă domnule Tumnus, ce te supără?

Dar Faunul continua să plîngă cu suspine de parcă i s-ar fi frînt inima din piept. Nu se opri nici cînd Lucy se duse la el și-l îmbrățișă și-i dădu batista ei. Luă batista și începu să se șteargă cu ea. Dar, de fiecare dată cînd devenea prea udă ca s-o mai poată folosi, o storcea, astfel încît, în scurt timp, se făcu o mică băltoacă pe jos.

– Domnule Tumnus! îi țipă Lucy la ureche, scuturîndu-l. Încetează! Încetează imediat! Nu ți-e rușine? Un Faun așa mare... De ce plîngi?

– Ooo! suspină domnul Tumnus. Plîng pentru că sînt un Faun rău.

– Ba eu nu cred deloc că ești un Faun rău, zise Lucy. Eu cred că ești un Faun foarte bun. Ești cel mai drăguț Faun pe care l-am cunoscut vreodată.

– Oo! N-ai spune asta dac-ai știi..., îngîna domnul Tumnus printre suspine. Nu, sînt un Faun rău. Nu cred să fi existat un Faun mai rău de cînd e lumea.

– Da' ce-ai făcut? îl întrebă Lucy.

– Bătrînul meu tată, spuse domnul Tumnus, cel din poza de deasupra căminului, n-ar fi făcut așa ceva niciodată.

– Ce? întrebă Lucy.

– Ce-am făcut eu, răspuse Faunul. Am intrat în serviciul Vrăjitoarei Albe. Asta am făcut. Sînt servitorul Vrăjitoarei Albe.

– Vrăjitoarea Albă? Cine e?

– Ea este cea care are Narnia la degetul mic. Ea a făcut să fie mereu iarnă. Mereu iarnă, dar fără Crăciun. Îți poți imagina așa ceva?

– Ce groaznic! spuse Lucy. Da' pentru ce te-a angajat?

– Asta e partea cea mai rea, spuse domnul Tumnus cu un geamăt. M-a angajat să răpesc oameni. Uită-te bine la mine, Fiică a Evei. Îți vine a crede că sînt genul de Faun care se întâlnește în pădure cu o biată copilă nevinovată, o copilă care nu i-a făcut nici un rău, care se preface că e prietenos și o invită la el în peșteră numai și numai ca s-o adoarmă și să i-o dea apoi Vrăjitoarei Albe?

– Nu, răspuse Lucy. Sînt sigură că n-ai face așa ceva niciodată.

– Dar chiar asta am făcut, spuse Faunul.

– Ei, atunci, rosti Lucy rărind cuvintele (pentru că voia să-i spună adevărul fără să-l rănească prea tare), atunci înseamnă că ai făcut ceva rău. Dar acum regreti așa de tare, încît sînt sigură că n-o să mai faci așa ceva niciodată.

– Fiică a Evei, nu înțelegi? o întrebă Faunul. Nu e ceva ce am făcut, ci e ceva ce fac acum, chiar în clipa asta.

– Ce vrei să spui? strigă Lucy, devenind palidă.

– Tu ești copila, spuse Tumnus. Vrăjitoarea Albă mi-a ordonat ca dacă văd vreodată vreun Fiu al lui Adam sau vreo Fiică a Evei în pădure, să-i prind și să-i duc la ea. Iar tu ești prima. Și m-am prefăcut că-ți sînt prieten și te-am invitat la mine la ceai, și în tot acest timp așteptam să adormi ca să mă duc la *Ea* și să-i spun.

– Dar n-o să te duci, nu-i așa, domnule Tumnus? Nu se poate să faci așa ceva.

– Dar dacă nu-i spun, zise el, începînd să plîngă, ea tot o să afle. Și-o să pună să mi se taie coada și coarnele, să mi se smulgă barba, și-o să-mi atingă copitele mele frumoase cu bagheta și-o să mi le transforme în niște copite amărîte de cal. Iar dacă se înfurie rău de tot, o să mă transforme în stană de piatră și atunci o să fiu statuia unui Faun la ea în casă, în casa ei oribilă, pînă cînd se ocupă cele patru

tronuri de la Cair Paravel și Dumnezeu știe cînd o să se întîmple asta ori dac-o să se întîmple vreodată.

– Îmi pare rău, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar lasă-mă să plec acasă, te rog.

– Sigur c-o să te las, murmură Faunul. Trebuie. Îmi dau și eu seama de asta. Înainte să te cunosc nu știam cum sînt oamenii. Sigur că nu pot să te dau pe mîna Vrăjitoarei; nu acum, după ce te-am cunoscut. Dar trebuie să plecăm chiar acum. Te conduc pînă la felinar. Cred că de-acolo te descurci, știi cum s-ajungi la Camera Oală și la Șifon Ier?

– Sigur că știu, spuse Lucy.

– Trebuie să nu facem zgomot, spuse domnul Tumnus. Pădurea e plină de spionii ei. Chiar și unii copaci sînt de partea ei.

Se ridicară amîndoi. Domnul Tumnus își deschise umbrela, îi oferî brațul lui Lucy și porniră amîndoi prin zăpadă. Drumul înapoi fu cu totul altfel decît la venire; se furișară prin pădure cît de repede putură, fără să scoată nici o vorbă, iar domnul Tumnus avu grijă să o ia prin locurile cele mai întunecoase. Lucy răsufală ușurată cînd ajunseră la felinar.

– De aici știi pe unde s-o iei, Fiică a Evei? o întrebă Tumnus.

Lucy se uită cu atenție printre copaci și zări în depărtare o pată de lumină.

– Da, răspunse, de aici se vede ușa de la șifonier.

– Atunci fugi acasă cît poți de repede, spuse Faunul. O să mă poți ierta vreodată pentru ce-am vrut să fac?

– Bineînțeles, îi răspunse Lucy, strîngîndu-i cu putere mîna. Sper să nu ai necazuri prea mari din pricina mea.

– Adio, Fiică a Evei, spuse. Pot să păstrez batista?

– Sigur! zise Lucy și o luă la fugă cît o țineau picioarele spre pata de lumină din depărtare.

Imediat începu să simtă, în loc de crengi aspre, haine și, în loc de zăpadă, sub picioare simți podeaua de lemn și se trezi dintr-odată sărind din șifonier în aceeași încăpere goală din care începuse întreaga aventură. Închise bine ușa de la șifonier și se uită în jur, cu răsufierea tăiată. Ploua încă și auzi vocile celorlalți pe culoar.

– Sînt aici! strigă. Sînt aici! M-am întors, sînt teafără.

3

Edmund și șifonierul

Lucy ieși în fugă din camera goală și-i găsi pe ceilalți trei copii pe culoar.

– E-n regulă, le spuse, m-am întors.

– Despre ce vorbești? o întrebă Susan.

– Cum, se miră Lucy, n-ați fost îngrijorați din pricina mea?

– Te-ai ascuns, nu? întrebă Peter. Biata Lucy, s-a ascuns și n-a băgat nimeni de seamă! Dacă vrei să te caute lumea, data viitoare stai ascunsă mai mult.

– Dar am fost plecată mai multe ore, spuse Lucy. Ceilalți se priviră mirați.

– Țicnită, comentă Edmund. Țicnită de-a binelea.

– Ce vrei să spui, Lu? o întrebă Peter.

– Exact ce-am spus, răspunse Lucy. Am intrat în șifonier imediat după micul dejun și am fost plecată ore în șir, am fost invitată la ceai și s-au întâmplat tot felul de lucruri.

– Nu fi proastă, Lucy, îi spuse Susan. De-abia am ieșit din cameră, și tu erai încă acolo.

– Nu e proastă deloc, spuse Peter, inventează acum o poveste ca să ne distrăm, nu-i așa, Lu? De ce nu?

– Nu, Peter, nu inventez. Șifonierul e... e magic. Înăuntru e o pădure, unde ninge și unde e un Faun și o Vrăjitoare, și locul se numește Narnia; veniți să vedeți!

Ceilalți nu știau ce să creadă, dar Lucy era atât de aprinsă încât se întoarseră cu ea în cameră. Se repezi înaintea lor, deschise ușa de la șifonier și strigă:

– Haideți! Duceți-vă să vedeți singuri!

– Gîsco, spuse Susan vîrîndu-și capul înăuntru și dînd hainele de blană la o parte, e un șifonier ca toate șifonierele; uite, i se vede partea din spate.

Se uitară cu toții înăuntru și traseră hainele la o parte; și văzură toți – chiar și Lucy – un șifonier obișnuit. Nu era nici o pădure și nici urmă de zăpadă; se vedea doar spatele șifonierului. Peter intra înăuntru și-l lovi cu mîna, să se asigure că există cu adevărat.

– Ce glumă bună, Lu, spuse ieșind din șifonier. Trebuie să recunosc că ne-ai păcălit pe toți. Aproape că te-am crezut.

– Da' n-a fost nici o glumă, spuse Lucy, pe cuvînt de onoare. Acum o clipă era cu totul altfel. Pe cuvînt. Jur.

– Haide, Lu, continuă Peter, acum începi să exagerezi. Gata, ne-ai păcălit, acum ai putea s-o lași baltă.

Lucy se înroși la față și vru să spună ceva, deși nu prea știa nici ea ce vrea să spună, după care izbucni în plîns.

În zilele următoare fu foarte abătută. S-ar fi putut împăca ușor cu ceilalți dac-ar fi spus că totul fusese o poveste pe care o inventase ea să se distreze. Dar Lucy era o fetiță foarte cinstită și știa foarte bine că are dreptate; și nu putea spune că fusese o simplă poveste. Ceilalți o supărau foarte tare crezînd că le spusese o minciună, și încă una prostescă. N-o făceau intenționat, dar Edmund putea fi tare răutăcios și, de data asta, chiar și era. O lua peste picior întrebînd-o dacă mai descoperise și alte tărîmuri în alte șifoniere din casă. Ceea ce era și mai rău era că zilele acelea ar fi putut fi niște zile minunate. Era vreme bună și stăteau afară de dimineața pînă seara; mergeau la scaldat, la pescuit, se cățarau în copaci și se tolăneau în iarbă. Dar lui Lucy nu-i tihnea nimic din toate acestea.

Situația rămase neschimbată pînă cînd, într-o zi, plouă din nou.

În ziua aceea, văzînd că se face după-amiază și nici urmă de vreme mai bună, se hotărîră să se joace de-a v-ați ascunselea. Cînd toți ceilalți fugiră care încotro să se ascundă, Lucy fugi în camera cu șifonierul. Nu voia să se ascundă în șifonier, fiindcă știa că astfel ceilalți ar fi început din nou să vorbească despre asta. Dar voia să se mai uite o dată înăuntru. Fiindcă începuse și ea să se întrebe dacă Narnia și Faunul nu fuseseră cumva numai un vis. Casa era atît de mare, de întortocheată și de plină de locuri bune de ascuns, că se gîndi c-o să aibă timp să se uite în șifonier, iar apoi să se ascundă altundeva. Dar cum intră în cameră, auzi pași pe culoar și nu mai avu ce face: sări repede în șifonier și trase ușa după ea. N-o închise, pentru că știa că e o prostie să te închizi într-un șifonier, fie el și unul obișnuit.

Pașii pe care-i auzise erau ai lui Edmund; acesta intră în cameră la timp ca s-o vadă pe Lucy dispărînd în șifonier. Se hotărî pe loc să intre și el – nu fiindcă i s-ar fi părut că e o ascunzătoare bună, ci pentru că voia s-o tachineze în legătură cu tărîmul ei imaginar. Deschise ușa. Ca de obicei, nu erau decît haine, miros de naftalină, întuneric, liniște și nici urmă de Lucy.

„Crede că sînt Susan și c-am venit s-o caut, se gîndi Edmund. De-aia tace.“

Sări înăuntru și închise ușa, uitînd că nu e bine să faci așa ceva. După care începu s-o caute pe Lucy în beznă. Se așteptase să dea de ea în cîteva secunde și fu mirat cînd n-o găsi. Se hotărî să deschidă ușa ca să intre lumina. Dar nu mai putu găsi nici ușa. Nu fu prea încîntat, așa că începu să pipăie cu disperare în toate părțile; începu chiar să strige:

– Lucy! Lu! Unde ești? Știu că ești aici.

Nu primi nici un răspuns și observă că vocea îi suna cam ciudat – nu era genul de sunet pe care te aștepți să-l auzi într-un dulap, ci undeva afară, în aer liber. Simți și că i se face dintr-odată neașteptat de frig; apoi zări o lumină.

„Slavă Domnului! și spuse Edmund. S-o fi deschis ușa singură.“

Uită de Lucy și o porni spre lumina care credea că vine dinspre ușa deschisă a șifonierului. Dar, în loc de camera goală din care venise, se trezi ieșind din umbra unor brazi mari, într-un luminiș din mijlocul unei păduri.

Pământul era acoperit de zăpadă înghețată, iar ramurile copacilor erau și ele pline de zăpadă. Cerul era palid, așa cum este de obicei în diminețile frumoase de iarnă. În fața lui zări printre trunchiurile copacilor soarele, care tocmai răsărea. Totul era nemișcat, de parcă el ar fi fost singura ființă vie de acolo. Nu era nici un măcăleandru, nici o veveriță prin copaci, iar pădurea se întindea cât vedeai cu ochii. Se cutremură.

Își aminti că venise după Lucy; și cât de rău-tăcios fusese cu ea când o tachinase în legătură cu tărîmul imaginar – care acum se dovedise că nu fusese imaginar deloc. Se gîndi că trebuie să fie undeva pe aproape și începu s-o strige:

– Lucy! Lucy! Sînt și eu aici, Edmund.

Nici un răspuns.

„E supărată pe mine, pentru toate cîte i le-am spus în ultima vreme“, se gîndi.

Și, deși nu-i plăcea să recunoască că greșise, nu-i plăcea nici să fie singur în locul acesta ciudat, rece și liniștit; așa că strigă din nou:

– Hei, Lu! Îmi pare rău că nu te-am crezut. Acum văd c-ai avut dreptate. Ieși, te rog! Hai să ne împăcăm!

Tot nici un răspuns.

„Tipic pentru fete, își spuse Edmund. Stă bosumflată pe undeva și nu vrea să-mi accepte scuzele.“

Se mai uită o dată în jur. Nu-i plăcea locul ăsta. Aproape că se hotărîse să se întoarcă acasă, cînd auzi, undeva în depărtare, sunet de clopoței. Ascultă. Zgomotul se apropia tot mai tare și, în cele din urmă, se zări o sanie trasă de doi reni.

Renii erau cam cît poneii Shetland și erau atît de albi, încît pînă și zăpada de-abia dacă arăta albă în comparație cu ei. Coarnele aurite le străluceau în lumina soarelui. Harnașamentul era din piele roșie și plin de clopoței. În sanie, era un pitic gras care, dacă s-ar fi ridicat, ar fi avut cam un metru. Mîna renii. Era îmbrăcat cu o blană de urs polar, iar pe cap purta o glugă roșie cu un ciucuraș auriu în vîrf; barba îi era atît de lungă, încît îi acoperea genunchii, ținîndu-i loc de pătură. Dar în spatele

lui, pe un scaun mult mai înalt, în mijlocul saniei, era o persoană cu totul diferită: o doamnă înaltă, mai înaltă decît toate femeile pe care le văzuse Edmund vreodată. Era învelită cu o blană albă, iar în mîna dreaptă avea o baghetă lungă de aur. Pe cap purta o coroană de aur. Avea fața albă – nu palidă, ci albă ca zăpada, sau ca foaia de hîrtie, sau ca zahărul pudră; singura excepție era gura roșie. Altfel, era o față frumoasă, dar trufașă, rece și severă.

Era frumoasă sania, cum se apropia așa de Edmund, cu clinchet de clopoței, cu piticul care pocnea din bici și cu zăpada care sărea de-o parte și de alta.

– Stop! spuse Doamna și piticul opri renii atît de brusc că aproape căzură.

Își reveniră apoi și se ridicară mușcînd din zăbală și suflînd pe nări. În aerul înghețat aveai senzația că scot fum pe nări.

– Ce ești, dacă nu te superi? întrebă Doamna, privindu-l fix pe Edmund.

– Sînt... sînt... Mă cheamă Edmund, spuse acesta cam încurcat.

Nu-i plăcea cum se uita la el.

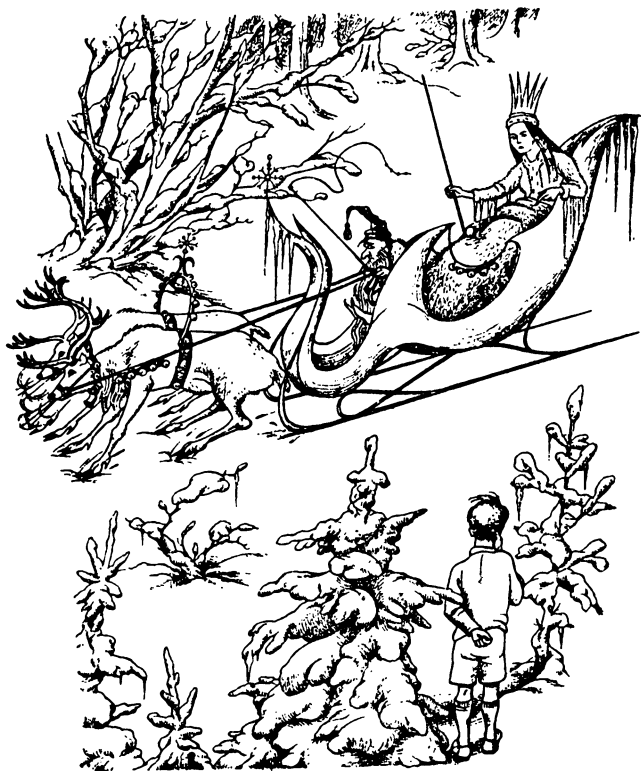
Doamna se încruntă.

– Așa se vorbește cu o Regină? întrebă, pârînd și mai severă.

– Vă rog să mă iertați, Maiestate, n-am știut, spuse Edmund.

– Nu știi că sînt Regina Narniei? strigă ea. Ha! De-acum încolo ai să știi foarte bine. Dar te mai întreb o dată: ce ești?

– Fie-vă milă, Maiestate, spuse Edmund, nu înțeleg ce vreți să spuneți. Sînt la școală... cel puțin am fost... acum e vacanță.

4

Rahat turcesc

– **D**ar ce ești? întrebă din nou Regina. Ești un piticuriaș care și-a tăiat barba?

– Nu, Maiestate, spuse Edmund, n-am avut barbă niciodată, sînt băiat.

– Băiat! făcu Regina. Vrei să spui că ești un Fiu al lui Adam?

Edmund rămase nemișcat, fără să scoată nici o vorbă. De data asta era prea zăpăcit ca să poată înțelege întrebarea.

– E clar că ești idiot, orice-ai fi, spuse Regina. Spune-mi, pînă nu-mi pierd răbdarea, ești om?

– Da, Maiestate, răspuse Edmund.

– Și, dacă nu te superi, cum ai ajuns pe domeniile mele?

– Fie-vă milă, Maiestate, am venit printr-un șifonier.

– Un șifonier? Cum adică?

– Am... am deschis o ușă și m-am trezit aici, Maiestate, spuse Edmund.

„Aha! făcu Regina, mai mult pentru sine. O ușă. O ușă dinspre lumea oamenilor. Am mai auzit despre asemenea lucruri. Asta ar putea strica totul. Dar e singur și pot să mă descurc ușor cu el.“

În timp ce spunea aceste vorbe, se ridică și-l privi pe Edmund fix, cu ochii sticlind; în aceeași clipă, ridică bagheta. Edmund era sigur c-o să facă un lucru îngrozitor, dar nu se putea mișca. Apoi, chiar când era gata să se dea bătut, Regina păru să se răzgîndească.

– Bietul meu copil, spuse cu glas schimbat, ți-e frig! Vino lângă mine pe sanie. O să te acopăr cu mantia mea și-o să putem sta de vorbă.

Lui Edmund nu-i convenea deloc, dar nu îndrăznea să n-o asculte; urcă în sanie și se așeză la picioarele ei, iar ea îl acoperi bine cu un fald al mantiei de blană.

– Vrei să bei ceva cald? îl întrebă Regina. Ce zici?

– Da, vă rog, Maiestate, spuse Edmund, cu dinții clănțanind.

Regina luă de undeva dintre păturile cu care era învelită o sticlută foarte mică, făcută parcă din aramă. După care își întinse mîna și turnă o

picătură în zăpada de lângă sanie. Edmund zări picătura alunecînd prin aer, strălucitoare ca un diamant. Dar în clipa în care ateriză în zăpadă, se auzi un sfîriit și apăru o ceașcă deosebit de frumoasă, plină cu un lichid aburind. Piticul o luă pe dată și i-o dădu lui Edmund, cu o plecăciune și-un zîmbet; nu era un zîmbet prea plăcut. Edmund se simți cu mult mai bine cînd începu să soarbă din băutura fierbinte. Era ceva ce nu mai băuse niciodată, foarte dulce, spumos și cremos, care-l încălzi pînă-n vîrfurile degetelor.

– E o prostie, Fiu al lui Adam, să bei fără să mănînci, îi spuse Regina. Ce ți-ar plăcea să mănînci?

– Rahat turcesc, dacă se poate, Maiestate.

Regina mai turnă o picătură din sticluța în zăpadă și apăru pe dată o cutiuță rotundă, legată cu panglică din mătase verde. Cînd o deschise, găsi înăuntru rahat de cea mai bună calitate. Fiecare bucățică era dulce și bună cum nu mai mîncase

Edmund niciodată. Acum îi era cald și se simțea mult mai bine.

În timp ce el mînca, Regina îi tot puneă fel de fel de întrebări. La început, Edmund nu neglijează faptul că nu e frumos să vorbești cu gura plină, dar în scurt timp uită și nu se mai gîndi decît la cum să înfulece mai mult rahat; cu cît mînca mai mult, cu atît voia să mănînce mai mult, și nu se întrebă nici o clipă de ce e Regina curioasă să afle atîtea lucruri. Află de la el că are un frate și două surori, că una dintre surorile lui fusese deja în Narnia și că se întîlnise cu un Faun și că, în afară de el și de fratele și surorile lui, nu mai știa nimeni despre Narnia. Regina păru foarte interesată de faptul că erau patru copii și îl tot întreba despre asta.

– Ești sigur că nu sînteți decît patru? îl întreba. Doi Fii ai lui Adam și două Fiice ale Evei, nici mai mult, nici mai puțin?

Iar Edmund, cu gura plină de rahat, îi răspundea, uitînd să i se mai adreseze cu „Maiestate“:

– Da, v-am mai spus asta o dată.

În cele din urmă, Edmund mîncă tot rahatul. Se uită fix la cutia goală sperînd să-l întrebe dacă nu mai vrea. Probabil că Regina știa prea bine la ce se gîndește; fiindcă știa că era rahat fermecat și că, dacă guști din el o dată, o să mai vrei, tot mai mult, și o să mănînci, dacă ți se dă voie, pînă ce plesnești. Dar nu-i mai oferi.

– Fiu al lui Adam, mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc și pe ceilalți – pe fratele și pe surorile tale. Nu vrei să-i aduci și pe ei aici?

– O să-ncerc, spuse Edmund, cu ochii la cutia goală.

– Fiindcă, dacă mai vii aici, și-i aduci și pe ei, firește, îți mai dau niște rahat. Acum nu mai pot să-ți dau; pot să folosesc magia o singură dată. Dar la mine acasă ar fi cu totul altceva.

– Da' de ce nu putem merge la dumneavoastră acasă acum? o întrebă Edmund.

Cînd urcase în sanie, se temuse c-o să-l ducă în cine știe ce loc necunoscut de unde n-o să se mai poată întoarce. Dar acum uitase de asta cu desăvîrșire.

– E minunat la mine acasă, îi spuse Regina. Sînt sigură c-o să-ți placă. Sînt camere pline de rahat și nici n-am copii. Îmi doresc un băiat pe care să-l cresc și care să devină Regele Narniei cînd eu n-o să mai fiu. Iar cîta vreme ar fi Prinț, ar purta o coroană de aur și ar mînce rahat cît e ziua de mare; iar tu ești cel mai deștept și mai chipeș tînăr pe care l-am văzut vreodată. Cred că mi-ar plăcea să fii tu Prințul ăsta cîndva, cînd o să vii să mă vezi împreună cu ceilalți.

– De ce nu acum? întrebă Edmund.

Se făcuse tare roșu la față și avea gura și degetele lipicioase. N-arăta nici deștept nici chipeș, orice-ar fi spus Regina.

– Ei, dacă te-aș lua acum la mine acasă, nu i-aș mai cunoaște pe fratele și pe surorile tale. Îmi doresc foarte tare să-ți cunosc familia. Tu vei fi Prinț și, mai târziu, Rege; asta am hotărât deja. Dar o să trebuiască să ai și curteni, și nobili. O să-l fac pe fratele tău Duce, iar pe surori o să le fac Ducese.

– Ah, dar *ei* sînt niște copii obișnuiți, spuse Edmund, și, oricum, îi pot aduce și altă dată.

– Ah, nu, pentru că odată ce te iau la mine acasă, s-ar putea să uiți de ei cu desăvîrșire. O să te simți atît de bine, că n-o să mai ai chef să te duci după ei. Nu. Trebuie să te duci înapoi în țara ta chiar acum și să te-ntorci la mine altă dată, *cu ei*. Înțelegi? N-are rost să te întorci fără ei.

– Da' nici nu știu să mă-ntorc la mine-n țară, se plînsese Edmund.

– E simplu, răspuse Regina. Vezi felinarul acela?

Și arată cu bagheta într-acolo. Edmund se întoarse și văzu felinarul sub care Lucy se întâlneau cu Faunul.

– Dincolo de el, dacă mergi tot înainte, ajungi în Lumea Oamenilor. Și acum uită-te în partea cealaltă, spuse arătînd în direcția opusă, și spune-mi dacă vezi două dealuri mici în spatele copacilor.

– Cred că le văd, spuse Edmund.

– Ei bine, casa mea este între cele două dealuri. Cînd mai vii aici, cauți felinarul, apoi cele două dealuri, și o iei prin pădure pînă dai de casa mea. Dar nu uita, trebuie să-i aduci și pe ceilalți. S-ar putea să mă supăr foarte tare dacă vii singur.

– O să-mi dau toată silința, spuse Edmund.

– Și, apropo, mai adăugă Regina, nu e nevoie să le spui nimic despre mine. Ar fi amuzant să ținem asta secret, ce zici? Să le facem o surpriză. Tu adu-i la cele două dealuri – un băiat deștept ca tine o să găsească ușor un pretext – și, când ajungi în dreptul casei mele, poți să le spui: „Hai să vedem cine locuiește aici sau ceva în genul ăsta. Dacă sora ta a întâlnit un Faun, poate c-a auzit povești ciudate despre mine – povești răutăcioase din pricina cărora s-ar putea să-i fie frică să vină la mine. Faunii sînt în stare să spună fel de fel de lucruri și...”

– Vă rog, vă rog mult, spuse Edmund dintr-odată, nu puteți să-mi mai dați o bucată de rahat pe care s-o mănînc în drum spre casă?

– Nu, nu, spuse Regina rîzînd, trebuie să aștepți pînă data viitoare.

În timp ce spunea acestea, îi făcu semn piticului să pornească, dar, în vreme ce sania se îndepărta, Regina îi făcu semn cu mîna lui Edmund, strigîndu-i:

– Data viitoare! Data viitoare! Nu uita. Întoarce-te repede!

Edmund se uita încă după sanie, cînd se auzi strigat pe nume. Se întoarce și-o văzu pe Lucy venind spre el din altă parte a pădurii.

– Oh, Edmund, strigă ea. Deci ai ajuns și tu aici! Nu-i așa că-i minunat...

– Da, răspunse Edmund, vād c-ai avut dreptate și că șifonierul e un șifonier magic, de fapt. Da’

unde naiba ai fost în tot acest timp? Te-am căutat peste tot.

– Dac-aș fi știut c-ai venit și tu, te-aș fi așteptat, spuse Lucy, care era prea fericită și prea emoționată ca să bage de seamă tonul răutăcios pe care îi vorbise Edmund sau cât de roșie și de ciudată îi era fața. Am fost la masă la domnul Tumnus, Faunul, care e bine. Vrăjitoarea Albă nu i-a făcut nimic că mi-a dat drumul să plec, de aceea crede că nici n-a aflat, așa că poate că totul o să fie bine pînă la urmă.

– Vrăjitoarea Albă? întrebă Edmund. Ce mai e și asta?

– E o persoană absolut oribilă, spuse Lucy. Își spune Regina Narniei, deși n-are nici un drept să fie regină, iar toți Faunii, și Naiadele, și Piticii, și Animalele – cel puțin cele bune – pur și simplu o urăsc. Poate transforma oamenii în stană de piatră și poate face tot felul de alte lucruri îngrozitoare. A făcut o vrajă ca să fie mereu iarnă în Narnia, dar fără Crăciun. Și umblă într-o sanie trasă de reni, cu o baghetă în mână și cu o coroană pe cap.

Edmund se simțea deja rău după atîtea dulciuri și, după ce auzi că doamna cu care se împrietenise era o vrăjitoare periculoasă, începu să se simtă și mai rău. Cu toate acestea, își dorea să mai mănînce rahat mai mult decît orice altceva.

– Cine ți-a spus toate chestiile astea despre Vrăjitoarea Albă? întrebă.

– Domnul Tumnus, Faunul, spuse Lucy.

– Da' nu poți să crezi tot ce spun Faunii, sări Edmund, vrînd să dea impresia că știe mai multe despre Fauni decît Lucy.

– Cine-a spus așa ceva? întrebă Lucy.

– Știe oricine, spuse Edmund. Întrebă pe cine vrei. Da' nu-i prea plăcut să stăm aici în zăpadă. Hai acasă!

– Hai, fu de acord Lucy. Edmund, îmi pare tare bine c-ai venit și tu. Ceilalți vor trebui să creadă că Narnia există de vreme ce acum am fost amîndoi aici. Mamă, ce-o să ne mai distrăm!

Dar Edmund se gîndea în sinea lui că el n-o să se distreze la fel de bine ca ea. Va trebui să recunoască, în fața celorlalți, că Lucy avusese dreptate, și era sigur că vor fi de partea Faunului și a Animalelor; dar el era deja mai mult de jumătate de partea Vrăjitoarei. Nu știa ce-o să spună și nici cum o să poată păstra secretul odată ce vor începe să vorbească despre Narnia.

Merseseră deja destul de mult. Se simțiră brusc înconjurați de haine, nu de crengi, iar în clipa următoare se treziră în fața șifonierului din încăperea goală.

– Doamne, făcu Lucy, Edmund, arăți groaznic. Ți-e rău?

– N-am nimic, spuse Edmund.

Dar nu era adevărat. Îi era foarte rău.

– Hai sa-i căutăm pe ceilalți, îi propuse Lucy. Avem atîtea să le povestim! Și prin ce aventuri o să trecem acum, că știm toți despre Narnia!

5

Înapoi în cameră

Le luă ceva timp lui Lucy și lui Edmund să-
găsească pe ceilalți, fiindcă aceștia se jucau
în continuare de-a v-ați ascunselea. Dar, când în
sfârșit se adunară toți în aceeași încăpere (în cea
mare, în care era armura), Lucy izbucni:

– Peter! Susan! E adevărat. A fost și Edmund.
Chiar există un tărîm în care poți ajunge prin
șifonier. Eu și Edmund am fost acolo amîndoi.
Ne-am întilnit acolo, în pădure. Edmund, spune-le
tu mai departe.

– Despre ce vorbește, Ed? întrebă Peter.

Aici ajungem la una dintre cele mai răutăcioase întâmplări din poveste. Pînă acum, lui Edmund îi fusese rău și fusese îmbufnat fiindcă Lucy avusese dreptate, dar încă nu se hotărîse ce anume să facă. În clipa în care Peter îl întrebă despre ce e vorba, se hotărî să facă lucrul cel mai urît și mai răutăcios la care s-ar fi putut gîndi vreodată. Se hotărî să spună că Lucy inventase totul.

– Hai, Ed, spune-ne! îl îmboldi Susan.

Edmund afișă un aer superior, de parcă ar fi fost cu mult mai mare ca Lucy (de fapt, nu era decît un an diferență între ei), și zîmbi cu înțeleș.

– Ah, da, sigur, eu și Lucy ne-am jucat, ne-am prefăcut că povestea ei despre tărîmul de dincolo de șifonier e adevărată. Dar numai ca să ne distrăm, desigur. Nu e nimic dincolo de șifonier.

Biata Lucy se uită spre Edmund, după care fugi din cameră.

Edmund, care devenea tot mai răutăcios cu fiecare secundă, crezu c-a avut mare succes și continuă:

– Iar o apucă. Ce-o fi cu ea? Copiii mici mereu...

– Știi ce, spuse Peter repezindu-se spre el, gura! De cînd a început povestea asta cu șifonierul, te-ai purtat mizerabil cu Lu; și acum, mai întîi te joci cu ea, după care o iei de la capăt cu răutățile. Cred c-ai făcut-o numai și numai din invidie.

– Dar e o prostie, făcu Edmund, luat pe nepregătite.

– Exact, tocmai asta e, spuse Peter. Sigur că-i o prostie. Când am plecat de-acasă, Lu era bine sănătoasă, dar de când am venit aici, sau a luat-o razna sau minte de stinge. Dar, orice-ar fi, tu ce câștigi dacă mai întâi o cicălești și te iei de ea, iar după-aia o încurajezi?

– Mă gîndeam că... începu Edmund, dar nu găsi nimic de spus.

– Nu te-ai gîndit deloc, spuse Peter, o faci din răutate. Știm toți că-ți place să fii rău cu copiii mai mici decît tine, am văzut la școală.

– Gata, interveni Susan, terminați, n-o să rezolvați nimic dacă vă certați. Haideți s-o găsim pe Lucy.

Nimeni nu fu mirat, cînd o găsiră, după mult timp, să vadă că plînsese. Orice-i spuseră, nu reușiră s-o convingă de nimic. O ținea pe a ei:

– Nu-mi pasă ce credeți și nu-mi pasă ce spuneți. Îi puteți spune Profesorului, sau să-i scrieți mamei, sau ce vreți voi. Eu știu sigur că m-am întîlnit cu un Faun acolo și... și-mi pare rău că n-am stat mai mult. Iar voi sînteți toți niște bestii.

A urmat o seară neplăcută. Lucy era amărîtă, iar Edmund începuse să-și dea seama că planurile nu-i ieșeau așa cum sperase. Ceilalți începuseră să creadă că Lucy o luase cu adevărat razna. Ieșiră pe hol și discutară despre asta în șoaptă după ce Lucy se culcase.

În cele din urmă, se hotărîră să-i povestească totul Profesorului a doua zi dimineată.

– O să-i scrie tatii dacă o să i se pară că e ceva în neregulă cu Lu, spuse Peter. E ceva ce ne depășește.

Așa că se duseră și bătură la ușa biroului, de unde se auzi vocea Profesorului:

– Intră!

Cînd îi văzu, se ridică și le oferî cîte un scaun și le spuse că le stă la dispoziție. Îi ascultă cu mîinile încordate, fără să-i întrerupă, pînă cînd terminară tot ce-aveau de povestit. După care rămase tăcut o vreme. Apoi își drese glasul și spuse ceva la care nu se-aștepta nici unul din ei:

– De unde știți că povestea surorii voastre nu-i adevărată?

– Bine, dar... începu Susan, însă apoi se opri.

Era clar, după fața bătrînului, că vorbise cît se poate de serios. Susan își luă din nou inima-n dinți și continuă:

– Dar Edmund a zis că s-au prefăcut doar.

– Acesta este un aspect care trebuie analizat cu grijă, spuse Profesorul, cu foarte multă grijă. De exemplu, scuzați-mă că vă întreb așa ceva, dar voi, din experiența voastră de pînă acum, în cine aveți mai multă încredere, în sora sau în fratele vostru? Care dintre ei e mai cinstit?

– Tocmai asta e ciudat, domnule, spuse Peter. Pînă acum aș fi zis că Lucy.

– Tu ce crezi? o întrebă Profesorul pe Susan.

– Păi, în general, aș spune la fel ca Peter, că Lucy, dar acum, după povestea asta cu pădurea și cu Faunul...

– Despre asta nu știu nimic, spuse Profesorul, dar e un lucru foarte grav să acuzi de minciună pe cineva care pînă acum a fost mereu cinstit. E un lucru foarte grav.

– Noi ne-am temut că nici măcar nu e minciună, spuse Susan, am crezut că Lucy a luat-o razna poate.

– C-a înnebunit, vreți să spuneți? întrebă Profesorul calm. Asta se poate stabili foarte ușor. E suficient să vă uitați la ea și să vorbiți cu ea și-o să vedeți că n-a înnebunit.

– Bine, da'... spuse Susan.

După care tăcu. Nu-i trecuse niciodată prin cap că un om mare ar putea vorbi ca Profesorul și nu mai știa ce să creadă.

– Logică! spuse Profesorul, pe jumătate numai pentru sine. Oare de ce nu se face logică la școală? Nu sînt decît trei posibilități. Sora voastră sau minte, sau e nebună, sau spune adevărul. Știți că nu minte și e evident că nu-i nebună. Deci, pentru moment și pînă la proba contrarie, trebuie să presupunem că spune adevărul.

Susan îl privi cu atenție; era sigur, după expresia feței lui, că nu-și bate joc de ei.

– Da' cum ar putea fi adevărat? îse miră Peter.

– De ce ai îndoieli? îl întrebă Profesorul.

– Păi, în primul rînd, începu Peter, de ce nu găsec toți cei care intră în șifonier tărîmul ăsta? Vreau să zic că nu era nimic acolo cînd ne-am uitat noi. Nici Lucy n-a pretins că este.

– Și ce-are a face? făcu Profesorul.

– Păi, dacă un lucru e adevărat, e adevărat tot timpul.

– Oare? se îndoii Profesorul, iar Peter nu știu ce să mai spună.

– Da' n-a avut timp, spuse și Susan, n-a avut timp să se ducă nicăieri, chiar dac-ar exista acest loc. A venit după noi imediat după ce-am ieșit din cameră. N-a durat decît un minut, iar ea ne-a spus c-a fost plecată ore întregi.

– Tocmai asta face ca povestea ei să pară adevărată, le spuse Profesorul. Dacă există cu adevărat în această casă o ușă care duce spre altă lume (și vreau să vă avertizez că asta-i o casă foarte ciudată, nici eu nu știu prea multe despre ea), vreau să spun că, dacă a ajuns în altă lume, nu m-ar mira să aflu că în lumea aceea timpul e altfel decât la noi; oricât de mult ai sta acolo, nu durează nimic în timpul de-aici. Pe de altă parte, nu cred că sînt prea multe fetițe de vîrsta ei care-ar putea inventa așa ceva. Dacă s-ar fi prefăcut, ar fi stat ascunsă mai mult înainte de a ieși și de-a vă spune toată povestea.

– Adică vreți să spuneți că s-ar putea să existe alte lumi? îl întrebă Peter. Așa, oriunde, chiar și după colț, pur și simplu?

– E foarte probabil, răspunse Profesorul, scoțîndu-și ochelarii și începînd să-i șteargă, în timp ce mormăia: „Oare ce-i învață pe copiii ăștia la școală?”

– Atunci ce să facem? întrebă Susan căreia i se părea că Profesorul se îndepărtează de subiect.

– Draga mea domnișoară, spuse acesta, ridicîndu-și privirea spre ei, există un plan pe care nu l-a propus încă nimeni și care merită încercat.

– Ce plan? întrebă Susan.

– Am putea să încercăm să ne vedem fiecare de treaba lui.

Și cu asta conversația se încheie.

Pentru Lucy începu o viață mult mai bună. Peter avea grijă ca Edmund să nu se mai ia de ea, și nici

ea, nici ei nu simțeau nevoia să vorbească despre șifonier. Devenise un subiect de conversație periculos. Așa că, pentru o vreme, se părea că aventurile se încheiaseră. Dar nu pentru mult timp.

Casa asta a Profesorului – despre care nici el nu știa prea multe – era atât de ciudată și de faimoasă, încât oameni din întreaga Anglie veneau aici și cereau voie s-o viziteze. Era genul de casă trecută în ghiduri și chiar și în cărțile de istorie. Și nu degeaba, fiindcă circulau tot felul de povești în legătură cu ea, care de care mai ciudate, chiar mai ciudate decât cea pe care o să v-o spun acum. Când veneau grupuri de vizitatori și cereau voie să viziteze casa, Profesorul spunea întotdeauna da, iar doamna Macready, menajera, îi conducea prin casă, le vorbea despre tablouri, despre armură și despre cărțile rare din bibliotecă. Doamnei Macready nu-i prea plăceau copiii și nu-i plăcea să fie întreruptă când le spunea vizitatorilor tot ce știa. Le spusese lui Susan și lui Peter din prima dimineață (când le dăduse o mulțime de alte instrucțiuni):

– Și vă rog să stați deoparte când conduc un grup de vizitatori prin casă.

– De parcă noi am avea chef să ne pierdem jumătate de dimineață umblînd de colo-colo cu o mulțime de adulți ciudați! spusese Edmund, iar ceilalți trei îi dăduseră dreptate.

Și așa au început aventurile a doua oară.

Cîteva dimineți mai tîrziu, Peter și Edmund se uitau la armură întrebîndu-se dacă ar putea s-o desfacă în bucăți. Exact atunci fetele năvăliră în cameră.

– Repede! strigară. Vine doamna Macready cu o grămadă de oameni după ea.

– Repede! făcu Peter și toți patru o zbughiră spre ușa din celălalt capăt al camerei.

Dar, cînd ieșiră din Camera Verde și intrară în Bibliotecă, auziră voci și-și dădură seama că doamna Macready aducea grupul de vizitatori pe scara din spate, nu pe scara principală, cum crezuseră ei. După care – fie pentru că se pierduseră cu firea, fie pentru că doamna Macready încerca să-i prindă, sau poate din pricină că se trezise la viață vreo vrajă din casă și-i gonia acum înspre Narnia –, avură senzația că sînt urmăriți oriunde s-ar duce, pînă cînd Susan spuse:

– Naiba să-i ia! Haideți în camera cu șifonier pînă pleacă. Acolo n-o să vină nimeni după noi.

Dar, în clipa în care intrară în cameră, auziră voci pe culoar și apoi pe cineva încercînd să deschidă ușa.

– Repede! spuse Peter. E singura soluție.

Și deschise ușa de la șifonier.

Intrară toți patru grămadă, gîfîind, în beznă. Peter ținea ușa închisă, dar n-o încuie; pentru că știa și el, ca orice persoană cu minte, că nu trebuie să te încui niciodată într-un șifonier.

6

În pădure

- **M**acready asta ar putea să se grăbească puțin, spuse Susan, am amorțit.
- Și ce miros groaznic de camfor, comentă Edmund.
- Cred că buzunarele hainelor sînt pline, zise Susan, ca să le apere de molii.
- Mă lovește ceva la spate, spuse și Peter.
- Și nu vi se pare că e frig? întrebă Susan.
- Da, chiar că e frig, spuse Peter, și e și umed pe deasupra. Ce-o fi ? Stau pe ceva care e ud și care parcă se face tot mai ud.
- Încercă să se ridice în picioare.

– Haideți să ieșim, spuse Edmund, au plecat.

– Ooo! făcu Susan dintr-odată, și toți o întrebară ce s-a întâmplat.

– Mă rezem de un copac, spuse ea, și uitați-vă, acolo se zărește o lumină.

– Ai dreptate, zise Peter. Sînt copaci peste tot. Iar chestia asta udă e zăpadă. Cred c-am intrat în pădurea lui Lucy.

Nu mai era nici o îndoială. Stăteau toți patru în picioare, clipind în lumina unei zile de iarnă. În spatele lor erau hainele puse pe umerase, iar în față se vedeau copaci acoperiți de zăpadă.

Peter se întoarse spre Lucy:

– Iartă-mă că nu te-am crezut, îi spuse. Îmi pare rău. Ne împăcăm?

– Sigur, zise Lucy și dădură mîna prietenește.

– Și-acum ce facem? întrebă Susan.

– Cum ce facem? se miră Peter. Explorăm pădurea, bineînțeles.

– Brr, e frig, zise Susan mișcîndu-și întruna picioarele ca să nu înghețe. Ce-ar fi să ne putem hainele alea?

– Nu sînt ale noastre, zise Peter, nu prea convins.

– Sînt sigură că n-o să se supere nimeni, spuse Susan. Doar nu le scoatem din casă, nici măcar nu le scoatem din șifonier.

– Ai dreptate, spuse Peter, n-am pus problema în felul ăsta. Nimeni nu poate spune c-ai furat o haină atîta vreme cît o lași în șifonier unde-ai găsit-o.

Și bănuiesc că acest tărîm este în interiorul sifonierului.

Puseră imediat în aplicare planul înțelept al lui Susan. Hainele erau cam mari pentru ei, le ajungeau pînă la călcîie, ceea ce le făcea să pară mai degrabă mantii împărătești. Dar se simțiră cu toții mai bine, nu le mai era frig și aveau sentimentul că le este mai bine cu hainele pe ei; în orice caz erau îmbrăcați mai potrivit cu peisajul.

– Putem să pretindem că sîntem exploratori arctici, spuse Lucy.

– O să fie destul de interesant fără să mai pretindem nimic, spuse Peter, care o porni primul în pădure.

Cerul era acoperit de nori mari și întunecoși și se părea c-o să mai ningă înainte de căderea serii.

– Hei, începu Edmund, n-ar trebui s-o luăm un pic mai la stînga dacă mergem spre felinar?

Uitase pentru o clipă că trebuie să pretindă că n-a mai fost niciodată în pădure. În clipa în care rosti cuvintele, își dădu seama că se dăduse de gol. Toți se opriră și se uitară la el. Peter fluieră.

– Deci chiar ai fost aici, spuse el, atunci cînd ne-a spus Lu că v-ați întîlnit, și ne-ai făcut să credem că minte.

Se făcu o liniște mormîntală.

– Ești cel mai afurisit dintre... spuse Peter, dar apoi se opri, dînd din umeri.

Nu mai era nimic de spus, așa că își continuară călătoria.

„O să v-arăt eu vouă, îngîmfaților ce sînteți“, își spuse Edmund în sinea lui.

– Unde mergem, de fapt? întrebă Susan mai mult ca să schimbe vorba.

– Cred c-ar trebui s-o lăsăm pe Lu să ne conducă, fu de părere Peter. Merită. Unde ne duci, Lu?

– Ce-ar fi să mergem la domnul Tumnus? propuse Lucy. Este Faunul acela cumsecade despre care v-am povestit.

Fură cu toții de acord și-o porniră din loc, tropăind. Lucy se dovedi un bun ghid. La început nu fu prea sigură c-o să poată găsi drumul, dar apoi recunoscă un copac ciudat și apoi o buturugă, așa că-i conduse spre locul unde începeau movilele și apoi în micuța vale, pînă la ușa domnului Tumnus. Dar aici îi aștepta o surpriză îngrozitoare.

Ușa fusese smulsă din balamale și făcută bucățele. Înăuntru, peștera era întunecoasă și rece. Era umedă și mirosea de parcă n-ar fi fost locuită de mai multe zile. Intrase zăpadă înăuntru și se adunase în grămezi pe podea, amestecată cu ceva negru care se dovedi a fi cenușă și lemne arse din cămin. Probabil că le aruncase cineva prin cameră, după care le călcăse în picioare. Farfuriile zăceau sparte pe jos, iar poza tatălui Faunului fusese tăiată cu un cuțit.

– E o porcărie, spuse Edmund, de ce-am venit aici?

– Ce-i asta? întrebă Peter, aplecându-se.

Observase o bucățică de hîrtie care fusese prinsă în cuie de podea.

– Scrie ceva? întrebă Susan.

– Da, cred că da, spuse Peter.

Ieșiră din peșteră și se strînseră în jurul lui Peter care începu să citească:

Fostul locatar al acestei peșteri, Faunul Tumnus, este arestat și va fi judecat pentru Înaltă Trădare a Maiestății Sale Imperiale Jadis, Regina Narniei, Stăpîna Castelului Cair Paravel, Împărăteasa Insulelor Îndepărtate etc., precum și pentru că a oferit alinare dușmanilor Maiestății Sale, a găzduit spioni și a fraternizat cu Oamenii.

semnat de MAUGRIM,

Căpitanul Poliției Secrete,

TRĂIASCĂ REGINA!

Copiii se uitară unii la alții.

– Nu cred că-mi place aici, la urma urmei, spuse Susan.

– Cine e Regina asta, Lu? întrebă Peter. Știi ceva despre ea?

– Nu-i regină adevărată, răspunse Lucy. E o vrăjitoare îngrozitoare, Vrăjitoarea Albă. Toți – toate vietățile din pădure – o urăsc. A făcut o vrajă prin care întregul tărîm nu mai cunoaște decît iarnă fără Crăciun.

– Oare merită să mai explorăm? întrebă Susan. Vreau să zic că nu pare un loc prea sigur și nici nu cred c-o să ne distrăm prea mult. Pe deasupra, e tot mai frig și n-am luat nimic de mîncare. Ce-ar fi să mergem acasă?

– Da' nu putem, nu putem! spuse Lucy dintr-odată. Nu putem merge acasă după toate astea. Din cauza mea a fost arestat Faunul. El m-a ascuns de Vrăjitoare și tot el mi-a arătat drumul spre casă. Asta înseamnă că a oferit alinare dușmanilor Reginei și c-a fraternizat cu Oamenii. Trebuie neapărat să-l salvăm.

– Ce să-ți spun! începu Edmund. Ce putem să facem cînd n-avem nimic de mîncare?

– Tu să taci! îl repezi Peter, care era încă supărat pe el. Tu ce crezi, Susan?

– Mă tem că Lu are dreptate, spuse Susan. Nu vreau să mai fac nici un pas și-mi pare rău c-am

venit aici. Dar cred că trebuie să facem ceva pentru domnul... cum îl cheamă, Faunul, vreau să zic.

– Așa cred și eu, spuse Peter. Sînt îngrijorat fiindcă n-am luat nimic de mîncare. Aș zice să mergem înapoi, să luăm ceva din cămară, numai că nu putem avea siguranța că ne mai putem întoarce după ce ieșim de-aici. Cred că trebuie să rămînem.

– Și noi, aprobară fetele.

– Măcar dac-am știi unde e închis bietul de el, spuse Peter.

În timp ce copiii se tot întrebau încotro s-o apuce, Lucy zise:

– Ia uitați, un măcăleandru! Ce roșu e pe piept! E prima pasăre pe care-o văd în Narnia. Oare păsările de aici vorbesc? Parc-ar vrea să ne spună ceva.

Se întoarse apoi spre măcăleandru și-l întrebă:

– Te rog, ne poți spune unde-a fost dus domnul Tumnus?

Spunînd asta, făcu un pas spre măcăleandru. Acesta zbură pe dată, dar numai pînă la următorul copac. Aici se opri pe o creangă și se uită la copii de parc-ar fi înțeles ce-i spuneau. Aproape fără să-și dea seama, cei patru copii se apropiară un pas sau doi. Măcăleandrul zbură iar pînă la copacul următor, unde se opri din nou și-i privi lung. (Era măcăleandrul cu cel mai roșu piept și cei mai luminoși ochi pe care l-au văzut vreodată.)

– Știți ce, spuse Lucy, eu cred că vrea să mergem după el.

– Și eu, întări Susan. Tu ce crezi, Peter?

– Am putea încerca, răspuse băiatul.

Măcăleandru părea că înțelege totul foarte bine. Zbură mai departe, din copac în copac, la câțiva metri înaintea lor, dar suficient de aproape ca să-l poată urma cu ușurință. Îi duse astfel, încet-încet, în vale. De pe fiecare ramură pe care se oprea se scutura zăpadă. Curînd, norii se risipiră și apărură soarele; zăpada din jur era orbitoare. Mergeau în direcția asta de vreo jumătate de oră, cu fetele mergînd înainte, cînd Edmund îi spuse lui Peter:

– Dacă nu ți-ai mai da atîtea aere și n-ai mai face pe grozavul, aș vrea să-ți spun ceva foarte important.

– Ce e? întrebă Peter.

– Psst! Mai încet! spuse Edmund. Să nu le speriem pe fete. Îți dai seama ce facem?

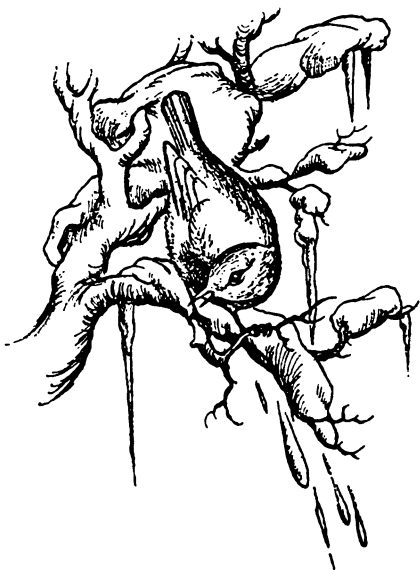
– Ce? întrebă Peter, în șoaptă.

– Mergem după un ghid despre care nu știm nimic. De unde știm noi de partea cui e pasărea asta? De unde știm că nu e o capcană?

– Asta ar fi cam rău. Dar măcăleandrii sînt păsări bune în toate poveștile pe care le-am citit. Sînt sigur că un măcăleandru e întotdeauna de partea cea bună.

– Fiindcă veni vorba, care e partea cea bună? De unde știm noi că Faunii sînt buni și Regina (da, știu că ni s-a spus că-i vrăjitoare) rea? Nu știm nimic despre nici unul.

- Faunul a salvat-o pe Lucy.
- Asta a spus el. Da' noi de unde știm că-i adevărat? Și mai e ceva. Aveți idee cum ajungem acasă de-aici?
- Doamne, făcu Peter, la asta nu m-am gândit!
- Și nici nu vād unde-am putea găsi ceva de mîncare.

7

O zi cu castorii

În timp ce băieții șușoteau în urmă, fetele exclamară dintr-o dată amîndouă:

– Oh!

Și se opriră.

– Măcăleandrul! strigă Lucy. Măcăleandrul!

A zburat.

Și chiar așa și era. Nu se mai vedea nicăieri.

– Acum ce ne facem? întrebă Edmund, aruncîndu-i lui Peter o privire ca și cum ar fi zis „ți-am spus eu“.

– Psst! Uitați! spuse Susan.

– Ce? întrebă Peter.

– E ceva printre copaci, acolo, la stînga. Se mișcă.

Priviră toți cu atenție. Nu se simțeau prea în largul lor.

– Iarăși! observă Susan.

– Am văzut și eu, zise Peter. E tot acolo. S-a ascuns după copacul acela mare.

– Ce-o fi? întrebă Lucy, încercînd să nu se vadă cît e de neliniștită.

– Orice-ar fi, propuse Peter, e clar că se ascunde de noi. Nu vrea să fie văzut.

– Haideți acasă, spuse Susan.

În clipa aceea, deși nimeni nu o spuse cu voce tare, toți își dădură seama de ceea ce Edmund îi spusese în șoaptă lui Peter la sfîrșitul capitolului anterior. Se rătăciseră.

– Cum arată? întrebă Lucy.

– E... e un fel de animal, spuse Susan. Uite! Uite! continuă. Repede! Uite-l!

De data asta îl văzură cu toții. Avea fața acoperită de blană, cu mustați. Îi privea de după un copac. Numai că acum nu se ascunse imediat. Își duse în schimb lăbuța la bot, așa cum își duc oamenii degetul la gură cînd vor să-ți facă semn să taci. După care dispăru iar. Copiii rămaseră pe loc cu respirația tăiată.

O clipă mai tîrziu, necunoscutul apăru iar de după un copac, se uită de jur împrejur de parcă i-ar fi fost teamă că-i urmărește cineva și spuse:

– Psst!

După care le făcu semn să se apropie de el. Și dispăru.

– Știu ce e, spuse Peter. E un castor. I-am văzut coada.

– Vrea să mergem la el, zise Susan, și ne-a avertizat să nu facem zgomot.

– Știu, spuse Peter. Problema e, mergem sau nu? Tu ce crezi, Lu?

– Mie mi se pare că-i un castor drăguț, spuse Lucy.

– Da, da' de unde știm? sări Edmund.

– Să nu riscăm? întrebă Susan. Oricum, ce rost are să stăm aici? Și mi-e și foame.

În clipa asta, Castorul se ivi iar de după copac și le făcu semn din nou.

– Haideți, spuse Peter, să încercăm. Stați aproape unul de altul. Ar trebui să-i putem face față unui castor dacă se dovedește a ne fi dușman.

Copiii se apropiară unul de altul și-o porniră spre copac. În spatele copacului îi aștepta Castorul; dar făcu un pas în spate, spunându-le cu glas răgușit:

– Veniți mai încoace! Și mai încoace. Aici. Acolo nu sîntem în siguranță.

Nu le spuse nimic decît după ce ajunseră într-un loc întunecos, unde erau patru copaci atît de

apropiați încît ramurile li se întîlneau, iar pe jos se putea vedea pămînt acoperit de ace de pin, fiindcă zăpada nu pătrunsese pînă acolo.

– Sînteți Fiii lui Adam și Fiicele Evei? întrebă.

– Sîntem cîțiva dintre ei, îi răspunse Peter.

– Psst! făcu Castorul, mai încet, vă rog. Nici aici nu sîntem în siguranță.

– De ce, de cine vă e teamă? îl întrebă Peter. Nu e nimeni aici în afară de noi.

– Sînt copacii, spuse Castorul. Sînt mereu cu urechile ciulite. Cei mai mulți sînt de partea noastră, dar există și copaci care ne-ar trăda; sînt de partea ei, știți la cine mă refer.

Și dădu din cap de mai multe ori.

– Fiindcă veni vorba de cine e de partea cui, spuse Edmund, noi de unde știm că tu ne ești prieten?

– Nu vrem să fim nepoliticoși, domnule Castor, interveni Peter, dar știți, sîntem străini.

– Aveți perfectă dreptate, perfectă dreptate, spuse Castorul. Uitați dovada.

Și, spunînd acestea, le arătă un obiect mic alb pe care copiii îl priviră mirați. Dintr-odată Lucy spuse:

– Oh, e batista mea, cea pe care i-am dat-o bietului domn Tumnus.

– Exact, spuse Castorul. Bietul de el, auzise c-o să fie arestat înainte, și mi-a dat-o mie. Mi-a spus că, dacă i se întîmplă ceva, să vă aștept aici și să vă duc...

Aici vocea Castorului nu se mai auzi. Dădu din cap misterios. Apoi, făcîndu-le semn copiilor să se apropie cît se poate de el, atît de aproape încît îi gîdila cu mustățile, adăugă în șoaptă:

– Se pare că Aslan vine încoace, poate c-a și sosit.

În clipa aceasta se întîmplă ceva foarte ciudat. Nici unul dintre copii nu știa cine e Aslan; dar atunci cînd Castorul rosti aceste cuvinte, toți se simțiră altfel decît pînă atunci. Poate că vi s-a întîmplat și vouă vreodată în vis să vă spună cineva ceva de neînțeles, dar în vis să vi se pară că are sens: fie ceva înspăimîntător, care poate transforma visul într-un coșmar, sau ceva minunat, prea minunat ca să poată fi exprimat în cuvinte și care-ți transformă visul în ceva atît de frumos, încît nu-l mai uiți toată viața și-ți dorești mereu să te întorci în visul acela. Așa li se întîmplă acum copiilor. La auzul numelui de Aslan, toți copiii simțiră cum le tresaltă ceva în suflet. Edmund se simți îngrozit. Peter se simți dintr-odată curajos și plin de elan. Susan avu senzația că în jurul ei plutește un miros delicios sau un acord muzical minunat. Iar Lucy avu sentimentul acela pe care-l ai cînd te trezești dimineața și-ți dai seama că-ncepe vacanța sau vara.

– Unde e domnul Tumnus? întrebă Lucy.

– Psst! făcu Castorul. Nu aici. Trebuie să mergem într-un loc unde putem sta de vorbă și unde putem să mîncăm.

Toți, în afară de Edmund, simțeau că pot avea încredere în Castor, dar toți, chiar și Edmund, se bucurară când auziră cuvîntul „mîncăm“. Drept care o porniră cu toții împreună cu noul lor prieten care îi conduse, cu o viteză surprinzătoare, prin desîșurile pădurii, preț de vreo oră. Erau de-acum obosiți și flămînzi, cînd, deodată, copacii începură să se rărească, iar terenul să coboare abrupt. Un minut mai tîrziu, se aflau sub cerul liber (soarele strălucea încă) și se treziră în fața unui peisaj minunat.

Se aflau pe marginea unei văi abrupte și înguste pe fundul căreia curgea – sau cel puțin ar fi curs dacă n-ar fi fost înghețată – apa unui fluviu. Peste fluviu fusese construit un baraj. Cînd îl văzură, își amintiră dintr-odată că, bineînțeles, castorii construiesc baraje și fură aproape siguri că pe acesta îl construise domnul Castor. De asemenea, băgară de seamă că acum avea o expresie de modestie pe chip, cum au de obicei oamenii cărora le vizitezi grădina pe care și-au lucrat-o ei singuri sau care îți citesc o povestire scrisă de ei. Așa că, din politețe, Susan spuse:

– Ce baraj minunat!

De data aceasta, domnul Castor nu mai spuse „Psst“, ci:

– Oh, o nimica toată! O nimica toată! Și nici nu l-am terminat încă.

Dincolo de baraj se vedea ceea ce-ar fi trebuit să fie un bazin de apă care era, desigur, o întindere de

gheață verzuie. Și mai în jos de baraj, mult mai în jos, era iar gheață, numai că nu o suprafață netedă; apa înghețase exact așa cum fusese în momentul în care dăduse înghețul: cu valuri și spume. Iar acolo unde apa se izbise de baraj, se ridicase acum un perete de țurțuri strălucitori, de parcă partea aceea a barajului fusese acoperită de flori, și coronite, și ghirlande din zahărul candel cel mai pur. Și chiar în mijloc, spre partea de sus a barajului, se ridica o casă mică și ciudată care avea o formă ce aducea cu aceea a unui stup de albine; pe o gaură din acoperiș ieșea fum drept care (mai cu seamă dacă-ți era foame) te făcea să te gîndești imediat la cineva care gătește și ți se făcea și mai foame decît pînă atunci.

Copiii asta băgară de seamă mai întii. Dar nu și Edmund. El observă altceva. Puțin mai încolo, în josul apei, era un rîu mai mic care curgea printr-o altă vale micuță și se vărsa apoi în fluviu. Uitîndu-se în valea aceea, Edmund zări două dealuri micuțe și fu aproape sigur că acelea erau cele două dealuri pe care i le arătase Vrăjitoarea Albă atunci cînd se despărțiseră la felinar, nu cu mult timp în urmă. „Iar între ele, se gîndi el, probabil e palatul ei, la numai un kilometru de-acolo, dacă nu și mai puțin.“ Și se gîndi la rahat și la cum o să fie el Rege. („Să văd ce-o să mai spună Peter atunci“, își spuse în sinea lui) și-i trecură tot felul de idei oribile prin cap.

– Am ajuns, spuse domnul Castor, și se pare că doamna Castor ne așteaptă. Vă rog să mă urmați. Fiți atenți să nu alunecați.

Partea de sus a barajului era destul de lată ca să poți merge pe ea, deși (pentru oameni) nu era locul cel mai plăcut, pentru că era acoperit de gheață și, deși bazinul înghețat era la același nivel cu barajul pe una din părți, pe partea cealaltă distanța pînă la apă era destul de mare. Domnul Castor îi conduse în șir indian pînă la mijlocul barajului, de unde puteau privi în susul și în josul apei. Și aici se treziră deja în fața ușii de la intrare.

– Am sosit, doamnă Castor, spuse domnul Castor, i-am găsit. Uite-i pe Fiii și pe Fiicele lui Adam și ai Evei.

Copiii intrară.

Primul lucru pe care-l observă Lucy după ce intrară fu un huruit, iar primul lucru pe care-l zări fu o castoriță bătrână și cumsecade care stătea într-un colț al camerei cu un fir de ață în gură, lucrînd de zor la o mașină de cusut, dinspre care venea huruitul. În clipa în care intrară copiii, se opri din lucru și se ridică.

– Deci ați venit pînă la urmă! spuse, împreună-îndu-și lăbuțele zbîrcite. În sfîrșit! Doamne, am apucat să văd și ziua asta! Am pus cartofii la fiert, apa din ceainic fierbe de-acum, iar dumneata, domnule Castor, mă tem c-o să trebuiască să ne aduci niște pește.

– Desigur, spuse domnul Castor ieșind din casă (cu Peter după el).

O luă pe gheața care acoperea bazinul spre locul unde făcuse o gaură pe care avea grijă s-o țină deschisă lovind-o zilnic cu toporul. Luară cu ei o găleată. Domnul Castor se așeză pe marginea copcii (nu dădea semne să-i pese de frig), se uită atent înăuntru apoi își băgă repede laba în apă și prinse un păstrăv minunat cît ai zice pește. Și făcu asta de mai multe ori, pînă cînd prinse suficient de mulți.

Între timp, fetele o ajutară pe doamna Castor să umple ceainicul, să pună masa, să taie pîinea, să pună farfuriile la cuptor, să se încălzească, să scoată o cană cu bere pentru domnul Castor dintr-un butoiăș pe care-l țineau într-un colț al casei și să pună tigia la încins. Lui Lucy căsuța Castorilor i

se păru foarte drăguță, deși nu era nici pe departe ca peștera domnului Tumnus. N-aveau nici cărți, nici tablouri, iar paturile erau suprapuse, lipite de perete, ca pe vapor. Din tavan atârnav șunculițe și funii de ceapă, iar pe pereți erau cizme de cauciuc și haine de ploaie, topoare, foarfeci, lopeți, mistrii și diverse obiecte pentru cărat mortar, undițe, plase de pescuit și saci. Iar fața de masă, deși foarte curată, era extrem de aspră.

În timp ce tigaia sfîrșia plăcut, domnul Castor și Peter se întoarseră cu peștele pe care domnul Castor îl curățase deja, afară. Vă puteți imagina ce bine mirosea peștele proaspăt prăjit în tigaie și

ce nerăbdători să-l mănince erau copiii flămânzi. Când domnul Castor le spuse că totul e aproape gata, li se făcu și mai foame. Susan vărsă apa în care fierseseră cartofii și-i puse înapoi în oală ca să se usuce pe sobă în timp ce Lucy o ajută pe doamna Castor să pună păstrăvul în farfurii. Cîteva minute mai tîrziu, toată lumea se așeză pe taburete

(toate aveau trei picioare, cu excepția balansoarului de lângă șemineu al doamnei Castor), gata să se bucure de bucate. Copiii aveau și o cană mare cu lapte gras (domnul Castor prefera berea), iar în mijlocul mesei era o bucată mare de unt auriu din care putea lua fiecare cât voia, să-și pună pe cartofi. Copiii își spuneau toți – iar eu nu pot decât să fiu de acord cu ei – că nimic nu-i mai gustos ca peștele pescuit cu numai jumătate de oră înainte de a fi pus în tigaia din care tocmai a fost scos. După ce terminară peștele, doamna Castor scoase din cuptor, spre marea lor surpriză, o ruladă mare cu gem, aburindă, și puse ceainicul pe foc, astfel încât, după ce mănincă rulada, să poată bea imediat și ceaiul. După ce primi fiecare o ceașcă de ceai, își traseră taburetele la perete ca să se poată rezema și răsuflară mulțumiți.

– Iar acum, spuse domnul Castor, dînd la o parte halba de bere și trăgînd spre el o ceașcă de ceai, dacă mai așteptați puțin pînă-mi aprind pipa... gata, acum putem trece la treabă. Iar ninge, adăugă, aruncînd un ochi pe fereastră. E foarte bine, asta înseamnă că n-o s-avem musafiri; iar dac-a încercat cineva să vă urmărească, acum n-o să mai poată găsi nici o urmă.

8

Ce s-a întîmplat după-masă

– **I**ar acum, spuse Lucy, spuneți-ne, vă rog, ce s-a întîmplat cu domnul Tumnus.

– E foarte trist, începu domnul Castor, clătînînd din cap. E o întîmplare foarte tristă. E sigur că a fost luat de poliție. Mi-a spus o pasăre care era acolo.

– Da' unde l-au dus? întrebă Lucy.

– Cînd au fost văzuți ultima dată, megeau spre nord, și toată lumea știe ce înseamnă asta.

– Noi nu, spuse Susan.

Domnul Castor clătînă din cap amărît.

– Mă tem că-nseamnă că-l duceau la ea acasă, îi lămuri el.

– Da' ce-au să-i facă domnului Tumnus? întrebă Lucy, cu gura căscată.

– E greu de spus, răspunse domnul Castor, da' nu sînt mulți cei care-au ieșit de-acolo. Statui. Se spune că-i plin de statui – în curte, pe scări, în hol. Toți oamenii pe care (făcu o pauză, cutremurîndu-se) i-a transformat în statui.

– Dar bine, domnule Castor, spuse Lucy, nu se poate... *trebuie* să facem ceva să-l salvăm. E mult prea îngrozitor și totul numai din vina mea.

– Nu mă îndoiesc că, dac-ai putea, ai face orice ca să-l salvezi, zise domnul Castor, dar n-ai nici o șansă să intri în Casa aceea împotriva voinței ei și să mai ieși vreodată vie de-acolo.

– Nu putem pune nimic la cale? întrebă Peter. Nu ne putem deghiza în ceva, sau să pretindem că sîntem... vînzători ambulănți sau orice altceva, sau să așteptăm pînă cînd pleacă de-acasă, of, la naiba, trebuie să existe o cale! Acest Faun mi-a salvat sora știind ce riscă, domnule Castor. Nu-l putem lăsa așa... să i se întîmple așa ceva.

– N-are rost, Fiu al lui Adam, spuse domnul Castor, n-are rost să încerci tocmai *tu*. Dar acum, că Aslan vine înapoi...

– Exact! Spuneți-ne despre Aslan! se auziră vocile copiilor, fiindcă se simțiră iar cuprinși de sentimentul acela ciudat că vine primăvara, ca o veste bună.

– Cine-i Aslan? întrebă Susan.

– Cine e Aslan? făcu domnul Castor. Cum, nu știți? E Regele. Este Stăpînul întregii păduri, dar nu e prea des aici, printre noi. Tatăl meu nu l-a apucat niciodată. Dar acum am auzit că s-a întors. E deja în Narnia. O să-i vină de hac Reginei Albe. El, nu voi, o să reușească să-l salveze pe domnul Tumnus.

– Da' pe el n-o să-l prefacă în stană de piatră? întrebă Edmund.

– Dumnezeu să te ierte, Fiu al lui Adam, ce prostie spui! răspunse domnul Castor rîzînd cu poftă. Să-l transforme în stană de piatră? Pe el? M-aș mira să fie în stare să se ridice în picioare și să i se poată uita în ochi. Tare m-aș mira. Nu, nici vorbă. O să pună totul la punct, așa cum se spune într-o poezioară care circulă pe la noi:

*Binele va birui cînd Aslan iar va veni,
De-ndată ce va mugi, necazurile vor fugi,
Colții și-i va arăta, iarna rea va alunga,
Coama și-o va scutura, vara iar va triumfa.*

Cînd o să-l vedeți, o să înțelegeți.

– Da' oare-o să-l vedem? întrebă Susan.

– Draga mea Fiică a Evei, eu tocmai de-asta v-am adus aici. Misiunea mea este să vă duc într-un loc unde o să-l întîlniți, spuse domnul Castor.

– E... e om? întrebă Lucy.

– Aslan om! făcu domnul Castor cu severitate în glas. Bineînțeles că nu. Doar v-am spus că e Regele

pădurii și fiul Marelui Împărat de dincolo de Mări. Nu știți cine e Regele Animalelor? Aslan e leu – Leul, Marele Leu.

– Ah, făcu Susan. Credeam că e om. Nu e... periculos? O să-mi fie cam teamă să mă întilnesc cu un leu.

– Cred și eu c-o să-ți fie, draga mea, și pe bună dreptate, spuse domnul Castor. Dacă cineva poate să apară în fața lui Aslan fără să-i tremure genunchii, sau e mai curajos decât toți ceilalți, sau pur și simplu e prost.

– Deci e periculos? insistă Lucy.

– Periculos? întrebă domnul Castor. N-ai auzit ce ne-a spus doamna Castor? Cine-a spus că nu e periculos? Sigur că e periculos. Dar e bun. E Regele, v-am spus.

– De-abia aștept să-l văd, zise Peter, chiar dacă mi se face frică numai când mă gândesc la asta.

– Așa e, Fiu al lui Adam, spuse domnul Castor, punându-și lăbuța pe masă cu putere, de se cutremurară toate ceștile și farfurioarele. Și chiar o să-ți fie frică. Mi s-a trimis vorbă că urmează să vă întilniți cu el, dacă se poate chiar mâine, la Masa de Piatră.

– Și asta unde e ? întrebă Lucy.

– O să vă arăt, spuse domnul Castor. Este în josul apei, destul de departe de aici. O să vă duc eu pînă acolo.

– Dar pînă atunci nu putem face nimic pentru sârmanul domn Tumnus? întrebă Lucy.

– Modul cel mai rapid în care-l puteți ajuta este să vă duceți să vă întâlniți cu Aslan, spuse domnul Castor; de îndată ce o să-l avem de partea noastră o să ne putem apuca de treabă. Asta nu înseamnă că nu e nevoie și de sprijinul vostru. Fiindcă mai circulă o poezioară pe la noi care zice:

*Cînd urmași de-ai lui Adam
Fi-vor regi sus la palat,
Răul fi-va alungat.*

Ceea ce înseamnă că acum lucrurile se apropie de sfîrșit de vreme ce și el, și voi sînteți aici. Am auzit că Aslan a mai fost pe aici acum mult timp, dar nimeni nu știe cînd anume. Însă din rasa voastră n-a mai fost nimeni aici.

– Tocmai asta nu înțeleg, domnule Castor, spuse Peter, Vrăjitoarea nu e om?

– Ea asta vrea să credem, spuse domnul Castor, fiindcă în acest fel își poate justifica pretențiile la tron. Dar ea nu e o Fiică a Evei. Se trage pe jumătate din neamul primei soții a strămoșului vostru Adam (aici domnul Castor făcu o plecăciune), pe care o chema Lilith și care se trăgea din neamul Jinn, și pe jumătate din neamul uriașilor. Nu, n-are picătură de sînge de om Vrăjitoarea.

– De-asta e atît de rea, domnule Castor, zise doamna Castor.

– Numai că, doamnă Castor, îi răspunse el, pot exista păreri diferite despre oameni (nu vreau să jignesc pe nimeni dintre cei prezenți). Despre lucrurile care par a fi oameni, dar nu sînt nu pot exista păreri diferite.

– Eu am cunoscut Pitici cumsecade, spuse doamna Castor.

– Și eu, dacă tot veni vorba, spuse și soțul acesteia, dar foarte puțini și erau tocmai dintre cei care nu prea semănau a oameni. Dar, în general, ascultați-mi sfatul, cînd vă întîlniți cu ceva care nu e încă om sau care a fost om odinioară și nu mai e, fiți cu ochii pe el și cu mîna pe toporișcă. De-asta stă Regina tot timpul la pîndă, să nu apară vreun om în Narnia. Vă pîndește de mulți ani și dac-ar ști că sînteți patru la număr, ar fi și mai periculoasă.

– Ce importanță are cîți sîntem? întrebă Peter.

– Din pricina unei alte profeții, răspunse domnul Castor. La Cair Paravel – asta e castelul de pe malul mării, chiar lîngă locul unde se varsă fluviul asta în mare, care ar fi trebuit să fie capitala acestui tărîm, dacă toate ar fi fost așa cum ar fi trebuit să fie. Deci, la Cair Paravel, sînt patru tronuri și se spune aici în Narnia, de mult timp, că atunci cînd doi Fii ai lui Adam și două Fiice ale Evei se vor așeza pe aceste tronuri, atunci se va termina nu numai cu domnia Vrăjitoarei Albe, ci și cu viața ei; de-asta a trebuit să fim atît de atenți în drum spre casa mea, fiindcă, dac-ar fi aflat de voi patru,

viețile voastre n-ar mai fi valorat nici cît o ceapă degerată.

Copiii îl ascultaseră pe domnul Castor atît de pătrunși încît nu mai băgaseră nimic altceva de seamă de mult timp. Dar, într-un moment de tăcere, Lucy observă dintr-odată:

– Hei, unde-i Edmund?

Urmă o pauză plină de panică, după care începură să întrebe cu toții:

– Cine l-a văzut ultimul? De cînd nu mai e aici? O fi afară?

Dădură buzna afară să-l caute. Ningea cu fulgi mari și deși, iar gheața dispăruse sub un strat gros de zăpadă; din dreptul căsuței de pe baraj nu se mai vedea nici unul din maluri. Ieșiră din casă, și picioarele li se afundară în zăpadă pînă la glezne. Căutară în jurul casei.

– Edmund! Edmund! strigară pînă răgușiră.

Dar zăpada care cădea liniștită le înăbușea parcă glasurile și nu primiră nici un răspuns, nici măcar ecoul glasurilor lor.

– Ce îngrozitor! spuse Susan când intrară înapoi în casă, sperați. Doamne, mai bine nu veneam!

– Ce ne facem acum, domnule Castor? întrebă Peter.

– Ce facem? spuse domnul Castor, care-și punea deja cizmele. Cum adică? Plecăm chiar acum. Nu avem nici o clipă de pierdut.

– Mai bine să ne împărțim în patru echipe de salvare, propuse Peter, să mergem fiecare în altă direcție. Cine-l găsește primul se întoarce aici imediat...

– Echipe de salvare, Fiu al lui Adam? întrebă domnul Castor. Pentru ce?

– Cum de ce, ca să-l găsim pe Edmund, bineînțeles!

– N-are nici un rost să-l căutăm pe Edmund, spuse domnul Castor.

– Cum adică? întrebă Susan. Nu poate fi prea departe. Și trebuie să-l găsim. Cum adică n-are rost să-l căutăm?

– Pentru că știm deja unde s-a dus, spuse domnul Castor.

Îl priviră toți stupefiați.

– Nu v-ați dat seama? se miră domnul Castor. S-a dus la ea, la Vrăjitoarea Albă. Ne-a trădat.

– Oh, nu se poate, spuse Susan. Nu se poate să fi făcut una ca asta.

– Sînteți siguri? întrebă domnul Castor, privindu-i în ochi pe cei trei copii.

Aceștia nu mai putură scoate nici un cuvînt, pentru că toți erau aproape siguri în sinea lor că exact asta făcuse Edmund.

– Da' de unde știe drumul? întrebă Peter.

– A mai fost în Narnia vreodată? îi întrebă domnul Castor. A mai fost aici singur?

– Da, răspuse Lucy în șoaptă. Mă tem că da.

– Și v-a spus ce-a făcut sau cu cine s-a întîlnit?

– Oh, nu, nu ne-a spus nimic, mărturisi Lucy.

– Atunci fiți atenți la ce vă spun, zise domnul Castor, s-a întîlnit cu Vrăjitoarea Albă și a trecut de partea ei, iar ea i-a spus unde locuiește. N-am vrut să spun nimic despre asta înainte (e fratele vostru), dar, de cum l-am zărit, mi-am spus în sinea mea „Trădător“. Se vedea că se întîlnise cu Vrăjitoarea și că mîncase din mîncarea ei. Dacă ești în Narnia de mai mult timp, observi asta imediat. După ochi.

– Orice-ar fi, spuse Peter cu noduri în gît, trebuie totuși să-l căutăm. E fratele nostru, la urma urmei, chiar dacă e cam rău uneori. E doar un copil.

– Să mergeți la Casa Vrăjitoarei? întrebă domnul Castor. Nu înțelegeți că singurul mod de a vă salva pe voi și pe el este de a sta departe de ea?

– Cum adică? întrebă Lucy.

– Ea vă vrea pe toți patru (se gîndește tot timpul la cele patru tronuri din Cair Paravel). Odată ce intrați toți patru în Casa ei, și-a isprăvit treaba. Și vor mai fi patru statui în plus în colecția ei înainte să puteți scoate o vorbă. Dar atîta timp cît îl are numai pe el, o să-l țină în viață, ca să-l folosească drept momeală pentru voi.

– Of, chiar nu ne poate ajuta *nimeni*? se văicări Lucy.

– Numai Aslan, răspuse domnul Castor. Trebuie să mergem să vorbim cu el. Acum asta e singura noastră șansă.

– Dragii mei, interveni doamna Castor, cred că e foarte important să știți cînd *anume* s-a furișat afară. Pentru că nu-i va putea spune decît ceea ce-a auzit. De exemplu, începusem să vorbim deja despre Aslan înainte să plece? Dacă nu, atunci ar fi foarte bine, pentru că astfel ea nu va afla că Aslan s-a întors în Narnia și nici că noi o să ne întîlnim cu el. Va fi luată prin surprindere.

– Nu-mi amintesc să-l fi văzut aici după ce-am început să vorbim despre Aslan... începu Peter.

– Oh, ba da, era aici, îl întrerupse Lucy cu tristețe în glas. Nu mai ții minte, el a fost cel care a întrebat dacă Vrăjitoarea nu-l poate transforma și pe Aslan în stană de piatră.

– Așa e, ai dreptate, spuse Peter, e genul lui de întrebare.

– Din rău în mai rău, zise domnul Castor. Următoarea întrebare este: mai era aici cînd v-am spus că locul de întîlnire cu Aslan este Masa de Piatră? Bineînțeles că nimeni nu putu răspunde. Fiindcă, dacă mai era aici, continuă domnul Castor, atunci Vrăjitoarea va porni pe dată într-acolo și se va opri undeva în drumul nostru spre Masa de Piatră. Practic ne va tăia calea.

– Dar nu asta va face mai întîi, interveni doamna Castor, cel puțin din cîte o cunosc eu. În clipa în care Edmund îi va spune că sîntem toți aici, va veni să ne prindă chiar în seara asta, iar dacă el a plecat de jumătate de oră, în douăzeci de minute Vrăjitoarea va fi aici.

– Ai dreptate, doamnă Castor, îi spuse soțul, trebuie să plecăm de-aici. N-avem nici o clipă de pierdut.

9

În casa Vrăjitoarei

Bineînțeles că de-abia așteptați să aflați ce s-a întâmplat cu Edmund.

Își mîncase porția de mîncare, dar nu cu prea multă poftă, fiindcă se gîndea întruna la rahat – și nimic nu poate strica gustul unei mîncări obișnuite, oricît de bune, ca amintirea gustului unei mîncări magice. Auzise și discuția, și nici asta nu-i plăcuse prea tare, pentru că i se părea că nu-l băga nimeni în seamă. Ceea ce nu era adevărat, dar așa i se părea lui. Apoi ascultase totul pînă la capăt: cum au să-l întîlnească pe Aslan la Masa de Piatră. După asta, începu să se strecoare încet după perdeaua din

fața ușii. Simpla rostire a numelui de Aslan îl făcea să simtă ceva misterios și înfricoșător, așa cum ceilalți simțeau ceva misterios și încântător.

În clipa în care domnul Castor spunea versurile cu urmașii lui Adam, Edmund apăsase încet clanța de la ușă; și cu puțin timp înainte ca domnul Castor să înceapă să le spună că Vrăjitoarea nu e om, ci jumătate din neamul Jinn și jumătate din neamul uriașilor, Edmund ieșise deja în zăpada de-afară și închisese cu grijă ușa.

Nu trebuie să vă imaginați că Edmund era atît de rău încît să-și dorească să-și vadă fratele și surorile transformați în stană de piatră. El voia să mănince rahat și să fie Prinț (iar mai apoi Rege) și să-l pedepsească pe Peter fiindcă-i spusese că e bestie. În ce-i privește pe ceilalți, nu ținea neapărat ca Vrăjitoarea să fie prea drăguță cu ei, în orice caz nu la fel de drăguță cum fusese cu el; dar reuși să se convingă, sau să se prefacă a fi convins, că n-o să le facă nici un rău.

„Pentru că, își spuse el în sinea lui, toți oamenii aștia care spun lucruri urîte despre ea sînt dușmanii ei și probabil că jumătate din ceea ce spun nu-i adevărat. Cu mine a fost nemaipomenit de drăguță, oricum cu mult mai drăguță decît ei. Eu cred că ea este Regina adevărată. În orice caz, e mai bună decît Aslan ăsta îngrozitor!“

Cel puțin asta era scuza pe care-o găsise pentru ceea ce făcea. Cu toate acestea, nu era o scuză prea

bună, pentru că undeva în adîncul sufletului lui își dădea seama că Vrăjitoarea Albă e rea și crudă.

Primul lucru de care-și dădu seama cînd ieși din casă și văzu că ninge fu că-și uitase haina înăuntru. Și, desigur, nu avea cum să se întoarcă să și-o ia. După care observă că aproape se înserase; se așezaseră la masă pe la trei, iar iarna zilele sînt scurte. La asta nu se gîndise; dar trebuia să se descurce cum putea. Își ridică gulerul și o porni tîrșiindu-și picioarele (din fericire, ninsese și nu mai era alunecos) spre celălalt mal al fluviului.

Cînd ajunse acolo, se făcea tot mai întuneric de la o clipă la alta și ningeă întruna, așa că nu se vedea nici la un metru depărtare. Pe deasupra nu era nici un drum. Aluneca în troiene de zăpadă, aluneca pe băltoace înghețate, se împiedica de trunchiuri de copaci căzuți la pămînt, aluneca pe malurile abrupte și își izbea fluierul piciorului de

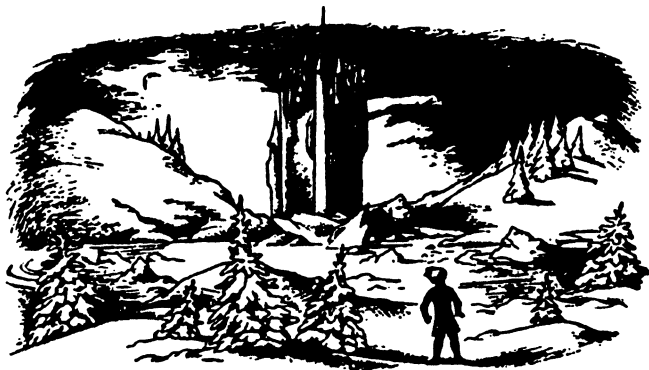
pietre; era de-acum ud, înghețat și zgîriat din cap pînă-n picioare. Liniștea și sentimentul de singurătate erau apăsătoare. De fapt, cred că ar fi renunțat la tot și s-ar fi întors la ceilalți, le-ar fi spus totul și s-ar fi împăcat, dacă nu și-ar fi spus în sinea lui: „Cînd o să fiu Regele Narniei, primul lucru pe care-o să-l fac va fi să construiesc niște drumuri ca lumea“.

Și desigur asta îl făcu să se gîndească la cum o să fie cînd o să fie el Rege și ce-o să facă iar asta-l mai înveseli puțin. Știa deja ce palat o să-și construiască, cîte mașini o să aibă, știa cum o s-arate cinematograful lui personal, pe unde-au să treacă liniile de cale ferată cele mai importante, ce legi o să dea împotriva castorilor și a barajelor. Tocmai punea la punct ultimele amănunte în legătură cu modul în care-o să-l țină pe Peter în banca lui, cînd vremea începu să se schimbe. Mai întîi se opri ninsoarea. După care se porni vîntul și se făcu ger. După asta, norii se risipiră și răsări luna. Era lună plină și, cum acesta își revărsa razele pe zăpadă, făcea ca totul să pară strălucitor ca ziua – numai umbrele erau ușor întunecate.

N-ar fi reușit să găsească drumul dacă n-ar fi răsărit luna înainte de a ajunge la rîu – vă amintiți că văzuse (cînd ajunseseră la casa Castorilor) un rîu care se vărsa în fluviu undeva în depărtare. Acum ajunsesese la el și porni de-a lungul lui. Dar valea prin care curgea rîul era mult mai stîncoasă și

mai abruptă decît aceea din care tocmai ieșise și era și plină de tufișuri, așa că pe întuneric nu s-ar fi putut descurca deloc. Chiar și-așa, se udă pînă la piele, fiindcă trebuia să se aplece pe sub crengi și toată zăpada de pe acestea îi cădea pe spate. Și de fiecare dată cînd i se întîmpla asta, se gîndea cît de mult îl urăște pe Peter – de parcă Peter ar fi fost vinovat de ce i se întîmpla lui.

În cele din urmă, ajunsese într-un loc care era mai puțin stîncos și unde valea se lărgea. Și acolo, pe partea cealaltă a rîului, nu departe, în mijlocul unei cîmpii micuțe, între două dealuri, zări ceea ce era probabil Casa Vrăjitoarei Albe. Iar luna strălucea mai puternic ca oricînd. Casa era de fapt un castel micuț. Părea construit numai din turnuri; turnuri mici, cu vîrfuri ascuțite ca niște ace. Parc-ar fi fost pălării uriașe, cum sînt cele pe care le poartă vrăjitoarele sau copiii leneși la școală, cînd sînt pedepsiți să poarte „tichie de măgar“. Străluceau în

lumina lunii, iar umbrele lor lunguiețe se prelungeau pe zăpadă. Lui Edmund începu să-i fie teamă de Casă.

Dar acum era prea târziu să se mai întoarcă. Traversă râul înghețat și merse spre Casă. Totul era neclintit; nu se-auzea nici cel mai mic zgomot. Nu se-auzea nici măcar zgomotul pașilor lui pe zăpada proaspăt așternută. Merse și merse de jur împrejurul Casei, trecu pe lângă toate colțurile, pe lângă toate foișoarele, în căutarea ușii de la intrare. Trebui să meargă pînă în capătul celălalt. Era o boltă imensă, iar porțile de fier erau larg deschise.

Edmund se furișă pînă în dreptul bolții și se uită în curte; ceea ce văzu aproape îi tăie respirația. Imediat în spatele porții, scaldat în lumina lunii, era un leu uriaș, gata să sară la atac. Edmund rămase în umbra bolții; îi era frică și să meargă mai departe, și să se întoarcă și îi tremurau genunchii. Stătu așa de mult acolo, încît dinții ar fi început să-i clănțane de frig chiar dacă nu i-ar fi clănțănit de frică. Nu știu exact cam cît a durat asta, dar lui i se păru că a durat ore întregi.

După care, într-un sfîrșit, începu să se întrebe cum de stătea leul atît de nemișcat – nu se clintise nici un milimetru de cînd îl zărise prima dată. Edmund făcu un pas înainte, rămînînd pe cît posibil în umbra bolții. Acum își dădu seama că, judecînd după poziția în care stătea, leul nu se uita la el. („Dar dacă întoarce capul?“ se gîndi). Leul se

uita de fapt la altceva – la un pitic care stătea cu spatele la el, cam la doi metri depărtare.

„Aha! se gândi Edmund. Când se repede la pitic, o să pot fugi.“ Dar leul rămase în continuare nemișcat. La fel și piticul. Iar Edmund își aminti, în

sfârșit, că-i auzise pe ceilalți vorbind ceva despre Vrajitoarea Albă și puterea ei de a transforma oamenii în stană de piatră. Poate că nu era decît un leu de piatră. Observă apoi că spatele și capul leului erau acoperite de zăpadă. Bineînțeles, nu putea fi decît o statuie! Nici un animal viu n-ar fi stat așa, să se lase acoperit de zăpadă. Foarte încet și cu inima gata să-i sară din piept, Edmund își făcu puțin curaj și se duse spre leu. Nici acum nu se încumetă să-l atingă, dar în cele din urmă întinse mîna și, repede, îl atinse. Era rece ca piatra. Se speriasse de o simplă statuie!

Ușurarea pe care o simți fu atît de mare încît, în ciuda frigului, simți cum se încălzește pînă-n vîrfurile degetelor și, în același timp, îi trecu prin minte o idee care i se păru minunată.

„Probabil, se gîndi el, că asta este marele Rege Aslan despre care vorbeau. L-a prins deja și l-a transformat în stană de piatră. S-a terminat deci cu toate ideile lor frumoase despre el. Pfui! Cui îi e frică de Aslan?“

Și rămase acolo cu ochii ațintiți asupra leului de piatră. Deodată, făcu un lucru prostesc și copilăresc. Luă un creion din buzunar și-i făcu leului o mustață deasupra buzei de sus, apoi o pereche de ochelari la ochi. După care spuse:

– Ha! Caraghiosul de Aslan! Cum te simți ca stană de piatră? Te credeai foarte chipeș, nu?

Dar, în ciuda mîzgălelilor, chipul animalului de piatră arăta la fel de îngrozitor, de trist și de nobil, cu ochii ațintiți în depărtare, în lumina lunii, așa că Edmund nu prea se distră cînd rîse de el. Plecă de lîngă leu și traversă curtea.

Cînd ajunse în mijlocul curții, observă că erau zeci de statui peste tot – așezate din loc în loc, ca piesele de pe o tablă de șah cam pe la jumătatea jocului. Erau satiri, lupi, urși și vulpi de piatră. Erau și siluete fermecătoare de piatră care păreau a fi femei, dar care erau de fapt spiriduși ai copacilor. Mai erau un centaur uriaș, și un cal înaripat, și o creatură care lui Edmund i se păru a fi dragon. Toate arătau atît de ciudat, cum stăteau acolo de parcă ar fi fost vii, dar și perfect nemișcate, în lumina strălucitoare și rece a lunii, încît băiatul traversă curtea nu prea în largul său. Drept în mijloc se ridica o statuie uriașă, care semăna cu aceea a unui bărbat, numai că era înaltă cît un copac, avea o față fioroasă, cu o barbă vîlvoi, și ținea o bîtă mare în mîna. Deși știa că-i doar un uriaș de piatră și nu unul viu, lui Edmund nu-i făcu prea mare plăcere să treacă pe lîngă el.

Zări o lumină palidă strecurîndu-se prin ușa din capătul celălalt al curții. Se duse pînă acolo; erau cîteva trepte care duceau către o ușă deschisă. Edmund urcă. În pragul ușii era un lup imens.

„Nu-i nimic, își tot spunea în sinea lui, e doar un lup din piatră. Nu-mi poate face nimic.“

Ridică un picior ca să pășească peste el. În clipa aceea, creatura imensă se ridică, cu părul de pe spate zbîrlit, deschise o gură uriașă și roșie și întrebă supărat:

– Cine e? Cine e? Nu mișca, străinule, și spune-mi cine ești.

– Vă rog, domnule, spuse Edmund, care tremura atît de tare încît de-abia putea vorbi, mă numesc Edmund și sînt Fiul lui Adam pe care Maiestatea Sa l-a întîlnit în pădure acum cîteva zile și am venit să-i aduc vestea că fratele și surorile mele au venit

în Narnia – sînt aproape de aici, acasă la Castori. Voia... voia să-i cunoască.

– O să-i spun Maiestății Sale, spuse Lupul. Pînă mă-ntorc, stai nemișcat aici pe prag, dacă ții la viața ta.

După care dispăru în casă.

Edmund rămase acolo să-l aștepte; îl dureau degetele de frig, iar inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Lupul cenușiu, Maugrim, Șeful Poliției Secrete a Vrăjitoarei, se întoarse repede și-i spuse:

– Intră! Intră! Preafericitule favorit al Reginei, sau nu prea fericit.

Iar Edmund intră, avînd grijă să nu-l calce pe Lup pe labe.

Se trezi într-un hol lung și întunecos cu mulți stîlpi și plin de statui, exact cum fusese și-n curte. Chiar lîngă ușă era un faun micuț cu o mină foarte tristă, iar Edmund nu putu să nu se întrebe dacă acela o fi prietenul lui Lucy. Singura lumină venea de la unica lampă existentă, lîngă care stătea Vrăjitoarea Albă.

– Am venit, Maiestate, spuse Edmund, repezindu-se nerăbdător spre ea.

– Cum îndrăznești să vii singur? îl întrebă Vrăjitoarea cu o voce înfricoșătoare. Nu ți-am spus să-i aduci și pe ceilalți cu tine?

– Vă rog, Maiestate, spuse Edmund, am făcut tot ce-am putut. I-am adus pînă foarte aproape. Sînt

în căsuța de pe stâvilarul de pe fluviu, cu domnul și doamna Castor.

Vrăjitoarea zîmbi cu răutate.

– Asta-i tot ce-ai să-mi spui? îl întrebă.

– Nu, Maiestate, spuse Edmund și-i povesti tot ce auzise înainte de a pleca din casa Castorilor.

– Cum? Aslan? strigă Regina. Aslan! Chiar?! Dacă aflu cumva că m-ai mințit...

– Vă rog, eu nu fac decît să repet ceea ce-au spus ei, se bîlbîi Edmund.

Dar Regina, care nu-l mai băga în seamă, bătuse din palme; apărură pe dată piticul cu care o văzuse data trecută.

– Pregătește sania! îi ordonă Vrăjitoarea, pune hamurile fără clopoței.

10

Vraja începe să se destrame

Acum trebuie să ne întoarcem la domnul și doamna Castor și la ceilalți trei copii. Imediat după ce domnul Castor spuse că nu au timp de pierdut, toți, în afară de doamna Castor, începură să se înfofolescă. Doamna Castor începu să adune săculeți și să-i pună pe masă.

– Hai, spuse ea, dă-mi șunca aceea, domnule Castor. Uite, niște ceai, zahăr și chibrituri. Și luați și vreo două-trei pâini din oala de lut din colț.

– Ce faceți, doamnă Castor? întrebă Susan.

– Împachetez câte ceva, draga mea, spuse doamna Castor calmă. Doar nu crezi că plecăm la drum fără nimic de mâncare, nu?

– Dar nu avem timp! spuse Susan, încheindu-și nasturii de la haină. Poate sosi în orice clipă.

– Asta spuneam și eu, interveni domnul Castor.

– Ia mai lăsă-mă în pace, îi spuse soția, gîndește-te, domnule Castor, n-are cum să ajungă aici în următorul sfert de oră.

– Dar nu e bine să avem un avans cît mai mare, întrebă Peter, dacă vrem s-ajungem la Masa de Piatră înaintea ei?

– Nu uitați asta, doamnă Castor, îi spuse Susan, de îndată ce-o să vadă c-am plecat, va porni la drum în cea mai mare viteză.

– Asta așa e, spuse doamna Castor. Dar noi n-avem cum s-ajungem înaintea ei orice-am face, pentru că ea o să meargă cu sania, iar noi pe jos.

– Deci... n-avem nici o speranță? întrebă Susan.

– Nu te agita, draga mea, spuse doamna Castor, mai bine ia o duzină de batiste din sertarul acela. Sigur că mai avem o speranță. Nu putem ajunge acolo înaintea ei, dar ne putem ascunde și o putem lua pe drumuri pe care ea nu le cunoaște și poate o să reușim.

– Așa e, doamnă Castor, spuse soțul ei. Dar acum chiar trebuie să plecăm de-aici.

– Te rog să nu-ncepi și mata să te-agiți, domnule Castor, îi spuse soția. Așa. Acum e mai bine. Avem cinci pachete: cel mai mic e pentru cea mai mică persoană, pentru tine, draga mea, adăugă, uitîndu-se la Lucy.

– Vă rog, haideți să plecăm! spuse fetița.

– Gata, sînt aproape gata, răspuse doamna Castor în cele din urmă, lăsîndu-l pe soțul ei s-o ajute să-și pună cizmele. Bănuiesc că mașina de cusut e prea grea s-o luăm cu noi?

– Da, chiar este, spuse domnul Castor. Mult prea grea. Și sper că nu crezi că o să poți lucra la ea în timp ce fugim de Vrăjitoare!

– Nu pot suporta gîndul c-o s-o găsească Vrăjitoarea aia, spuse doamna Castor, și-o s-o distrugă sau o s-o fure, mai mult ca sigur.

– Vă rugăm, vă rugăm mult, grăbiți-vă, spuseră toți cei trei copii.

Astfel că, în sfîrșit, ieșiră cu toții din casă, iar domnul Castor încuie ușa („Asta o s-o mai țină un pic în loc“, își spuse el) și porniră la drum, fiecare cu pachetul pe umăr.

Nu mai ningea și răsărise de-acum luna. Mergeau în șir indian – mai întâi domnul Castor, apoi Lucy, Peter, Susan și, la urmă, doamna Castor. Domnul Castor îi conduse pe stăvilar spre malul drept al fluviului, iar apoi o luară pe un fel de cărare printre copaci de-a lungul malului. Pereții văii, scâldați în lumina lunii, se ridicau în depărtare, de o parte și de alta.

– E mai bine să mergem pe aici, prin vale, cât mai mult posibil, spuse domnul Castor. Ea o să fie nevoită să meargă pe sus, pentru că n-ai cum merge cu sania pe-aici.

Dac-ai fi privit întreaga priveliște pe fereastră, dintr-un fotoliu confortabil, ar fi fost foarte plăcut. Dar chiar și-așa, lui Lucy îi plăcu la început. Însă după ce merseră, și merseră, și merseră și când săculețul pe care-l căra deveni tot mai greu, începu să se întrebe cum o să se descurce pînă la urmă. Nu mai privi strălucirea orbitoare a fluviului înghețat, cu cascadele lui de gheață, și nici copacii acoperiți de zăpadă ori luna strălucitoare, și nici puzderia de stele; acum nu mai vedea decît picioarele doamnei Castor mergînd lipa-lipa prin zăpadă de parcă n-aveau să se oprească niciodată. După care luna dispăru și începu iar să ningă. Lucy era atît de obosită încît dormea și mergea în același timp, cînd, deodată, băgă de seamă că domnul Castor se îndepărtase de malul apei și-o luase la dreapta, pe un deal abrupt, acoperit de cele mai dese tufișuri.

Se trezi de-a binelea și-l văzu pe domnul Castor dispărînd într-o gaură pe care n-o văzuse pînă atunci din pricina tufișurilor. De fapt, în clipa în care-și dădu seama ce se întîmplă, domnului Castor nu i se mai zărea decît coada scurtă.

Lucy se aplecă și ea și se tîrî în urma lui. Apoi auzi pufnituri și oftaturi în urmă, iar în clipa următoare erau toți cinci înăuntru.

– Unde sîntem? întrebă Peter, cu o voce obosită și palidă. (Sper că înțelegeți ce înseamnă o voce palidă.)

– E o ascunzătoare mai veche de-a castorilor, pentru vremuri rele, le spuse domnul Castor. Și secretă. Nu e cine știe ce, dar trebuie să dormim cîteva ore.

– Dacă n-ați fi fost toți atît de grăbiți cînd am plecat, aș fi putut lua și niște perne, spuse doamna Castor.

„Nu e nici pe departe o peșteră la fel de frumoasă ca aceea a domnului Tumnus“, se gîndi Lucy. Era o simplă gaură în pămînt, dar era curată și uscată. Era atît de mică, încît, atunci cînd se culcară toți pe jos, păreau o grămadă de haine; și cum stăteau așa înghesuiți, plus că erau încălziți de la atîta mers pe jos, le era destul de bine. Dacă n-ar fi fost atît de tare pămîntul de sub ei, ar fi fost perfect. Apoi doamna Castor le dădu o sticlă pe care o trecură de la unul la altul și bău fiecare cîte puțin –

te făcea să tușești un pic și te pișca pe gît, dar te și încălzea pe dinăuntru – și adormiră cu toții.

Lui Lucy i se păru că nu trecuse decît un minut (deși trecuseră de fapt ore întregi) cînd se trezi fiindcă-i era un pic frig și înțepenise; tare-și dorea să facă o baie fierbinte! Simți apoi niște mustăți lungi care-i gîdilau obrazul și zări lumina rece a zilei strecurîndu-se în peșteră. Dar curînd era trează de-a binelea. La fel și toți ceilalți. De fapt, stăteau toți cu gura căscată și cu ochii larg deschiși și ascultau: se auzea un sunet care era exact sunetul la care se gîndiseră cu toții (și uneori chiar li se păruse ca-l aud) pe drum ieri seară. Era sunet de clopoței.

Domnul Castor ieși din peșteră ca săgeata în clipa în care-l auzi. Poate vi se pare, cum i s-a părut și lui Lucy pentru o clipă, că a făcut ceva prostesc? Dar, de fapt, era un lucru cît se poate de înțelept. Știa că se poate cățara pe mal printre tufișuri și mărăcini fără să fie văzut; și voia să vadă neapărat încotro merge sania Vrăjitoarei. Ceilalți rămaseră în peșteră, curioși. Așteptară cam cinci minute. După care auziră ceva care-i înspăimîntă de-a dreptul. Auziră voci.

„Oh, l-a văzut, se gîndi Lucy, l-a prins!”

Mare le fu mirarea cînd îl auziră pe domnul Castor spunîndu-le :

– E-n regulă, strigă el. Hai, doamnă Castor, ieși de-acolo. Și voi, Fiice ale Evei și Fiu al lui Adam. E-n regulă. Nu e *Aceea*.

Nu vorbise corect, bineînțeles, dar așa vorbesc castorii cînd sînt emoționați; în Narnia, vreau să spun – în lumea noastră nu vorbesc deloc.

Doamna Castor și copiii ieșiră buluc din peșteră, clipind cînd dădură cu ochii de lumina de afară. Erau plini de pămînt din cap pînă-n picioare și arătau murdari, nepieptănați și somnoroși.

– Haideți! strigă domnul Castor, care aproape că dansa de fericire. Veniți să vedeți! Asta-i o lovitură grea pentru Vrăjitoare! Se pare că puterea ei a și început să slăbească.

– Ce vreți să spuneți, domnule Castor? întrebă Peter gîfîind, în timp ce urcau peretele abrupt al văii.

– Nu v-am spus, răspunse domnul Castor, că ea a făcut să fie mereu iarnă fără Crăciun? Nu v-am spus? Ei bine, veniți să vedeți!

Era într-adevăr o sanie, cu reni și cu clopoței. Dar renii erau mult mai mari decît renii Vrăjitoarei și nu erau albi, ci maro. Iar în sanie stătea o persoană pe care o recunoscuseră cu toții de îndată ce-o văzură. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină roșu-aprins, cu glugă căptușită cu blană, și cu o barbă mare și albă care i se revărsa ca o cascadă înspumată pe piept. Îl recunoscuseră cu toții pentru că, deși nu vezi asemenea persoane decît în Narnia, le vezi poza și auzi vorbindu-se despre ele și în lumea noastră – în lumea din partea asta a șifonierului. Dar e cu totul altceva cînd le vezi în

Narnia. Unele dintre pozele din lumea noastră îl arată pe Moș Crăciun doar vesel și caraghios. Dar acum, că-l puteau vedea cu adevărat, copiilor nu li se părea că ar fi așa. Era înalt, și fericit, și atât de real încît rămaseră toți nemișcați. Erau foarte bucuroși, dar în același timp și solemni.

– În sfîrșit, am venit, spuse el. M-a ținut departe multă vreme, dar pînă la urmă am reușit. Aslan a venit. Magia Vrăjitoarei a început să slăbească.

Iar Lucy simți cum o cuprinde sentimentul acela de bucurie intensă pe care-l simți numai cînd ești solemn.

– Iar acum, cadourile, spuse Moș Crăciun. O mașină de cusut nouă și mai bună pentru doamna Castor. O s-o las la voi acasă cînd trec pe-acolo.

– Dacă nu vă e cu supărare, Moș Crăciun, zise doamna Castor, făcînd o plecăciune, e închisă ușa.

– Lacătele și zăvoarele nu-mi stau mie în cale, spuse Moș Crăciun. Iar domnul Castor, cînd o să se întoarcă acasă, o să găsească stăvilarul terminat și reparat și cu o poartă de ecluză nouă.

Domnul Castor era atât de fericit încît rămase cu gura larg deschisă și nu putu rosti nici un cuvînt.

– Peter, Fiu al lui Adam, spuse Moș Crăciun.

– Aici, Moș Crăciun, spuse Peter.

– Acestea sînt cadourile tale, sînt arme, nu jucării. O să le folosești foarte curînd. Ai grijă de ele.

Și, spunînd acestea, îi dădu lui Peter un scut și o sabie. Scutul era argintiu și avea desenat pe el un

leu roșu ca o căpșună coaptă în clipa în care-o culegi. Mînerul sabiei era din aur și avea teacă și curea și tot ce-i trebuie, iar dimensiunea era exact pe măsura lui Peter, s-o poată folosi. Peter primi aceste daruri cu un aer solemn, fără să spună nimic, pentru că avea sentimentul că e un cadou serios.

– Susan, Fiică a Evei, spuse Moș Crăciun. Astea sînt pentru tine.

Și îi dădu un arc o tolbă cu săgeți și un corn micuț din fildeș.

– Să nu folosești arcul decît atunci cînd te afli la mare strîmtoare, îi spuse. Nu vreau ca tu să iei parte la luptă. Nu prea poți să ratezi cu arcul ăsta. Iar dacă sufli în corn, oriunde te-ai afla, cred c-o să capeți ajutor.

La urmă spuse:

– Lucy, Fiică a Evei.

Și Lucy făcu un pas în față. Îi dădu o sticlură din ceva ce părea a fi sticlă obișnuită (dar mai tîrziu oamenii au spus că era din diamant) și un pumnal micuț.

– În această sticlă, spuse el, se află o licoare făcută din seva uneia dintre florile de foc care cresc în munții soarelui. Dacă tu sau un prieten de-al tău sînteți răniți, cîteva picături vă vor vindeca. Iar pumnalul este să te poți apăra cînd ești în mare pericol. Căci nici tu nu trebuie să iei parte în luptă.

– De ce, Moș Crăciun? întrebă Lucy. Cred că... nu știu... dar cred că aș fi destul de curajoasă.

– Nu asta-i problema, spuse el. Dar luptele la care iau parte și femeile sînt urîte. Iar acum, spuse, cu un aer mai puțin serios, am aici ceva pentru voi toți!

Și scoase (bănuiesc că din sacul din spate, dar nimeni n-a văzut exact de unde anume) o tavă mare cu cinci cești și farfurioare, o zaharniță cu zahăr cubic, o cană cu frișcă și un ceainic mare, aburind. După care strigă:

– Crăciun fericit! Trăiască adevăratul Rege!

Și pocni din bici. Moș Crăciun, renii și sania dispărură înainte ca toți cei prezenți să-și dea seama că pleacă.

Peter tocmai își scosese sabia din teacă și i-o arăta domnului Castor, cînd domana Castor zise:

– Haideți, haideți! Nu stați la taclale pînă se răcește ceaiul. Haideți, bărbații! Ajutați-ne să ducem tava asta și să mîncăm micul dejun. Ce bine că n-am uitat cuțitul de pîine!

Așa că merșeră înapoi în peșteră, unde domnul Castor tăie niște pîine și șuncă și făcu sandvișuri, iar doamna Castor turnă ceaiul și toți se simțiră bine. Dar nu după mult timp, domnul Castor le spuse:

– E timpul s-o luăm din loc.

11

Aslan se apropie

În tot acest timp Edmund începuse să se simtă ușor descumpănit. Sperase ca Vrăjitoarea să fie iar drăguță cu el, cum fusese când se întâlniseră prima dată, dar, după ce piticul plecă să pregătească sania, ea nu-i mai adresă nici un cuvânt. În cele din urmă, Edmund prinse curaj și-o întrebă:

– Maiestate, vă rog frumos, n-ați putea să-mi dați niște rahat? Ați... ați... spus că...

Dar aceasta-i răspunse:

– Taci, prostule!

După care păru că se răzgîndește și spuse, mai mult în sinea ei: „Totuși, n-ar fi prea bine să leșine pe drum.“

Apăru un alt pitic.

– Adu-i acestei creaturi umane mîncare și băutură, spuse ea.

Piticul plecă și se întoarse îndată cu un castro-naș din metal plin cu apă și o farfurie de metal pe care era o bucată de pîine uscată. Le puse pe jos, lîngă Edmund, zîbind scîrbos.

– Rahat pentru micul Prinț, spuse. Ha! Ha! Ha!

– Ia-l de-aici, spuse Edmund îmbufnat. Nu-mi place pîinea uscată.

Dar Vrăjitoarea se repezi spre el cu o expresie atît de fîroasă pe chip încît băiatul își ceru scuze și începu să ciugulească pîinea care era atît de veche încît aproape că n-o putea înghiți.

– Mulțumește-te cu ce ai, s-ar putea să treacă mult timp pînă cînd o să mai primești altă pîine, spuse Vrăjitoarea.

În timp ce mîncă încă, primul pitic se întoarce și-i anunță că sania este gata. Vrăjitoarea Albă se ridică și ieși, ordonîndu-i lui Edmund să vină cu ea. Cînd ieșiră în curte, ningea din nou, dar ea nici nu băgă de seamă și-i spuse lui Edmund să urce lîngă ea în sanie. Dar, înainte de a pleca, îl chemă pe Maugrim. Acesta se apropie de sanie ca un cîine credincios.

– Ia-l cu tine pe cel mai rapid dintre lupi și du-te imediat la casa Castorilor, îi spuse Vrăjitoarea, și omoară tot ce găsești acolo. Dacă au plecat deja, fugi spre Masa de Piatră, dar ai grijă să nu fii văzut. Așteaptă-mă acolo. Eu trebuie să merg mult spre vest ca să pot traversa fluviul. S-ar putea să ajungi acolo înaintea lor. Dacă dai de ei, știi ce ai de făcut.

– Așa voi face, Maiestate, mormăi Lupul, luînd-o la fugă prin zăpadă și întuneric.

În numai cîteva minute găsisese deja un alt lup cu care alerga pe baraj spre casa Castorilor care era, firește, goală. Ar fi fost vai de Castori și de copii dacă nu s-ar fi stricat vremea, pentru că lupii le-ar fi luat urma – și aproape sigur că i-ar fi prins înainte ca ei să ajungă la peșteră. Dar acum, fiindcă începuse din nou să ningă, li se pierduse urma de tot.

Între timp, piticul dădu bice renilor. Vrăjitoarea și Edmund o porniră prin frig și întuneric. Edmund

n-avea haină, așa că nu se simțea prea bine. După un sfert de oră, era acoperit de zăpadă și curînd renunță să se mai scuture, pentru că nici n-apuca bine să se scuture, că era iar acoperit de zăpadă. Era ud pînă la piele. Și tare nefericit! Nu erau semne că Regina ar mai avea de gînd să-l facă Rege. Toate lucrurile pe care și le spusese pînă atunci, ca să creadă că e bună și amabilă și că de fapt avea o parte bună, i se păreau acum prostेști. Ar fi dat orice să se întîlnească acum cu ceilalți – chiar și cu Peter! Singura consolare era să-ncerce să se convingă că totul era un vis din care urma să se trezească dintr-o clipă în alta. Și cum mergeau așa, oră după oră, chiar că începu să i se pară un vis.

Călătoria dură mult mai mult decît aș putea s-o descriu eu, chiar dac-aș scrie pagini întregi. Dar voi sări peste acest capitol și voi relua povestea din clipa în care ninsoarea încetase și se făcuse iar lumină, iar ei alergau la lumina zilei. Dar merseră mai departe, și mai departe, iar în jur nu se auzea decît zgomotul făcut de sanie prin zăpadă și scîrțîitul frîului. După care, în sfîrșit, Vrăjitoarea spuse:

– Ce-i acolo? Oprește!

Ceea ce și făcură.

Edmund își dorea din tot sufletul s-o audă spunînd ceva despre micul dejun. Dar ea avusese cu totul și cu totul alt motiv să se oprească. Puțin mai încolo, sub un copac, stătea un grup vesel,

două veverițe cu copiii lor, doi satiri, un pitic și un vulpoi bătrîn. Stăteau toți în jurul unei mese. Edmund nu vedea prea bine ce anume mîncau, dar mirosea tare bine și masa era împodobită; i se păru chiar că vede budincă cu prune. În clipa în care sania se opri, Vulpoiul, care era în mod evident cel mai în vîrstă dintre ei, tocmai se ridicase în picioare, cu un pahar în laba dreaptă, și părea a fi pe punctul de a spune ceva. Dar cînd văzură sania oprindu-se și cine era în ea, toată bucuria de pe față le dispăru pe dată. Una din veverițe rămase cu furculița în aer, iar unul din satiri – cu furculița în gură. Veverițele mici țipară îngrozite.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Regina Vrăjitoare. Nu primi nici un răspuns. Vorbește, vierme! spuse din nou. Sau poate vrei să te-ajute piticul cu un bici? Ce-nseamnă bucuria asta, risipa asta, toată distracția asta? De unde aveți toate lucrurile acelea?

– Aveți milă, Maiestate, începu Vulpoiul, le-am primit. Și, dacă nu vă e cu supărare, aș îndrăzni să închin acest pahar în cinstea Maiestății Voastre...

– Cine vi le-a dat? întrebă Vrăjitoarea.

– M-m-moș Crăciun, se bîlbîi Vulpoiul.

– Ce? urlă Vrăjitoarea, sărind din sanie și apropiindu-se de animalele îngrozite. Doar n-a fost aici! Nu se poate să fi fost aici! Cum îndrăzniți... Recunoașteți că m-ați mințit și vă iert de data asta.

În clipa aceea una din veverițele micițe își pierdu capul cu desăvîrșire.

– Ba da, ba da, a fost! strigă, bătînd cu lingurița în masă.

Edmund văzu cum Vrăjitoarea își mușcă buzele atît de tare că-i curse o picătură de sînge pe pielea albă.

Își ridică bagheta.

– Oh, nu, te rog, nu face asta, strigă Edmund.

Dar în timp ce striga, ea ridicase deja bagheta și, în aceeași clipă, grupul cel vesel deveni un grup de statui (una cu furculița în gura de piatră) care stăteau în jurul unei mese de piatră pe care erau farfurii de piatră și o budincă cu prune din piatră.

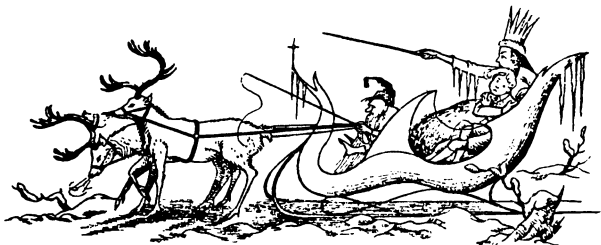
– Iar tu, îi spuse Vrăjitoarea lui Edmund, pocnindu-l în timp ce urca la loc în sanie, să te-nveți minte să ceri îndurare pentru spioni și trădători. Dă-i drumu'!

Pentru prima dată în viață, lui Edmund îi fu milă și de altcineva în afară de propria persoană. Era foarte impresionat de statuile acelea mici care aveau să stea acolo, tăcute, în lumina zilei și în

bezna nopții, pînă cînd au să fie acoperite de mușchi, iar fețele au să le fie brăzdate de crăpături.

Acum o porniseră iar la drum în viteză. Curînd, Edmund observă că zăpada pe care o împrăștia sania în jurul lor era mai umedă decît în seara trecută. Observă și că nu-i mai era chiar atît de frig. Și începea să se lase ceața. De fapt, cu fiecare clipă care trecea, era tot mai cald și ceața devenea tot mai deasă. Iar sania nu mai aluneca la fel de bine ca înainte. La început crezu că din pricină că renii sînt oboșiți, dar curînd își dădu seama că nu asta era cauza. Sania derapa și se zdruncina de parcă s-ar fi izbit de pietre. Și, deși piticul îi biciuia pe bieții reni cît putea, sania aluneca tot mai încet. De asemenea, se auzea parcă un zgomot ciudat în jur, dar era acoperit de cel făcut de sanie și de glasul piticului care țipa la reni. Dintr-odată sania se împotmoli atît de tare, că nu mai putu fi urnită din loc. Urmă o clipă de liniște. Și, în liniștea aceea, Edmund putu în sfîrșit să audă celălalt zgomot. Era un zgomot ciudat, plăcut, foșnitor și, cu toate acestea,

nu era chiar atît de ciudat, îl mai auzise undeva, dar nu-și putea aminti unde. Apoi, dintr-odată, își aminti. Era zgomotul unei ape curgătoare. De jur împrejur, deși nevăzute, erau pîrîiașe murmurînde și clipocinde. Îi tresări inima (deși nu știa de ce anume) cînd își dădu seama că înghețul e pe sfîrșite. Undeva mult mai aproape se auzea apa picurînd de pe crengile copacilor. Uitîndu-se la unul dintre copaci, văzu căzînd zăpada și, pentru prima dată de cînd venise în Narnia, zări verdele-închis al unui brad. Dar nu avu timp să asculte sau să se mai uite, pentru că Vrăjitoarea spuse:

– Nu te holba, prostule! Dă-te jos și dă o mîna de ajutor.

Edmund trebui să se supună. Coborî în zăpadă – care era de-acum topită – și îl ajută pe pitic să tragă sania din groapa plină de noroi în care intrase. Pînă la urmă reușiră s-o scoată de-acolo și, biciuindu-i fără milă pe reni, piticul făcu într-un final sania s-o pornească din nou la drum. Acum chiar că se topea zăpada; începură să se zărească pete de iarbă verde peste tot. Dacă n-ați avut în fața ochilor o lume acoperită de zăpadă cum fusese aceea pe care o văzuse Edmund, cu greu o să vă puteți imagina ce binecuvîntare erau aceste pete verzi după albul nesfîrșit de dinainte. După o vreme, sania se opri iar.

– N-avem ce face, Maiestate, zise piticul. Nu mai putem merge cu sania prin apăraia asta.

– Atunci va trebui să mergem pe jos, spuse Vrăjitoarea.

– Pe jos n-o să-i ajungem niciodată din urmă, mormăi piticul. Mai ales că au un avans mare.

– Da' tu ce ești, sclav sau consilier? îl întrebă Vrăjitoarea. Fă ce ți se spune! Leagă-i creaturii mâinile la spate cu o frînghie și ține bine frînghia. Și ia-ți biciul. Dezleagă renii, au să se ducă singuri acasă.

Piticul ascultă ordinele; în câteva minute Edmund se văzu obligat să meargă cât de repede putea cu mâinile legate la spate. Aluneca în zloată și noroi și pe iarba udă și, de fiecare dată când aluneca, piticul îl blestema și uneori îl mai și biciuia. Vrăjitoarea venea în urma piticului strigând întruna:

– Mai repede! Mai repede!

Cu fiecare clipă, petele de verdeață se făceau tot mai mari, iar petele albe de zăpadă deveneau tot mai mici. În fiecare clipă, tot mai mulți copaci își scuturau veșmîntul de zăpadă. Curînd, oriunde te uitai, vedeai, în locul contururilor albe, verdele-închis al brazilor sau negrul crengilor golașe ale stejarilor, mestecenilor sau ale ulmilor. Apoi, ceața deveni aurie, după care dispăru complet. Raze delicioase de soare pătrundeau printre crengile pădurii, iar deasupra, printre vîrfurile copacilor, se zărea un cer albastru.

Curînd începură să se întîmple și alte lucruri minunate. Cînd ajunseră într-o poiană, între mesteceni argintii, Edmund zări pămîntul acoperit peste tot de flori mici și galbene de rostopască.

Zgomotul apei deveni tot mai puternic. Curînd chiar traversară un pîrîu. Pe malul celălalt creșteau ghiocei.

– Vezi-ți de treaba ta, îi spuse piticul, văzînd că Edmund întoarce capul să se uite la ei și-l trase cu răutate de frînghia cu care îl legase.

Dar, desigur, asta nu-l putu împiedica pe Edmund să vadă. Doar cinci

minute mai tîrziu observă niște tulpinițe de șofran sub un copac bătrîn – aveau flori aurii, și roșii, și albe. Se auzi apoi un sunet și mai plăcut decît zgomotul apei. Chiar lîngă cărarea pe care mer-

geau se auzi o pasăre ciripind pe creanga unui copac. O alta îi răspunse undeva mai încolo. După care, de parcă acesta fusese un fel de semnal, începură să se audă ciripituri din toate direcțiile; întreaga pădure răsuna în următoarele minute de

cîntecul păsărilor. În orice parte se uita, Edmund vedea păsări oprindu-se pe ramuri sau zburînd, hîrjonind-se, certîndu-se ori aranjîndu-și penele cu ciocul.

– Mai repede! Mai repede! striga Vrăjitoarea.

Nu se mai zărea nici urmă de ceață. Cerul se făcea tot mai albastru și pe alocuri se zăreau gonind nori albi. Poienițele erau acoperite de ciuboțica-cucului. Se porni un vînt blînd care împrăștie stropii de apă de pe crengile copacilor și care aduse cu el spre fețele călătorilor plăcute miresme răcoritoare. Copacii se treziră din nou la viață. Zadele și mestecenii înverziseră, iar salcîmii erau aurii. Cîteva clipe mai tîrziu, fagii aveau ramurile acoperite de frunze delicate și transparente. Lumina care se strecura printre copaci era și ea verde. O albină traversă bîzîind cărarea.

– Țsta nu e dezgheț, spuse piticul, oprindu-se brusc. Asta e chiar *Primăvară*. Ce ne facem? S-a terminat cu iarna ta, ascultă-mă pe mine! Asta e mîna lui Aslan.

– Dacă mai pomenește vreunul din voi numele ăsta, spuse Vrăjitoarea, va fi omorît pe loc.

12

Peter dă prima bătălie

În acest timp, la mare depărtare, castorii și copiii merseseră ore întregi prin ceea ce li se părea a fi un vis minunat. Își scosese ră de mult paltoanele. De-acum nici nu se mai opreau să-și spună unul altuia „Uite un toporaș!“ sau „Uite niște clopoței!“ sau „Ce-o fi mireasma asta minunată?“ ori pur și simplu „Auzi sturzu' ăla?“ Mergeau tăcuți, îmbătați de minunăția din jur, ba în bătaia soarelui, ba la umbra desigurilor înverzite sau prin poienițe acoperite de mușchi, unde ulmii își ridicau acoperișul de frunze mult deasupra capetelor lor ori

printre tufișuri de coacăz în floare sau printre gherghine a căror mireasmă dulce te învăluia.

Fuseseră și ei la fel de mirați ca Edmund când văzuseră dispărînd iarna și pădurea trecînd în numai cîteva ore din ianuarie în mai. Nici măcar nu știuseră că asta avea să se întîmple odată cu venirea lui Aslan în Narnia (ceea ce Vrăjitoarea știuse prea bine). Dar știau că vrăjile ei aduseseră iarna fără sfîrșit și deci înțeleseră, la vederea acestei primăveri magice, că se întîmplase ceva cu vrăjile ei. După ce văzură că dezghețul continuă timp de mai multe ore, își dădură seama că Vrăjitoarea n-o să-și mai poată folosi sania. Așa că nu se mai grăbiră prea tare, începură să facă popasuri mai dese și mai lungi. Erau tare obosiți de-acum, firește; dar nu erau groaznic de obosiți – mergeau doar mai încet și erau mai visători și tăcuți, ca atunci cînd te întorci acasă după o zi lungă petrecută la iarbă verde. Susan avea o bășică la călcîi.

Se îndepărtaseră de cursul fluviului de mai multă vreme; drumul spre Masa de Piatră era undeva la dreapta (adică un pic spre sud). Și, chiar dacă nu ar fi trebuit s-o ia pe aici, tot n-ar mai fi putut merge de-a lungul apei după pornirea dezghețului pentru că, odată cu topirea zăpezii, apele fluviului începuseră să iasă cu zgomot din albie și n-ar fi durat mult pînă cînd cărarea ar fi fost acoperită de ape gâlbui.

Soarele apunea, aruncînd lumini tot mai roșii, iar umbrele se lungeau tot mai mult și florile începură să-și închidă petalele.

– Nu mai avem mult, spuse domnul Castor, făcîndu-le semn s-o ia în sus pe un deal acoperit de mușchi mătăsos și moale (era plăcut să calci pe el cu picioarele ostenite) spre un loc unde creșteau numai copaci înalți, depărtați unul de altul.

Cum erau la capătul zilei, urcușul îi făcu să gîfîie din greu. Și chiar cînd Lucy începuse să se întrebe dacă o să fie în stare să ajungă în vîrf dealului fără să mai facă un popas, se trezi că ajunseseră deja în vîrf.

Se aflau într-un loc verde de unde puteai vedea pădurea întinzîndu-se în toate direcțiile. Numai drept în față, undeva spre răsărit, se zărea ceva mișcător, care sclipea.

– Dumnezeule, îi șopti Peter lui Susan, e marea!

Și chiar în vîrf al acestui deal se afla Masa de Piatră. Era o bucată mare de piatră cenușie care se sprijinea de alte patru pietre puse pe verticală. Era tare veche și încrustată cu fel de fel de linii și cifre ciudate care păreau a fi literele unui alfabet necunoscut. Privindu-le, te cuprindea un sentiment ciudat. Următorul lucru pe care-l zăriră fu un cort ridicat la marginea luminișului. Era un cort nemaipomenit, mai cu seamă acum cînd cădea pe el lumina soarelui care apunea. Părea făcut din mătase galbenă, cu corzi purpurii și țaruși din

fildeș; undeva deasupra, în bătaia brizei care adia dinspre marea îndepărtată, flutura un steag pe care era un leu roșu pornit la atac. În timp ce se uitau la el, de undeva din dreapta se auzi sunet de muzică și, întorcându-se într-acolo, văzură ceea ce veniseră să vadă.

Aslan era în mijlocul unui grup de creaturi adunate în jurul lui în forma unui pătrar de lună: Femei-Copac și Femei-Fântină (Driade și Naiade cum li se spunea în lumea noastră) cu instrumente muzicale; ele cântau muzica pe care o auziseră copiii. Erau și patru centauri. Partea de cal semăna foarte mult cu un cal de țară din Anglia, iar partea de om semăna cu un uriaș sever, dar chipeș. Zăriră și un inorog, și un bivol cu cap de om, un pelican, un vultur și un ciine mare. Lângă Aslan stăteau doi leoparzi: unul îi ținea coroana, iar celălalt drapelul.

Castorii și copiii nu știau ce să facă sau ce să spună când îl zăriră pe Aslan. Oamenii care n-au fost niciodată în Narnia cred că unele lucruri pot fi înfricoșătoare și bune în același timp. Dacă și copiii crezuseră vreodată asta, acum fură vindecați. Căci, în clipa în care încercară să se uite spre chipul lui Aslan, îi zăriră coama aurie și ochii mari, solemni și pătrunzători de rege. În clipa aceea își dădură seama că nu se pot uita la el și începură să tremure.

– Hai, ce mai stați, le șopti domnul Castor.

– Mai întâi dumneavoastră, murmură Peter.

– Ba nu, îi răspunse domnul Castor tot în șoap-tă, mai întâi Fiii lui Adam și mai apoi animalele.

– Susan, îi șopti Peter, ce zici? Domnișoarele mai întâi.

– Nu, nu, cine-i mai mare, șopti Susan.

Și, firește, cu cât trecea timpul, cu atât se simțeau mai încurcați. În cele din urmă Peter înțelese că el era cel care trebuia să vorbească primul. Își scoase sabia și o ridică în semn de salut, după care le spuse în grabă celorlați:

– Hai, veniți-vă în fire!

Se apropie de Leu și spuse:

– Aslan, am sosit.

– Fii bine-venit, Peter, Fiu al lui Adam, spuse Aslan. Fiți bine-venite, Susan și Lucy, Fiice ale Evei. Bine-ați venit, Castorilor.

Avea un glas puternic care îi liniști. Acum erau veseli și calmi și nu se mai simțeau încurcați că stau fără să spună nimic.

– Da' unde-i al patrulea? întrebă Aslan.

– Preamărite Aslan, a încercat să-i trădeze, s-a dus la Vrăjitoarea Albă, răspunse domnul Castor.

Peter se simți dator să adauge ceva.

– Am și eu partea mea de vină. Eram furios pe el și cred că din cauza asta a făcut ce-a făcut.

Aslan nu spuse nimic: nici nu-l acuză, nici nu-l iertă pe Peter, îl privi doar cu ochii lui mari. Și tutu-ror li se părea că nici nu mai este nimic de spus.

– Aslan, vă rog, începu Lucy, credeți că putem face ceva să-l salvăm pe Edmund?

– Vom face tot ce trebuie, îi răspunse Aslan. Dar s-ar putea să fie mai greu decât credeți.

După care tăcu iar o vreme. Pînă atunci lui Lucy i se păruse că avea un chip măreț, puternic și calm; acum i se păru, deodată, că era și trist. Dar în clipa următoare expresia de tristețe dispăru cu desăvîrșire. Leul își scutură coama și bătu din labe („Ce labe îngrozitoare, bine că știe cum să-și ascundă ghearele“, se gîndi Lucy) și spuse:

– Între timp, pregătiți masa. Doamnelor, conduceți-le pe aceste Fiice ale Evei în cort și ajutați-le.

După ce plecară fetele, Aslan își puse laba – și, deși își ținea ghearele ascunse, era tare grea – pe umărul lui Peter și-i spuse:

– Vino, Fiu al lui Adam, să-ți arăt în depărtare castelul unde vei fi Rege.

Peter, cu sabia încă scoasă, merse cu Leul spre marginea dinspre răsărit a culmii dealului. Undeva în spatele lor soarele apunea, așa încît întreaga vale era învăluită în lumina asfințitului – codri, și dealuri, și văi, și, asemenea unui șarpe argintiu, fluviul cel mare. Și dincolo de toate acestea, undeva departe, departe, se zărea marea, iar dincolo de mare cerul, acoperit de nori rozalii în lumina apusului de soare. În locul unde ținutul Narniei întâlnea marea, chiar la vărsarea fluviului, se zărea ceva strălucind pe un delușor. Strălucea pentru că era un castel și lumina

soarelui se reflecta în toate ferestrele care priveau spre Peter și spre apus. Lui Peter i se păru că vede o stea mare care poposise pe malul apei.

– Omule, spuse Aslan, acela este Cair Paravel al celor patru tronuri, iar tu vei sta ca Rege pe unul dintre ele. Ți-l arăt ție pentru că tu ești cel dintii născut și vei fi Marele Rege, deasupra celorlalți.

Peter tăcu și de această dată, pentru că în acea clipă liniștea fu întreruptă de un zgomot ciudat. Semăna cu un corn de vânătoare, dar parcă era ceva mai puternic.

– Este cornul de vânătoare al surorii tale, îi spuse Aslan cu glas atît de scăzut de-ai fi crezut că toarce, dacă poți spune despre un leu că toarce fără să-l jignești.

În prima clipă Peter nu înțelese. Dar mai apoi, văzu cum toate creaturile o iau la goană și îl auzi pe Aslan spunînd:

– Înapoi! Lăsați-l pe Prinț să-și dovedească vitejia!

Și atunci înțelese. O luă la goană spre cort, cît de repede putu. Acolo îl aștepta o imagine îngrozitoare.

Naiadele și Driadele fugeau care încotro. Lucy alergă spre el în viteză. Era albă la față ca varul. După care o zări pe Susan fugind spre un copac și cățărîndu-se în el, urmată de o fiară mare cenușie. La început, lui Peter i se păru că e un urs. Apoi i se păru că e Alsacian, deși era mult prea mare pentru

un cîine. După care își dădu seama că e un lup care se ridicase pe labele din spate, cu labele din față sprijinite de trunchiul copacului, urlînd furios. Părul de pe spate era tot zbîrlit. Susan nu reușise să urce mai sus de a doua ramură. Unul din picioare îi atîrna atît de jos încît era la doar cîtiva centimetri deasupra colților fiarei. Peter se întrebă de ce nu încearcă să se cațere mai sus sau măcar să se apuce mai bine; dar în clipa următoare își dădu seama că e pe cale de a leșina și că sînt șanse mari să cadă.

Peter nu se simți deloc prea viteaz: ba dimpotrivă, aproape că i se făcu rău. Dar asta n-avea nici o importanță, fiindcă știa ce avea de făcut. Se repezi spre monstru și încercă să-l lovească într-o parte cu sabia, dar nu-l nimeri. Cu viteza fulgerului, Lupul se întoarse spre el, cu ochii arzînd, cu gura larg deschisă și urlînd de furie. Dacă n-ar fi urlat de furie, l-ar fi încolțit pe dată. Dar așa – deși totul se petrecu atît de repede, încît Peter nici nu avu timp să se gîndească –, avu o secundă în care să se ferească și să-i înfigă sabia, printre labele din față, drept în inimă. După care urmă o clipă de coșmar. Peter încerca să scoată sabia, iar Lupul nu părea nici mort, nici viu, și-i izbea fruntea cu colții. Totul era numai sînge, sudoare și păr. O clipă mai tîrziu, fiara zăcea moartă, iar Peter reușise să-și scoată sabia din pieptul ei. Își îndreptă spatele și-și șterse fața de sudoare. Se simțea frînt de oboseală.

Susan coborî imediat din copac. Se îmbrățișară tremurînd și trebuie să vă spun că au și vărsat ceva lacrimi. Dar în Narnia nimeni nu-i disprețuiește pe cei care plîng.

– Repede! Repede! se auzi vocea lui Aslan. Centauri! Vulturi! Mai e un lup în tufișuri. Acolo, în spatele vostru. După el, toți! O să fugă la stăpîna lui. Acum avem ocazia s-o găsim pe Vrăjitoare și să-l salvăm pe al patrulea Fiu al lui Adam.

Pe dată se auzi zgomot de copite și de aripi și vreo zece dintre cele mai rapide creaturi dispărură în întunericul care se lăsase.

Peter, cu sufletul la gură, se întoarse și-l zări pe Aslan lîngă el.

– Ai uitat să-ți cureți sabia, îi spuse acesta.

Adevărat. Peter se înroși pînă în vîrfurile urechilor cînd își văzu sabia mînjită de sîngele și părul Lupului. Se aplecă și-o curăță de iarbă, apoi o mai șterse o dată și de haină.

– Dă-mi-o și îngenunchează, Fiu al lui Adam, îi spuse Aslan.

După ce băiatul îngenuche, îl atinse cu sabia și-i spuse:

– Ridică-te, Sir Peter Spaima Lupilor. Și, orice s-ar întîmpla, nu uita să-ți cureți sabia.

13

Magia din zorii timpului

Acum e timpul să ne întoarcem la Edmund. După ce merse cu mult mai mult decît și-ar fi închipuit că se poate merge, Vrăjitoarea se opri în cele din urmă într-o vale întunecoasă umbrită de brazi și de tisă. Edmund pur și simplu se prăbuși. Se întinse cu fața la pămînt și nici nu-i mai păsa ce o să i se întîmple. Nu-și dorea decît să-l lase să stea culcat. Era atît de obosit că nici nu mai simțea dacă-i e foame ori sete. Vrăjitoarea vorbea ceva cu piticul, în șoaptă, lîngă el.

– Nu, spuse piticul, nu mai are rost, Maiestate, e prea târziu. Cred că au ajuns deja la Masa de Piatră.

– Poate ne găsește Lupul și ne aduce vreo știre, zise Vrăjitoarea.

– Dacă vine, nu cred să ne aducă vești prea bune, spuse piticul.

– Patru tronuri în Cair Paravel, începu Vrăjitoarea. Ce-ar fi dacă numai trei din ele vor fi ocupate? Atunci profeția nu s-ar mai adevăra.

– Ce importanță mai are acum, când *EL* e deja aici? o întrebă piticul.

N-avea curajul să pomenească numele de Aslan în fața stăpînei.

– S-ar putea să nu stea prea mult. Apoi... am putea să-i atacăm pe cei trei la Cair.

– Ar fi totuși mai bine să-l ținem pe asta, propuse piticul, izbindu-l pe Edmund cu piciorul, ca să putem negocia.

– Da, ca să vină să-l salveze, pufni Vrăjitoarea cu dispreț.

– Atunci, spuse piticul, mai bine-am face ce-avem de făcut chiar acum.

– Aș vrea s-o fac chiar pe Masa de Piatră, zise Vrăjitoarea. Acela este locul potrivit. Acolo s-a făcut întotdeauna.

– O să treacă multă vreme pînă cînd să putem folosi iar Masa de Piatră ca înainte, spuse piticul.

– Adevărat, fu de acord Vrăjitoarea. Să începem!

În clipa aceea veni spre ei în fugă un Lup.

– I-am văzut. Sînt la Masa de Piatră. Cu El. Mi-au omorît căpitanul, pe Maugrim. Am stat ascuns în tufişuri şi-am văzut tot. L-a omorît unul din Fiii lui Adam. Fugiţi! Fugiţi!

– Nu! spuse Vrăjitoarea. Nu trebuie s-o luăm la goană. Du-te repede şi spune-le oamenilor mei să vină aici cît de repede pot. Cheamă-i pe uriaşii şi pe vîrcolacii care sînt de partea noastră. Cheamă Vampirii, Nălucile, Căpcăunii şi Minotaurii. Pe Mumele-Pădurii, Stafiiile şi pe toţi cei care sălăşluiesc în Ciupercile Otrăvitoare. Vom lupta. Doar mai am încă bagheta magică. O să-i transform pe toţi în stană de piatră. Fugiţi! Eu mai am ceva de terminat pînă vă întoarceţi.

Fiara îşi înclină capul, se întoarse şi o luă la goană.

– Deci, încep, n-avem masă... Să vedem... Ar fi mai bine să-l punem lîngă un trunchi de copac.

Edmund se trezi ridicat cu brutalitate în picioare. După care piticul îl puse cu spatele lipit de un copac şi-l legă fedeleş. O văzu pe Vrăjitoare scoţîndu-şi mantaua. Avea nişte braţe îngrozitor de albe. De fapt, de-asta şi reuşi să le vadă, fiindcă erau atît de albe, căci altceva nu prea reuşea să vadă din pricina întunericului din vale.

– Pregăteşte victima, spuse Vrăjitoarea.

Piticul îl desfăcu pe Edmund la guler. Îl apucă de păr și-i trase capul pe spate astfel încât să fie nevoit să-și ridice bărbia. După care Edmund auzi un zgomot ciudat fișș-fișș-fișș. În prima clipă nu-și dădu seama ce e, dar apoi înțelese. Era zgomotul unui cuțit care era ascuțit.

Și tot în clipa aceea auzi strigăte puternice venind din toate direcțiile – zgomot de copite și filfiit de aripi. Vrăjitoarea scoase un țipăt. Nu se mai înțelegea nimic. După care se trezi că este dezlegat. Se simți apucat de brațe puternice și auzi glasuri blânde spunând:

– Să-l punem să stea întins... dă-i niște vin... bea asta... stai liniștit... o să-ți revii într-o clipă.

Apoi auzi glasuri care nu vorbeau cu el, ci între ele. Spuneau lucruri ca:

– Cine-a prins-o pe Vrăjitoare?

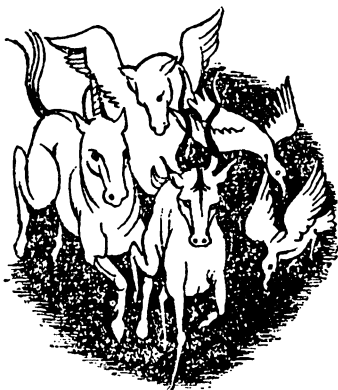
– Credeam că tu.

– Nu, eu n-am mai văzut-o după ce i-am luat cuțitul din mână. Am fugit după pitic. Vrei să spui c-a scăpat?

– Nu le poți face pe toate în același timp. Ce-i asta? Ah, o buturugă.

În clipa asta Edmund leșină.

Curînd centaurii, inorogii, căprioarele și păsările (erau, firește, cei pe care Aslan îi trimisese să-l salveze, în capitolul precedent) porniră înapoi spre Masa de Piatră, luîndu-l pe Edmund cu ei.

Dar dac-ar fi văzut ce s-a întîmplat în valea aceea după plecarea lor, cred c-ar fi fost tare mirați.

Totul era nemișcat și în curînd luna strălucea pe cer; dac-ați fi fost acolo, ați fi văzut lumina lunii învăluind o buturugă și un bolovan destul de mare. Și dacă v-ați fi uitat mai mult timp, ați fi început să vă gîndiți că parcă e ceva ciudat cu buturuga și cu bolovanul. Și vi s-ar fi părut că bolovanul seamănă foarte bine cu un bărbat scund și gras care stă ghemuit. Și, dacă v-ați mai fi uitat o vreme, ați fi văzut cum buturuga o ia din loc și merge spre bolovan și cum bolovanul se ridică și începe să vorbească cu buturuga. Căci, în realitate, buturuga și bolovanul erau Vrăjitoarea și piticul. Ea știa cum să facă lucrurile să pară altceva decît ceea ce sînt și avusese prezența de spirit să facă asta în clipa în care i se luase cuțitul din mînă. Avusese grijă să țină strîns bagheta, așa c-o mai avea.

A doua zi dimineață, cînd ceilalți copii (care dormiseră pe perne în cort) se treziră, domnul Castor le spuse că noaptea trecută fratele lor fusese salvat și adus în tabără. Iar acum era la Aslan. De îndată ce terminară de mîncat micul dejun, ieșiră cu toții din cort și-i văzură pe Aslan și pe Edmund stînd de vorbă pe iarba înrourată, departe de toți ceilalți. Nu e nevoie să vă spun (de altfel, nici n-a auzit nimeni) ce spunea Aslan, dar a fost o discuție pe care Edmund n-a uitat-o niciodată. În timp ce copiii se apropiau, Aslan se întoarse și o porni spre ei cu Edmund.

– Iată-l pe fratele vostru, le spuse, și să nu-l mai întrebați despre ce-a fost. Ce-a fost a fost.

Edmund dădu mîna cu ei și le spuse fiecăruia în parte:

– Îmi pare rău.

Și toți îi răspunseră:

– Nu-i nimic.

Toți ar fi vrut să spună ceva care să arate clar că-l iertaseră, ceva obișnuit și firesc, dar nimeni nu găsi cuvintele potrivite. Înainte însă să înceapă să se simtă încurcați, apăru un leopard care-i spuse lui Aslan:

– Maiestate, a venit un sol din partea inamicului, care vă roagă să-l primiți.

– Să se apropie, spuse Aslan.

Leopardul plecă și după scurt timp se întoarse cu piticul.

– Care-i mesajul, Fiu al Pământului? întrebă Aslan.

– Regina Narniei și Împărăteasa Insulelor Îndepărtate dorește să vă vorbească, spuse piticul, în legătură cu ceva care vă privește și pe dumneavoastră în egală măsură.

– I-auzi, Regina Narniei! pufni domnul Castor. Ce neobrăzare...

– Liniște, Castore, îi spuse Aslan. Toate la vremea lor. Acum n-avem timp să ne certăm în legătură cu titlurile. Spune-i stăpînei tale, Fiu al Pământului, că-i garantez cale liberă să vină la mine cu condiția să-și lase bagheta la stejarul cel mare.

Piticul fu de acord și cei doi leoparzi plecară cu el să vadă dacă totul este în regulă.

– Da' dacă-i transformă pe leoparzi în stană de piatră? îl întrebă în șoaptă Lucy pe Peter.

Cred că și leoparzilor le trecuse același lucru prin minte; în orice caz, li se zbîrlise părul pe spate și aveau cozile ridicate – ca niște pisici la vederea unui câine necunoscut.

– O să fie bine, îi șopti Peter. Nu i-ar fi trimis dacă n-ar fi sigur c-o să fie bine.

Cîteva clipe mai tîrziu, apăru Vrăjitoarea în persoană pe vârful dealului și se duse drept spre locul unde se afla Aslan. Cei trei copii, care n-o mai văzuseră pînă atunci, se cutremurară zărindu-i chipul. Iar dinspre animalele prezente se auziră mormăituri. Deși soarele strălucea pe cer, îi

cuprinse pe toți frigul dintr-odată. Singurele persoane de față care păreau să se simtă în largul lor erau Aslan și Vrăjitoarea. Era una din cele mai ciudate imagini – să vezi cele două chipuri, unul auriu și altul de un alb cadaveric atît de aproape unul de altul. Nu că Vrăjitoarea l-ar fi privit pe Aslan în ochi. Doamna Castor băgă de seamă numaidecît.

– Aslan, există aici un trădător, spuse Vrăjitoarea.

Desigur, toți cei de față știau că se referă la Edmund. Dar Edmund nu se mai gîndea la el după toate cele prin care trecuse și mai ales după discuția pe care o avusese cu Aslan în dimineata aceea. Nu-i păsa de ce spune Regina și continuă să-l privească pe Aslan.

– Oricum, spuse Aslan, nu pe tine te-a trădat.

– Ați uitat de Magia Ascunsă? îl întrebă Vrăjitoarea.

– Să zicem c-am uitat, răspunse Aslan cu voce gravă. Spune-ne tu.

– Să vă spun eu? rosti Vrăjitoarea, cu o voce care se făcu deodată mai subțire. Să vă spun eu ce scrie pe Masa de Piatră de lîngă noi? Să vă spun eu că literele adînc încrustate spun multe despre pietrele de foc de pe Dealul Secret? Să vă spun ce este încrustat pe sceptrul Împăratului de Dincolo de Mare? Tu cel puțin știi ce Magie a fost adusă în Narnia de Împărat de la bun început. Știi că orice

trădător îmi aparține în mod legal și că am dreptul să plătesc cu moartea fiecare act de trădare.

– Carevasăzică așa ai început să te crezi regină, fiindcă erai călăul Împăratului. Înțeleg, spuse domnul Castor.

– Liniște, Castore, spuse Aslan, mîrîind încet.

– Drept care, continuă Vrăjitoarea, creatura aceea umană îmi aparține. Viața sa mi se cuvine. Sîngele său este proprietatea mea.

– Vino atunci s-o iei, spuse Taurul cu Cap de Om cu un glas înspăimîntător.

– Prostule, îi spuse Vrăjitoarea cu un zîmbet sălbatic, chiar crezi că stăpînul tău mă poate lipsi de drepturile mele prin forță? El cunoaște Magia Ascunsă prea bine. Știe că, dacă nu mi se dă sîngele care mi se cuvine după Lege, Narnia va fi distrusă și va dispărea în foc și apă.

– Așa este, spuse Aslan, nu pot nega asta.

– Oh, Aslan! îi șopti Susan Leului la ureche, nu putem... vreau să spun, n-ai să faci așa ceva, nu? Nu putem face nimic cu Magia Ascunsă? Nu poți face nimic împotriva ei?

– Să fac ceva împotriva Magiei Împăratului? întrebă Aslan, întorcîndu-se spre ea ușor încruntat.

Nimeni nu-i mai propuse așa ceva după aceea.

Edmund stătea în partea cealaltă a lui Aslan și în tot acest timp îl privise drept în față. Avea senzația că se îneacă și se tot întreba dac-ar trebui să spună ceva; dar, după o clipă, își dădu seama că

nimeni nu se aștepta să facă exact altceva decît să aștepte și să facă ceea ce i se spune să facă.

– Faceți cîțiva pași înapoi, cu toții, le spuse Aslan. Vreau să vorbesc singur cu Vrăjitoarea.

Toți îl ascultară. Urmară momente îngrozitoare – așteptau și se tot întrebau în timp ce Leul și Vrăjitoarea vorbeau de zor în șoaptă.

– Oh, Edmund, spuse Lucy, pufnind în plîns.

Peter stătea cu spatele la ceilalți și se uita în depărtare, spre mare. Castorii se țineau de mîna și stăteau cu capetele plecate. Centaurii izbeau neliniștiți cu copitele. Dar în cele din urmă toată lumea se liniști, astfel încît puteai auzi și bondarii care treceau în zbor, sau păsările din pădurea de la poalele dealului, ori vîntul foșnind printre frunze. Dar conversația dintre Aslan și Vrăjitoare continua.

În cele din urmă auziră vocea lui Aslan:

– Puteți să vă întoarceți, le spuse. Am ajuns la o înțelegere. A renunțat la sîngele fratelui vostru.

De pe deal se auzi un zgomot de parcă pînă atunci toți și-ar fi ținut respirația, iar acum respirau din nou. Se auzi apoi un murmur de voci.

Vrăjitoarea tocmai dădea să plece, cu o privire de bucurie răutăcioasă pe chip, cînd se opri și întrebă:

– Și eu de unde știu c-o să-ți respecti promisiunea?

– Haa-a-arr!

Aslan scoase un răget, ridicîndu-se pe jumătate de pe tron. Gura i se deschise tot mai mare și mai mare, iar răgetul se auzi tot mai puternic. Vrăjitoarea, după ce rămase o clipă cu gura căscată, își ridică fusta și-o luă la goană.

14

Triumful Vrăjitoarei

După ce plecă Vrăjitoarea, Aslan le spuse:

– Trebuie să plecăm imediat de aici, va fi nevoie de acest loc pentru altceva. Seara asta vom poposi la Fortul Beruna.

Bineînțeles că toți mureau de curiozitate să afle cum anume rezolvase problema cu vrăjitoarea; dar avea un aer prea crunt pe chip, iar ei toți mai aveau încă în urechi sunetul răgetului său de mai înainte, așa că nimeni nu îndrăzni să întrebe nimic.

După ce mîncară în aer liber sus, pe culmea dealului (soarele era mai fierbinte de-acum și

uscase iarba), strînseră cortul și împachetară. Înainte de ora două porniseră deja la drum, spre nord-est. Mergeau destul de încet, fiindcă nu aveau prea mult de mers.

În timpul primei părți a călătoriei Aslan îi explică lui Peter planul său.

– După ce-și termină treburile în aceste părți, spuse el, Vrăjitoarea și toți ai săi se vor retrage spre Casa ei unde se vor pregăti de atac. S-ar putea să reușești să-i tai calea.

După care îi prezentă două planuri, unul în caz că se lupta cu Vrăjitoarea și oamenii săi în pădure și un altul în caz că-i asediau castelul. În tot acest timp îi dădea lui Peter sfaturi în legătură cu modul în care trebuia să conducă lupta, spunându-i lucruri ca:

– Trebuie să-i pui pe Centauri în locul cutare.

Sau:

– Trebuie să trimiți cercetași ca să vezi dacă nu face asta, sau asta...

În cele din urmă, Peter îi zise:

– Dar o să fii și tu acolo, Aslan.

– Nu-ți pot promite, răspunse Leul.

Și continuă să-i dea sfaturi.

În a doua parte a călătoriei merse mai mult cu Susan și Lucy. Nu vorbi prea mult și părea amărît.

Era încă după-amiază cînd ajunseră la un loc unde valea se lărgea, iar fluviul era mai lat, cu apa nu prea adîncă. Aici era Fortul Beruna, iar Aslan le

ordonă să se oprească pe malul apei. Dar Peter spuse:

– N-ar fi mai bine să poposim pe partea cealaltă? Mă tem c-ar putea încerca să ne atace la noapte.

Aslan, care era cu gîndul în altă parte, se ridică dînd din coama-i magnifică și spuse:

– Ce? Ce anume?

Peter îi mai spuse o dată.

– Nu, spuse Aslan cu glas monoton, de parcă nu i-ar fi păsat. Nu, n-o să atace noaptea asta. Oftă adînc. După care adăugă: Dar n-a fost o idee rea. Așa trebuie să gîndească un soldat. Acum însă nu contează.

Așa că începură să-și așeze tabăra.

Starea de spirit a lui Aslan îi molipsi pe toți în seara aceea. Peter nu se simțea prea în largul lui la gîndul că va trebui să dea bătălia de unul singur; vestea că Aslan s-ar putea să nu fie cu ei îl luase prin surprindere. În timpul cinei din seara aceea nu se vorbi prea mult. Toți își dădeau seama cît de diferit fusese totul cu o seară înainte sau chiar și în dimineata aceea. Aveai senzația că vremurile bune, care de-abia începuseră, se apropiau deja de sfîrșit.

Susan era atît de tulburată că nici nu putu adormi după ce se duse la culcare. Numără pînă la o sută, se întoarse de pe o parte pe alta... După care o auzi pe Lucy oftînd adînc și foindu-se și ea în beznă.

– Nici tu nu poți să dormi? o întrebă Susan.

– Nu, răspunse Lucy. Credeam c-ai adormit. Știi ceva, Susan?

– Ce?

– Am un sentiment îngrozitor... de parc-ar pluti ceva deasupra noastră.

– Și tu? Am și eu aceeași senzație.

– E în legătură cu Aslan, continuă Lucy. Am senzația că sau o să i se întâmple ceva îngrozitor, sau o să facă el ceva îngrozitor.

– Ceva a fost în neregulă toată după-amiaza, spuse Susan. Lucy! A zis că n-o să fie cu noi în timpul bătăliei, nu? Crezi c-ar putea să plece în noaptea asta și să ne lase singuri?

– Unde e acum? întrebă Lucy. E în cort?

– Nu cred.

– Susan, hai să mergem afară să ne uităm! Poate-l vedem.

– Bine, hai, spuse Susan, oricum e mai bine decât să stăm aici fără să reușim să închidem un ochi.

Cele două fete orbecăiră prin beznă, avînd grijă să nu-i trezească pe ceilalți, și se strecurară afară din cort. Luna strălucea puternic și totul era liniștit; nu se auzea decât clipocitul fluviului care trecea peste pietre.

– Uite! spuse Susan apucînd-o pe Lucy de mînă.

În capătul opus al taberei, chiar acolo unde începea pădurea, îl zăriră pe Leu dispărînd printre copaci. Fără nici o vorbă, se luară după el.

Merseră după el pe panta abruptă a văii fluviului și apoi puțin la dreapta – se pare că pe unde o luaseră după-amiaza aceea venind dinspre Dealul cu Masa de Piatră. Leul mergea tot mai departe, prin beznă sau la lumina lunii; picioarele fetelor erau ude de rouă. Leul arăta oarecum diferit de acel Aslan pe care-l cunoșteau ele. Mergea cu capul plecat și tare încet, de parc-ar fi fost extrem de obosit. În timp ce traversau un loc deschis unde nu mai erau umbre care să le ascundă, Aslan se opri și se întoarse spre ele. N-avea nici un rost să fugă, așa că se apropiară de el. Când se apropiară destul de mult, le întrebă:

– Dragele mele copile, de ce mă urmăriți?

– N-am putut adormi, spuse Lucy și apoi știu că nu mai e nevoie să spună nimic altceva și că Aslan știe exact la ce se gândiseră.

– Vă rugăm, putem veni cu dumneavoastră, oriunde ați merge? îl rugă Susan.

– Ee... începu Aslan, căzut pe gânduri. Aș fi bucuros să nu fiu singur, noaptea asta, continuă el. Da, puteți veni cu mine dacă-mi promiteți să vă opriți atunci când vă spun eu, iar după aceea mă lăsați să merg mai departe singur.

– Oh, vă mulțumim, vă mulțumim. Așa vom face, spuseră cele două fete.

Porniră mai departe, cu fetele de o parte și de alta a Leului. Dar cât de încet mergea! Avea capul

atît de plecat încît aproape atîngea pămîntul. Deodată se împiedică și gemu.

– Aslan! Dragul nostru Aslan! strigă Lucy. Ce s-a întîmplat? Nu ne puteți spune?

– Sînteți bolnav, dragul nostru Aslan? întrebă Susan.

– Nu, răspunse el. Sînt trist și singur. Puneți-vă mîna pe coama mea ca să vă simt aproape.

Fetele făcură ceea ce n-ar fi îndrăznit să facă niciodată fără permisiunea lui, dar ceea ce-și doriseră să facă de cînd îl văzuseră întîia dată: își ascuseră mîinile reci în marea aceea superbă de blană și o mîngîiară. Meraseră mai departe alături de el. O apucară în sus pe Dealul pe care se afla Masa de Piatră. Urcară pînă în locul unde se termina pădurea și, cînd ajunseră în dreptul ultimului copac (care era înconjurat de tufișuri), Aslan se opri și le spuse:

– Dragele mele copile, aici trebuie să vă opriți. Orice s-ar întîmpla, aveți grijă să nu fiți văzute. Adio.

Amîndouă fetele începură să plîngă amarnic (deși nu prea știau de ce) și, ținîndu-l strîns pe Leu, îi sărutară coama, nasul, labele și ochii mari și triști. Apoi el se îndepărtă și continuă să urce spre vîrfurile dealului. Lucy și Susan se ascuseră după tufișuri și-l urmăriră cu privirea. Și iată ce au văzut.

Masa de Piatră era înconjurată de o mulțime de oameni; deși luna strălucea pe cer, marea

majoritate aveau torțe care ardeau răutăcioase, scoțind fum negru și flăcări roșii. Dar ce oameni! Căpcăuni cu dinți imenși, lupi și oameni cu cap de taur; spirite ale copacilor și plantelor otrăvitoare; și tot felul de alte creaturi pe care nu vi le mai descriu, pentru că, dacă aș face-o, părinții voștri nu v-ar mai da voie să citiți cartea – Cotoroaște și Duhuri Rele, Fantome, Ciume ale Pădurii, Ghi-onoaie, Zmei, Năluci și Drăcușori. Erau de fapt toate creaturile care erau de partea Vrăjitoarei și pe care Lupul le adunase acolo la ordinul ei. În mijloc, pe Masă, stătea însăși Vrăjitoarea.

Cînd îl văzură pe Leu apropiindu-se de ele, creaturile scoaseră un murmur de disperare și preț de o clipă chiar și Vrăjitoarea păru cuprinsă de frică. După care își reveni însă și scoase un hohot puternic de rîs.

– Prostul! strigă. A venit, prostul. Legați-l fedeleș!

Lucy și Susan își țineau răsufllarea în așteptarea răgetului lui Aslan. Dar acesta nu se repezi asupra creaturilor. Patru Cotoroaște se apropiară de el rînjind, deși se vedea că încă le mai e teamă de el fiindcă rămaseră (la început) la oarecare distanță.

– Legați-l v-am spus! repetă Vrăjitoarea Albă.

Cotoroaștele se repeziră la el și scoaseră un strigăt de triumf văzînd că nu se opune deloc. Apoi alergară în sprijinul lor pitici răutăcioși și maimuțe. Îl trîntiră pe Leu cu spinarea la pămînt și-i legară labele, țipînd și chiuind de parcă ar fi făcut cine știe

ce ispravă nemaipomenită, deși, dac-ar fi vrut, cu o singură labă Leul ar fi putut omorî mai multe creaturi dintr-o singură lovitură. Dar nu scoase nici un sunet, nici măcar atunci cînd dușmanii îi strînseră atît de tare corzile în jurul labelor încît începu să sîngereze. După care îl tîrîră pînă la Masa de Piatră.

– Opriți-vă! spuse Vrăjitoarea. Mai întii trebuie să-l tundem.

Se auzi un alt hohot de rîs cînd un căpcăun apăru cu o foarfecă mare și începu să-l tundă. Bucle din coama aurie începură să cadă pe pămînt. După o vreme, căpcăunul se ridică și fetele văzură cît de schimbată era acum fața lui Aslan, fără coamă. Dușmanii observară și ei schimbarea.

– Ia te uită, nu e decît o pisică mai mare, la urma urmei! strigă unul dintre ei.

– De *asta* ne era nouă frică? întrebă un altul.

Se repeziră cu toții în jurul lui Aslan, rînjind și spunîndu-i lucruri ca : „Pis, pis, pis, biată pisicuță“ sau „Cîți șoricei ai prins azi, PISOIULE?“ sau „Vrei o farfurioară cu lapte, PISOIAȘ?“

– Of, cum îndrăznesc? întrebă Lucy, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Brutele! Brutele!

Acum, după ce trecuse șocul pe care-l avusese cînd zărise chipul fără coamă al lui Aslan, i se părea și mai brav, mai frumos și mai răbdător ca oricînd.

– Puneți-i botnița! ordonă Vrăjitoarea.

Chiar și acum, cînd îi puneau botnița, dacă și-ar fi deschis fălcile, doi sau trei dintre ei ar fi rămas

fără miini. Dar el nici nu se clinti. Ceea ce păru să-i înfurie și mai tare. Se năpustiră cu toții asupra lui. Cei care nu avuseseră curaj să se apropie nici după ce fusese legat începură să prindă curaj. Timp de câteva minute, fetele nici nu-l mai putură zări din pricina creaturilor adunate de jur împrejurul lui și care-l loveau, îl izbeau cu picioarele, îl scuipau și-l batjocoreau.

În cele din urmă, mulțimea se potoli. Îl traseră pe Leul legat, cu botniță, spre Masa de Piatră; unii trăgeau, alții împingeau. Era atât de mare încât și după ce ajunseră în dreptul Mesei trebuiră să se adune toți ca să-l poată ridica. După care mai strînseră o dată frînghiile.

– Lașii! Lașii! suspina Susan. Încă le mai e frică de el, chiar și acum?

După ce-l mai legară o dată (atât de tare încât era acoperit de frînghii) pe Masa de Piatră, se lăsă tăcerea. Patru Cotoroaște, cu patru torțe, se așezară în fiecare colț al Mesei. Vrăjitoarea rămase iar cu brațele dezgolite, cum făcuse în seara precedentă. Începu apoi să-și ascută cuțitul. La lumina torțelor, fetelor li se păru că ar fi făcut din piatră, nu din oțel, și că are o formă ciudată și îngrozitoare.

După o vreme se apropie. Se opri în dreptul capului lui Aslan. Avea chipul contorsionat de bucurie, dar el se uita fix spre cer, calm; nu era cuprins nici de teamă, nici de furie. Părea doar

puțin trist. Apoi, chiar înainte să-l izbească, se aplecă deasupra lui și-l întrebă:

– Ei, cine a câștigat? Prostule, ai crezut ca așa ai să-l salvezi pe omul care a trădat? O să te omor pe tine în locul lui, așa cum ne-am înțeles. Dar, după moartea ta, ce mă împiedica să-l omor și pe el? Și atunci cine o să-l mai salveze din mâinile mele? Vreau să înțelegi că mi-ai dat Narnia pe veci, ți-ai sacrificat viața și nu l-ai salvat nici pe el. Acum, că știi toate acestea, poți muri deznădăjduit.

Fetele nu suportară să vada cum îl omoara și-și acoperiră fața cu mâinile.

15

Magia secretă de dinainte de zorii timpurilor

Fetele stăteau încă ghemuite după tufişuri, cu fața acoperită, când auziră vocea Vrăjitoarei strigînd:

– Urmați-mă! Mai avem încă de luptat în acest război! N-o să ne ia prea mult să-i strivim pe viermii umani și pe trădători, acum că Prostul ăsta, Pisica asta mare, a murit.

În această clipă fetele fură, preț de cîteva minute, în mare pericol. Țipînd, în sunet de cimpoaie și cornuri de vînătoare, toată acea adunătură

o porni la vale chiar pe lângă locul unde se ascundeau ele. Simțiră Nălucile trecînd ca niște vînturi reci, iar cînd trecură Minotaurii simțiră pămîntul cutremurîndu-se sub ele. Deasupra capetelor lor trecu un stol de aripi și o negreală de vulturi și lilieci uriași. Oricînd altcîndva ar fi tremurat de frică; dar acum erau atît de cuprinse de tristețe, de rușine și de silă încît nici nu se mai gîndiră că ar trebui să se teamă.

De îndată ce se așternu din nou liniștea deasupra pădurii, Susan și Lucy ieșiră din ascunzătoare și urcară în vîrfurile dealului. Luna cobora încet și era, din cînd în cînd, acoperită de nori călători, dar, cu toate acestea, îl văzură pe Leul legat și omorît. Îngenuncheară amîndouă în iarba udă, îi sărutară chipul rece, îi mîngîiară blana frumoasă – ceea ce mai rămăsese din ea – și plînseră

pînă ce le secară lacrimile. Apoi se uitară una la alta, se apucară de mîini și izbucniră din nou în plîns. După o vreme, Lucy spuse:

– Nu suport botnița aia oribilă. Oare n-o putem scoate?

Încercară. După ce se chinuiră puțin (fiindcă aveau degetele înghețate și era și întuneric), reușiră. Cînd îi văzură chipul fără botniță, începură să plîngă din nou și-l sărutară și-l curățară de sînge cît de bine putură. Se simțeau cu mult mai singure și mai lipsite de speranță decît vă pot eu descrie.

– Oare nu putem să-l și dezlegăm? întrebă deodată Susan.

Dar dușmanii, din răutate, strînseseră frînghiile atît de tare încît fetele nu reușiră să desfacă nodurile.

Sper că nici unul dintre cititorii acestei cărți n-a fost vreodată atît de amărît cum au fost Susan și Lucy în noaptea aceea. Dar dacă vi s-a întîmplat să stați cu ochii deschiși toată noaptea și să plîngeți pînă ce v-au secat lacrimile, atunci înseamnă că știți și că după toate astea vine, în cele din urmă, un sentiment de liniște. Ai senzația că n-o să se mai întîmple nimic niciodată. În orice caz, fetele asta simțeau. În acest calm orele păreau să treacă una după alta, iar ele nici nu mai simțeau că se făcea tot mai frig. Dar, într-un sfîrșit, Lucy observă alte două lucruri. Spre răsărit cerul nu mai era la fel de întunecat ca mai înainte. Al doilea lucru era ceva ce

se mișca încet la picioarele ei. La început nici nu băgă de seamă. Ce importanță avea? Nu mai conta nimic acum! Dar apoi văzu că lucrul acela, orice-o fi fost, începuse să se cațere pe Masa de Piatră. Erau mai multe creaturi și mișunau pe trupul lui Aslan. Lucy se uită mai de aproape. Erau mici și cenușii.

– Pfui! făcu Susan din partea cealaltă a Mesei. Ce groaznic! Sînt șoricei cenușii. Plecați de-aici, bestii mici ce sînteți!

Și ridică mîna să-i gonească.

– Stai! spuse Lucy care se uitase la ei cu atenție. Vezi ce fac?

Se aplecară amîndouă și priviră cu mai multă atenție.

– Cred că... începu Susan. Ce ciudat! Rod frînghiile.

– Așa mi se pare și mie, spuse Lucy. Cred că sînt niște șoricei prietenoși. Bieții de ei, nu-și dau seama că e mort. Cred că îl ajută dezlegîndu-l.

De-acum începuse să se lumineze. Fetele observară fiecare cât de palidă era cealaltă. Șoriceii rodeau din frîngii mai departe. Erau zeci și zeci, sute de șoriceii de cîmp. Una cîte una, frînghiile fură tăiate.

La răsărit, cerul era de-acum alburiu, iar stelele erau tot mai pale – toate cu excepția uneia mari care strălucea la orizont. Le era și mai frig decît le fusese peste noapte. Șoriceii plecară.

Fetele dădură la o parte frînghiile roase. Aslan arăta mult mai bine fără ele. Cu fiecare clipă, pe măsură ce se lumina și puteau vedea mai bine, chipul său căpăta un aer tot mai nobil.

În pădurea din spatele lor se auzi o pasăre care scoase un sunet înfundat. Ore în șir liniștea fusese atît de deplină încît tresăriră. Îi răspunse o altă pasăre. Curînd, se auzi ciripit de păsări din toate părțile.

Se mijise deja de ziuă.

– Mi-e tare frig, spuse Lucy.

– Și mie, mărturisi Susan. Hai să ne mișcăm puțin!

Se duseră pînă în marginea de est a culmii și priviră în jos. Steaua cea mare aproape dispăruse. Ținutul părea cenușiu, dar dincolo de el, la capătul celălalt al lumii, se zărea marea. Cerul începu să se înroșească. Se duseră încolo și înapoi de nenumărate ori, de la Aslan la marginea de est a culmii și înapoi, încercînd să se încălzească. Le dureau

picioarele. Se opriră o clipă să privească marea și Cair Paravel (care se zărea acum în depărtare). În acest timp, cerul roșiatic deveni auriu de-a lungul liniei unde cerul se întâlnea cu marea și, încet, se ivi soarele. În clipa aceea auziră un zgomot puternic în spate, de parc-ar fi crăpat ceva – era un zgomot asurzitor, ca și când un uriaș ar fi spart o farfurie imensă.

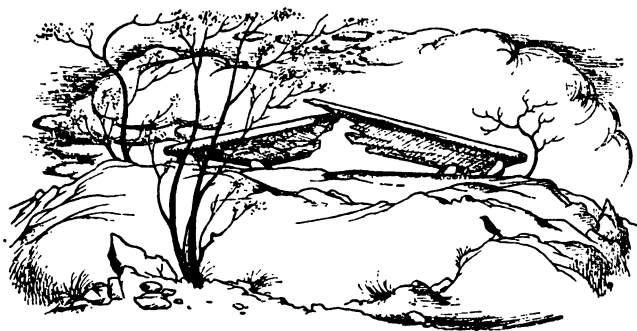
– Ce-a fost asta? întrebă Lucy, strângînd-o pe Susan de braț.

– Mi-e frică să mă întorc, comentă Susan. Se petrece ceva îngrozitor.

– Îi fac ceva și mai rău, comentă Lucy. Vino! Se întoarse și o trase și pe Susan cu ea.

Odată cu răsăritul soarelui totul arăta altfel, culorile se schimbaseră. La început nici nu văzură lucrul cel mai important. Dar apoi observară. Masa de Piatră era crăpată în bucăți, iar Aslan dispăruse.

– Vai! Vai! țipară fetele fugind spre Masă.

– Vai, de ce nu i-au putut lăsa trupul în pace? suspină Lucy.

– Cine a făcut una ca asta? întrebă Lucy. Ce-o fi? Altă magie?

– Da! se auzi o voce din spatele lor. E încă o magie.

Se întoarseră. Strălucind în lumina soarelui, mai mare decît îl văzuseră vreodată, scuturîndu-și coama (care-i crescuse la loc) era însuși Aslan.

– Oh, Aslan! strigară fetele, privindu-l cu ochii larg deschiși, tot atît de speriate pe cît erau de bucuroase.

– Deci n-ați murit? întrebă Lucy.

– Acum nu, răspunse Aslan.

– Nu sînteți... o...? întrebă Susan cu vocea tremurîndă.

Nu avea curajul să pronunțe cuvîntul „stafie“. Aslan își plecă ușor capul și-o linse pe frunte. Căldura respirației și un miros puternic care venea dinspre coamă o învăluiră.

– Arăt a stafie? întrebă.

– Oh, sînteți adevărat, adevărat! Oh, Aslan! strigă Lucy.

Fetele se aruncară amîndouă spre el, îl luară în brațe și-l acoperiră de sărutări.

– Dar ce s-a întîmplat de fapt? întrebă Susan după ce se mai liniștiră puțin.

– Deși Vrăjitoarea știa Magia Ascunsă, spuse Aslan, există o magie și mai tainică pe care ea

n-o știe. Ea nu știe decît ceea ce există din zorii timpurilor. Dar, dacă ar fi putut privi puțin mai în urmă, în întunericul și nemișcarea de dinaintea zorilor, ar fi citit acolo o altă poruncă. Ar fi știut că, dacă cineva care nu a comis nici un act de trădare se sacrifică de bună voie în locul unui trădător, Masa va crăpa, iar Moartea însăși va da înapoi. Iar acum...

– Da, ce facem acum? întrebă Lucy, sărind în picioare și bătînd din palme.

– Dragele mele copile, le spuse Leul, simt cum îmi revine forța pe care o aveam înainte. Hai să vedem, mă prindeți?

Rămase nemișcat o clipă, cu ochii strălucind, cu picioarele tremurînd, lovindu-se cu coada. Sări apoi pe deasupra capetelor lor și ateriză de partea cealaltă a Mesei. Rîzînd fără să știe de ce, Lucy încercă să-l prindă. Aslan sări din nou. Începu o fugă nebună, Leul fugea roată, cînd mult înaintea lor, cînd lăsîndu-le aproape să-l prindă de coadă, plonjînd printre ele, aruncîndu-le în aer cu labelle lui imense și frumoase și prinzîndu-le apoi din zbor sau oprindu-se brusc astfel încît se rostogoleau toți trei într-o grămadă veselă de rîsete, blană, mîini și picioare. Era o hîrjoneală cum numai în Narnia se poate. Lucy nu-și putu da seama dacă semăna cu jucatul cu un vîrtej sau cu un pisoai. Iar partea cea mai amuzantă a fost că atunci cînd, într-un sfîrșit, au căzut toți gîfîind în lumina soarelui, fetele nu se

mai simțeau deloc obosite, înghețate ori înfometate.

– Și-acum, spuse Aslan dintr-odată, la treabă. Îmi vine să rag. Ați face bine să vă puneți mâinile la urechi.

Ceea ce și făcură. Iar Aslan se ridică și, când își deschise gura să ragă, chipul lui căpătă un aer atît de înfricoșător încît nu îndrăzniră să se mai uite la el. Și văzură cum toți copacii se îndoiră în fața lui așa cum se îndoiaie firele de iarbă dintr-o pajiște în bătaia vîntului. După care le spuse:

– Avem de mers cale lungă. Va trebui să vă duc în spate.

Se aplecă, iar fetele se suiră pe spatele lui auriu și cald; Susan se așeză în față, ținîndu-se strîns de coamă, iar Lucy se așeză în spate, ținîndu-se bine de Susan.

Leul se ridică gîfîind și porni la drum, mai repede decît orice cal, la vale și apoi prin desișul pădurii.

Aveau senzația că trăiesc experiența cea mai minunată din Narnia. Ați mers vreodată călare pe un cal în galop? Amintiți-vă cum a fost; și apoi imaginați-vă cum ar fi fost să nu auziți zgomotul copitelor ori al zăbalelor și imaginați-vă în schimb mersul aproape fără zgomot al labelor de leu. Apoi imaginați-vă, în locul spinării negre, sau gri, sau castanii a unui cal, asprimea dulce a blănii aurii și coama fluturînd în bătaia vîntului. Iar apoi

imaginați-vă că mergeți cam de două ori mai repede decît cel mai rapid cal de curse. Și nu trebuie să-i spuneți pe unde s-o ia și nici nu ostenește niciodată. Gonește întruna, fără nici o ezitare, croindu-și drum cu multă dibăcie printre trunchiurile copacilor, sărind peste tufișuri și peste pîrîiașe, traversînd înot rîuri și fluvii. Și nu mergi călare pe un drum sau printr-un parc ori peste dune, ci prin Narnia, primăvara, pe alei de fag sau prin luminișuri însorite înconjurate de stejari, prin livezi sălbatice de cireși albi ca zăpada, pe lîngă cascade tumultuoase și stînci acoperite de mușchi și peșteri adînci, sus pe dealuri în bătaia vîntului și peste coaste de munte acoperite de iarbă neagră și de-a lungul crestelor ameteitoare și din nou prin văi sălbatice și peste covoare de flori albastre.

Era aproape ora amiezii cînd ajunseră la o pantă abruptă de unde se vedea un castel – de unde erau ele, părea un castel de jucărie – făcut parcă numai din turnuri. Dar Leul o luă la vale cu o asemenea viteză încît castelul devenea tot mai mare în fiecare clipă și, înainte de a avea timp să se întrebe ce-o fi fost, ajunseră deja lîngă el. Și de aici nu mai părea un castel de jucărie. De sus de pe ziduri nu se uita nimeni la ei și poarta era bine zăvorîtă. Iar Aslan, care nu încetinea deloc, se repezi spre castel ca un glonț.

– Casa Vrăjitoarei! strigă el. Copii, țineți-vă bine!

În clipa următoare li se păru că lumea s-a întors cu fundu'-n sus; căci Leul își adunase toate forțele pentru o săritură mai mare decît toate de pînă atunci – mai bine spus zbură, nu sări – drept peste zidul castelului. Cele două fete, cu răsufierea tăiată, dar tefere se treziră rostogolindu-se de pe spinarea lui în mijlocul unei curți mari, pline de statui.

16

Ce s-a întâmplat cu statuile

– **C**e loc extraordinar! exclamă Lucy. Ce animale de piatră – și ce oameni de piatră! E ca un... ca un muzeu.

– Sst! făcu Susan. Uite, Aslan pune ceva la cale.

Și chiar așa și era. Tocmai sărise spre leul de piatră și suflă spre el. Apoi, în clipa următoare, se întoarse – parc-ar fi fost un motan care încearcă să-și prindă coada – și suflă și spre piticul de piatră care (după cum probabil vă amintiți) stătea la câțiva centimetri depărtare de leu, cu spatele spre el. Apoi se aruncă asupra unei driade înalte din spatele piticului, sări într-o parte spre un pitic de piatră din

dreapta și se repezi asupra a doi centauri. În clipa aceea Lucy spuse:

– Oh, Susan, uită-te! Uită-te la leu!

Bănuiesc că ați văzut vreodată pe cineva aprinzând cu chibritul o bucată de ziar ca să facă focul. În prima secundă ai senzația că nu se întâmplă nimic, după care observi o dîră mică de foc strecurîndu-se pe marginea bucății de ziar. Exact așa se întâmpla și acum. În prima secundă, după ce Aslan suflase spre el, leul de piatră păru neschimbat. Apoi o dîră aurie i se strecură pe spatele alb de marmură și se întinse tot mai mult, așa cum cuprinde o flacără o bucată de hîrtie. Deși partea din spate a trupului era încă din piatră, leul își scutură coama greoaie, care se transformă la loc în blană. După care deschise o gură mare, roșie, caldă și plină de viață și căscă. Între timp, labele din spate prinseră și ele viață. Își ridică o labă și se scărpină. Apoi, zărindu-l pe Aslan, se duse spre el dînd din coadă și, scheunînd de bucurie și încîntare, sări să-l lingă pe față.

Fetele îl urmăreau cu privirea pe leu; dar ceea ce văzură era ceva atît de minunat, încît curînd uitară de el. Toate statuile prindeau viață. Curtea nu mai arăta a muzeu, ci mai degrabă a grădină zoologică. Creaturile trezite la viață dansau în jurul lui Aslan, care aproape nu se mai zărea în mijlocul acestei mulțimi. Albul cadaveric fu înlocuit de culori strălucitoare; centauri de un castaniu-strălucitor,

inorogi cu corn de culoarea indigoului, păsări cu pene țipătoare, vulpi roșcate, câini și satiri, pitici cu ciorapi galbeni și pălărioare roșu-aprins; fetele-mesteacăn erau argintii, fetele-fag erau de un verde-primăvărat, iar verdele fetelor-zadă era atât de strălucitor încît părea aproape galben. Iar în locul liniștii de moarte care domnise înainte, acum locul răsuna de răgete de fericire, de lătrături, nechezături, chițaituri, ciripit, cîntece și rîsete.

– Oh! spuse Susan cu un ton schimbat. Uite! Oare... oare e bine ce face?

Lucy se uită spre Aslan și văzu că tocmai suflase spre picioarele uriașului de piatră.

– Nu vă faceți griji! le strigă Aslan bucuros. Odată ce sînt bine picioarele, va fi bine și restul.

– Nu asta am vrut să spun, îi șopti Susan lui Lucy.

Dar acum era oricum prea tîrziu chiar dacă Aslan ar fi vrut s-o asculte. Firul de viață pătrunsese deja în picioarele Uriașului. Deja își putea mișca picioarele. În clipa următoare își luă bîta de pe umăr, se frecă la ochi și spuse:

– Doamne! Cred c-am adormit. Unde-i afurisita aia de Vrăjitoare care alerga pe-aici? Era undeva pe la picioarele mele.

Dar după ce i-au spus toți ce se întîmplase de fapt și după ce Uriașul și-a dus mîna la ureche și i-a pus să repete pînă ce, în fine, a înțeles, a făcut o plecăciune atât de adîncă încît aproape că atinse

pămîntul cu fruntea și-și scoase pălăria de mai multe ori în fața lui Aslan, cu fața slută strălucind de bucurie. (Uriașii de orice fel sînt atît de rari acum în Anglia și atît de puțini uriași sînt cumsecade încît e aproape sigur că n-ați văzut niciodată un uriaș cu fața radiind de bucurie. E ceva ce merită văzut.)

– Acum să vedem ce putem face cu interiorul acestei clădiri, spuse Aslan. Treziți-vă la viață cu toții! Căutați peste tot, prin toate cotloanele. Nu se știe niciodată unde puteți da peste vreun biet prizonier.

Dădură cu toții buzna înăuntru și, timp de cîteva minute, castelul acela vechi, întunecos, înspăimîntător și mucegăit răsună de zgomot de ferestre deschise și de voci care strigau:

– Nu uita temnița! Ajută-ne să deschidem ușa asta! Uite și aici o scăriță secretă! Oh, ia te uită! Un biet cangur. Chemați-l pe Aslan. Pfui, ce urît miroase aici! Căutați uși secrete! Aici! Pe palier sînt mult mai multe.

Dar lucrul cel mai bun a fost că Lucy a venit alergînd pe scări, strigînd:

– Aslan! Aslan! L-am găsit pe domnul Tumnus. Vino repede!

În clipa următoare Lucy și micul Faun se țineau de mîini și dansau de bucurie. Micața creatură era neschimbată în ciuda faptului că fusese

transformată în statuie și de-abia aștepta ca Lucy să-i povestească tot ce se întâmplase.

În cele din urmă terminară de răscolit prin fortăreața Vrăjitoarei. Castelul era gol, cu ferestrele și ușile deschise astfel încât lumina și aerul dulce de primăvară invadară toate cotloanele întunecoase și reci care le duseseră dorul atîta vreme. Mulțimea de statui eliberate se întoarse în curte. Și atunci cineva (cred că Tumnus) întrebă pentru prima dată:

– Da' cum o să ieșim de aici?

Aslan intrase sărind peste porțile care erau încă zăvorâte.

– Nu vă faceți griji, îi liniști Aslan. După care se ridică pe picioarele din spate și-i spuse Uriașului: Hei, mă auzi de-acolo de sus? Cum te cheamă?

– Uriașul Rumblebuffin, dacă nu vă e cu supărare, Maiestate, răspunse Uriașul, ducîndu-și încă o dată mîna la pălărie.

– Ei bine, Uriașule Rumblebuffin, spuse Aslan, scoate-ne de aici.

– Imediat, Maiestate. Cu multă plăcere, îi răspunse Uriașul Rumblebuffin. Voi, ăștia mici, stați departe de poartă.

După care se duse spre poartă cu pași mari și o izbi cu bîta cea mare: „zbang, zbang, zbang“. Poarta crăpă puțin la prima lovitură, mai crăpă și la a doua, iar la a treia se cutremură. După asta începu să izbească turnurile din toate părțile. În cîteva minute, ambele turnuri și o bună parte din zid

căzură cu zgomot la pământ, transformându-se într-o grămadă de moloz nenorocit. După ce se risipi praful, copiii se simțiră ciudat în curtea aceea mohorită, din piatră, dincolo de zidul căreia se zăreau, prin crăpături, iarba și copacii legănându-se și pîraiele scînteietoare din pădure, iar mai departe, dincolo de ele, dealurile albastre și, în spatele acestora, cerul.

– Fir-ar să fie, ce-am mai transpirat, făcu Uriașul, pufăind ca o locomotivă imensă. Asta din cauză că mi-am ieșit din formă. Bănuiesc că n-aveți vreo batistă la dumneavoastră?! le întrebă pe domnișoare.

– Ba da, am, spuse Lucy, ridicîndu-se pe vîrfuri și întinzîndu-se cît putea ea de mult ca să-i dea batista.

– Mulțumesc, ducă, îi spuse Uriașul Rumblebuffin, aplecîndu-se.

În clipa următoare, Lucy trase o spaimă pe cîste; se trezi pe jumătate în aer, prinsă între degetul mare și cel arătător al Uriașului. Dar chiar în clipa în care se apropia de fața lui, acesta tresări și o puse blînd pe pământ, mormăind:

– Doamne iartă-mă, am luat-o pe fetiță în loc să iau batista. Iertați-mă, ducă, am crezut c-am luat batista.

– Nu, nu, rîse Lucy, uite-o aici!

De data asta reuși s-o ia, numai că pentru el era cam cît o tabletă de zaharină în mîna voastră și,

cînd îl văzu ștergîndu-se solemn cu ea pe fața mare și roșie, Lucy îi spuse:

– Mă tem că nu vâ e de prea mare folos, domnule Rumblebuffin.

– Ba da, ba da, spuse Uriașul politicos. N-am mai văzut așa o batistă frumoasă. E tare drăguță, tare bună... tare... nici nu-mi găsesc cuvintele potrivite s-o descriu.

– Ce uriaș drăguț! îi spuse Lucy domnului Tumnus.

– Da, sigur, îi răspunse Faunul. Așa au fost întotdeauna cei din neamul Buffin. Una din cele mai respectate familii din Narnia. Poate nu prea deștepți (de altfel, nici n-am cunoscut vreun uriaș deștept), dar o familie foarte veche. De viță nobilă. Dacă n-ar fi fost, nu l-ar fi transformat în stană de piatră.

În clipa asta, Aslan bătu din palme dîndu-le de înțeleș să facă liniște.

– N-am terminat încă tot ce avem de făcut pe ziua de azi, le spuse. Dacă vrem s-o învingem

definitiv pe Vrăjitoare înainte să se întunece, trebuie să găsim imediat locul unde se dă bătălia.

– Și să luptăm și noi, sper, domnule! adăugă unul din Centauri.

– Desigur, spuse Aslan. Cei care nu pot ține pasul, copiii, piticii și animalele mici, vor merge călare pe animalele care pot merge repede: leii, centaurii, inorogii, caii și vulturii. Cei care au nasul bun să meargă înainte cu noi, leii, ca să adulmecăm unde se dă bătălia. Haideti!

Și o porniră la drum în mare grabă. Cel mai mulțumit dintre toți era celălalt leu care tot fugea de colo-colo prefăcându-se foarte ocupat, dar de fapt el voia să le spună tuturor:

– Ai auzit ce-a spus? *Noi, Leii*. Adică el și cu mine. *Noi, Leii*. De-asta-mi place mie de Aslan. Nu se dă mare. *Noi, Leii*. Adică eu și el. Și le tot spuse asta pînă cînd Aslan îi puse în spate trei pitici, o driadă, doi iepuri și un arici. Asta îi mai tăie puțin din elan.

Cînd fură gata cu toții (de fapt, un cîine ciobănesc îl ajuta pe Aslan să-i pună pe fiecare la locul lor), ieșiră prin spărtura din zidul castelului. La început, leii și cîinii adulmecară în toate direcțiile. Deodată, un cîine mare de vînătoare scoase un lătrat prelung: luase urma. După asta nu mai avură timp de pierdut. Curînd, toți cîinii, și leii, și lupii, și alte animale de pradă mergeau în viteză cu nasul în pămînt, iar celelalte veneau în urma lor pe o distanță de jumătate de kilometru, cît de repede puteau. Zgomotul pe care-l făceau amintea de o vînătoare englezească de vulpi, numai că era și mai frumos fiindcă nu se auzeau numai cîinii de vînătoare, ci, din cînd în cînd, și răgetul celui de-al doilea leu sau cel al lui Aslan, mai puternic și mai profund.

Mergeau tot mai repede pe măsură ce mirosul era tot mai ușor de urmărit. Apoi, cînd ajunseră la ultima cotitură dintr-o vale îngustă și șerpuindă, Lucy auzi un alt zgomot – un zgomot diferit, care-i dădu un simțămînt ciudat. Era zgomot de țipete și urlete și de zăngănit de metal.

Cînd ieșiră din valea îngustă, văzu și de unde venea zgomotul. Peter și Edmund și cealaltă armată a lui Aslan luptau cu disperare cu mulțimea de creaturi oribile pe care le văzuse noaptea trecută; numai că acum, în lumina zilei, păreau și mai ciudate și mai diforme. Păreau chiar mai numeroase. Armata lui Peter – care stătea cu spatele spre

ea – părea îngrozitor de mică. Iar cîmpul de bătaie era presărat cu stane de piatră, ceea ce însemna că Vrăjitoarea își folosise bagheta. Dar acum nu părea s-o mai folosească. Se lupta cu cuțitul de piatră. Se lupta cu Peter – luptau amîndoi atît de aprig, încît Lucy nici nu putu să-și dea seama ce se întîmplă: nu vedea decît cuțitul de piatră și spada lui Peter mișcîndu-se atît de repede de parc-ar fi fost trei cuțite și trei spade. Aceștia doi se luptau chiar în mijloc. De ambele părți, bătălia continua. În orice direcție se uita nu vedea decît lucruri îngrozitoare.

– Dați-vă jos de pe mine, copii! urlă Aslan.

Fetele se supuseră. Cu un răget care zgudui întreaga Narnie, de la felinarul din vest pînă la coasta mării de la răsărit, fiara sălbatică se aruncă asupra Vrăjitoarei Albe. Lucy îi zări fața ridicată spre el, preț de o clipă, cu o expresie de groază și mirare. Apoi Leul și Vrăjitoarea se rostogoliră la pămînt, cu Leul deasupra; și, în aceeași clipă, toate creaturile pe care le adusese Aslan de la casa Vrăjitoarei se repeziră nebunește asupra dușmanilor, piticii cu toporiștile, cîinii cu colții, Uriașul cu bîta (călcînd în picioare, în același timp, zeci de dușmani), inorogii cu cornul, centaurii cu săbiile și cu copitele. Armata ostenită a lui Peter îi întîmpină cu un chiot, iar nou-veniții scoaseră un urlet de bătălie în timp ce dușmanii chelălăiră și țipară; pădurea vuia de atîta zgomot.

17

În urmărirea Cerbului Alb

La numai cîteva minute după sosirea lor, bătălia luă sfîrșit. Marea majoritate a dușmanilor fuseseră omorîți în primul atac al lui Aslan și al tovarășilor săi; iar cei rămași în viață, văzînd că Vrăjitoarea e moartă, fie se predară, fie o luară la fugă. Apoi Lucy îi văzu pe Aslan și pe Peter dîndu-și mîna. Peter i se păru schimbat – era palid la față și părea mai serios și mult mai matur.

– E meritul lui Edmund, Aslan, îi spunea Peter. Dacă n-ar fi fost el, am fi fost învinși. Vrăjitoarea ne transforma armata în stane de piatră. Dar nimic nu l-a putut opri. Și-a croit drum printre trei

căpcăuni pînă la ea tocmai cînd îl transforma pe unul din leoparzi în stană de piatră. Și cînd a ajuns în dreptul ei, a avut prezența de spirit să-i dea cu spada peste baghetă în loc să se arunce direct asupra ei; ar fi fost transformat în stană de piatră pe dată. Asta fusese greșeala pe care o făcuseră toți ceilalți. După ce-a rămas fără baghetă, am început să mai cîștigăm și noi teren. Dar pierduserăm deja atît de mulți ! L-a rănit groaznic. Trebuie să mergem să vedem ce face.

Edmund era în grija doamnei Castor. Era plin de sînge, avea gura deschisă și era verde la față.

– Lucy, repede, îi spuse Aslan.

În clipa aceea, pentru prima dată, Lucy își aminti de licoarea pe care-o primise cadou de Crăciun. Îi tremurau atît de tare mîinile încît aproape că nu putea să scoată dopul. Dar în cele din urmă reuși și-i turnă fratelui cîteva picături în gură.

– Mai sînt și alți răniți, îi spuse Aslan în timp ce ea stătea și se uita neliniștită la fața lui Edmund, întrebîndu-se dacă licoarea va avea vreun efect.

– Da, știu, răspunse Lucy iritată. Imediat.

– Fiică a Evei, îi spuse Aslan cu voce gravă, și alții sînt pe moarte. Mai trebuie să moară mulți din cauza lui Edmund?

– Iartă-mă, Aslan, spuse Lucy ridicîndu-se și plecînd cu el.

Următoarea jumătate de oră avură mult de lucru – ea avea grijă de răniți, iar el de cei care fuseseră

făcuți stană de piatră. Cînd putu să se întoarcă, Edmund stătea deja în picioare, cu toate rănile vindecate, și arăta mai bine decît oricînd; de fapt, mai bine decît atunci cînd începuse să meargă la școala aceea îngrozitoare unde se schimbase în rău. Devenise din nou Edmund de altădată, cel adevărat, și acum te putea privi direct în ochi. Și chiar acolo, pe cîmpul de luptă, Aslan îl făcu fără întîrziere cavalier.

– Știe ce-a făcut Aslan pentru el? o întrebă Lucy pe Susan în șoaptă. Știe care a fost de fapt înțelegerea cu Vrajitoarea?

– Sst! Sigur că nu, răspunse Susan.

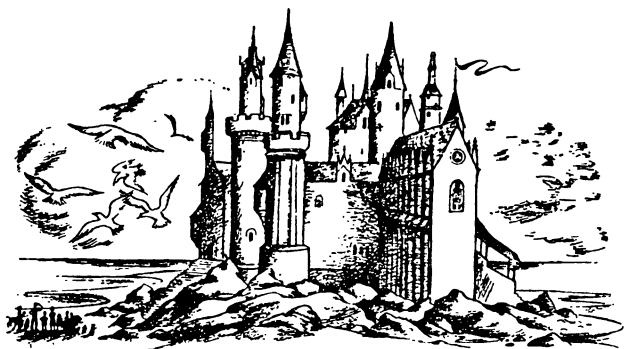
– N-ar trebui să i se spună? întrebă Lucy.

– Nu, sigur că nu, spuse Susan. Ar fi prea groaznic pentru el. Tu cum te-ai simți dac-ai fi în locul lui?

– Ba totuși cred c-ar trebui să știe, spuse Lucy.

Dar în clipa aceea discuția le fu întreruptă.

Noaptea aceea dormiră chiar acolo. Habar n-am cum a făcut Aslan rost de mîncare pentru toți; dar, într-un fel sau altul, s-au trezit cu toții stînd pe iarbă și mîncînd pe la ora opt. În ziua următoare o porniră spre răsărit de-a lungul marelui fluviu. Și a doua zi, cam pe la ora cinci după-amiaza, au ajuns la gura de vărsare a fluviului. Deasupra lor se ridica, pe un deal, castelul Cair Paravel. În față era malul mării, plin de nisip, pietre și băltoace cu apă sărată, și alge, și mirosul mării, și mii și mii de kilometri de valuri albastre-verzui care se spargeau

încontinuu de țărm. Și strigătul pescărușilor! L-ați auzit vreodată? Vi-l amintiți?

În după-amiaza aceea, după ce luară o gustare, cei patru copii se duseră din nou pe plajă, își scoaseră pantofii și ciorapii și umblară cu picioarele goale pe nisip. Dar ziua următoare a fost mai solemnă. Căci atunci, în Sala Mare a castelului Pair Caravel – în sala aceea minunată cu tavan din fildeș și cu peretele dinspre răsărit acoperit cu pene de păun și cu ferestrele spre mare, în prezența tuturor prietenilor și în sunet de trompete, Aslan îi încoronă și-i conduse solemn spre cele patru tronuri în strigătele asurzitoare ale mulțimii:

– Trăiască Regele Peter! Trăiască Regina Susan!
Trăiască Regele Edmund! Trăiască Regina Lucy!

– Odată ajuns rege sau regină în Narnia, rămii pe veci rege sau regină. Purtați-vă demn, Fii ai lui Adam! Purtați-vă demn, Fiice ale Evei! le spuse Aslan.

Pe fereastra dinspre răsărit, care era larg deschisă, se auziră vocile sirenelor care veniseră pînă aproape de țărm și care cîntau acum în cinstea noilor lor Regi și Regine.

Copiii se așezară pe tronuri și primiră cîte un sceptru, iar prietenii lor, Faunul Tumnus, Castorii, Uriașul Rumblebuffin, leoparzii, centaurii cei buni, piticii buni și leul primiră toți daruri și onoruri. Iar în noaptea aceea avu loc un mare ospăț la Cair Paravel, cu bucate și dans; totul strălucea și vinurile curgeau, iar dinspre mare se auzea, ca răspuns la muzica din castel, o muzică neobișnuită, mai dulce, mai pătrunzătoare.

Dar în timpul acestui mare banchet Aslan se furișă afară. Iar cînd regii și reginele observară că a plecat, nu spuseră nimănui nimic despre asta. Fiindcă domnul Castor îi avertizase:

— O să vină și o să plece. Într-o bună zi o să-l vedeți, iar în ziua următoare o să dispară. Nu-i place să rămînă legat aici jos. Și-apoi, mai sînt și alte ținuturi de care trebuie să aibă grijă. Așa e foarte bine. Vine des să ne vadă. Numai să nu-l cicălești. E sălbatic. Nu e un leu *îmblînzit*.

Iar acum, după cum probabil vă dați seama, povestea e aproape pe sfîrșite.

Acești doi Regi și aceste două Regine conduseră Narnia bine și avură o domnie lungă și fericită. La început, i-au căutat pe cei care mai rămăseseră din armata Vrăjitoarei Albe și i-au distrus.

Multă vreme auzeau despre lucruri tare rele care se întâmplau în părțile mai sălbatice ale pădurii – vreo crimă, vreun lup zărit luna asta sau vreun zvon despre vreo cotoroanță în luna următoare. Dar în cele din urmă toți aceștia fură omoriți. Și-au făcut legi bune și a fost pace și n-au dat voie să se taie copacii buni degeaba, iar piticii și satirii n-au mai fost obligați să meargă la școală. În general, încercau să scadă numărul persoanelor care se agită prea tare și care se amestecă în treburile altora și-i încurajau pe oamenii de rînd care voiau să trăiască și care-i lăsau și pe alții să trăiască. I-au alungat pe uriașii cei răi (care erau tare diferiți de Uriașul Rumblebuffin) undeva în nordul Narniei, după ce aceștia au îndrăznit să treacă granița. S-au înfrățit și s-au aliat cu țări de dincolo de mare și mergeau acolo în vizită oficială, iar aceștia veneau și ei în vizită oficială în Narnia. Cei patru au crescut și s-au schimbat de-a lungul anilor. Peter deveni un bărbat înalt, bine făcut, și un mare luptător, căruia i se spunea Regele Peter Magnificul. Iar Susan deveni o femeie înaltă și plină de grație, cu păr negru și lung care-i ajungea pînă la călcîie, iar regii din țările de peste mare au început să trimită ambasadori s-o ceară de soție. I se spunea Susan cea Blîndă. Edmund era un bărbat mai tăcut și mai serios decît Peter, cu judecată bună și dreaptă. I se spunea Regele Edmund cel Drept. Lucy rămase tot veselă și blondă și toți prinții de prin partea aceea a

lumii și-o doreau de nevastă, iar poporul îi spunea Regina Lucy cea Vitează.

Trăiră deci în mare bucurie și dacă vreodată își aminteau de viața din lumea de aici, era ca într-un vis. Într-un an, se întâmplă că Tumnus (care era de acum un Faun de vîrstă mijlocie și începuse să se cam îngrașe) veni de-a lungul fluviului cu știrea că apăruse iar prin părțile lui Cerbul Alb – Cerbul Alb care îți îndeplinea dorințele dacă-l prindeai. Așa că regii și reginele, însoțiți de membrii de seamă ai curții, plecară călare în sunet de corn și cu cîini de vînătoare spre Pădurile dinspre Apus în căutarea Cerbului Alb. Și, nu după mult timp, îl zăriră. Acesta o luă la fugă peste munți și văi, pînă cînd caii și curtenii obosiră și nu-l mai puteau urmări decît cei patru regi și regine. Îl văzură intrînd într-un desiș, unde nu putură merge călare. Atunci Regele Peter spuse (acum vorbeau altfel, deoarece fuseseră regi și regine atîta vreme):

– Dragi prieteni, haideți să descălecăm și să urmărim animalul acesta în desiș; de cînd mă știu n-am vînat ceva mai nobil.

– Maiestate, spuseră ceilalți, așa vom face.

Descălecară deci și-și priponiră caii de copaci și porniră pe jos prin pădurea deasă. Dar nici nu intraseră în desișul pădurii prea bine, că Regina Susan spuse:

– Dragi prieteni, iată o mare minune, mi se pare că văd un copac de oțel.

– Doamnă, spuse Regele Edmund, dacă o să vă uitați cu mai multă atenție, veți observa că e un stîlp de fier cu o lampă deasupra.

– Ce idee ciudată, spuse Regele Peter, să pui o lampă aici, unde e cu totul ascunsă printre copaci astfel încît, dac-ar lumina, oricum n-ar vedea-o nimeni.

– Maiestate, spuse Regina Lucy, cred că atunci cînd a fost pus aici acest stîlp cu această lampă copacii erau mai mici și mai rari sau poate nu era nici un copac aici. Aceasta este o pădure tînără, iar stîlpul este vechi.

Se uitară cu toții la el. Apoi Regele Edmund zise:

– Nu știu care ar putea fi pricina, dar am sentimentul că această lampă și acest stîlp au o influență ciudată asupra mea. Mi se pare că le-am mai văzut undeva; într-un vis, sau în visul unui vis.

– Maiestate, îi spuseră toți ceilalți, și noi avem același sentiment.

– Mai mult decît atît, spuse Regina Lucy, mie nu-mi poate ieși din minte că, dacă mergem dincolo de acest stîlp, fie vom avea parte de aventuri ciudate, fie destinul nostru se va schimba cu totul și cu totul.

– Doamnă, spuse Regele Edmund, aceeași presimțire mă frămîntă și pe mine.

– Și pe mine, dragul meu frate, spuse Regele Peter.

– Și pe mine, spuse și Regina Susan. Drept care sfatul meu este să ne întoarcem pe dată la cai și să nu-l mai urmărim pe acest Cerb Alb.

– Doamnă, spuse Regele Peter, să-mi fie cu iertare, dar, de cînd sîntem Regi și Regine în Narnia, nu ne-am dat bătăuți niciodată, în nici o privință, nici în luptă, nici în ce privește dreptatea sau altele de felul acesta. Odată ce ne-am pus în cap să facem ceva, pînă la urmă am izbîndit.

– Draga mea soră, spuse Regina Lucy, fratele nostru Regele are dreptate. Și mi se pare că ar trebui să ne rușinăm că vrem să renunțăm acum, de teamă sau din pricina vreunei presimțiri, la un animal atît de nobil cum este acela pe care îl urmărim.

– Și eu cred același lucru, spuse Regele Edmund. Și-mi doresc atît de tare să aflu care este sensul tainic al acestui lucru încît nu m-aș întoarce de bunăvoie nici pentru cel mai prețios nestemat din toată Narnia sau din toate insulele.

– Atunci, în numele lui Aslan, spuse Regina Susan, dacă asta este voia voastră, a tuturor, să mergem și să lăsăm soarta să decidă pentru noi.

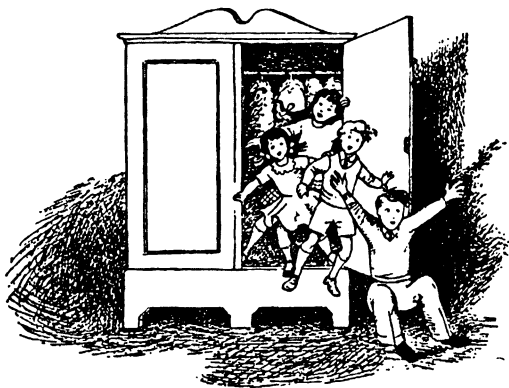
Așa că Regii și Reginele intrară în desiș. Nici n-apucară să facă mai mult de vreo douăzeci de pași, când își amintiră că obiectul pe care-l văzuseră se numește felinar și, după încă douăzeci de pași, observară că nu merg printre copaci, ci printre haine. Iar în clipa următoare căzură cu toții dintr-un șifonier într-o încăpere goală; și nu mai erau Regi sau Regine în ținută de vânătoare, ci numai Peter, Susan, Edmund și Lucy în vechile lor haine. Era exact aceeași oră, în aceeași zi când se ascuseseră în șifonier. Doamna Macready și vizitatorii vorbeau încă în hol, dar spre norocul copiilor n-au intrat în camera goală și copiii n-au fost prinși.

Și acesta ar fi fost sfârșitul poveștii, dacă ei n-ar fi simțit nevoia să-i spună Profesorului de ce lipsesc patru paltoane din șifonier. Iar Profesorul, care era o persoană remarcabilă, nu le-a spus să nu fie caraghioși sau să nu se mai țină de minciuni, ci chiar a crezut toată povestea.

– Nu, le spuse el, nu cred c-ar fi bine să încercați să mai mergeți prin șifonier ca să luați paltoanele înapoi. N-o să mai puteți intra în Narnia pe *acolo*. Și, chiar dac-ați reuși, tot nu v-ar mai folosi la nimic paltoanele. Poftim? Ce-ați spus? Da, bineînțeles că o să vă întoarceți în Narnia într-o bună zi. Odată Rege în Narnia, rămii pe veci Rege

al Narniei. Dar nu încercați să mergeți pe același drum de două ori. Ba chiar nici nu mai încercați să ajungeți acolo. O să se întâmple cînd nu vă așteptați. Și nu vorbiți prea mult despre asta, nici măcar între voi. Și nici nu povestiți nimănui decît dacă aflați că au avut și ei aventuri asemănătoare. Ce anume? De unde-o să știți? O să aflați voi cumva. Lucrurile ciudate pe care le vor spune – chiar și privirea – îi vor da de gol. Stați cu ochii larg deschiși. „Doamne, ce-i învață pe copii la școală în zilele noastre?“

Și aici chiar că se termină povestea aventurii din șifonier. Dar dacă Profesorul a avut dreptate înseamnă că acesta a fost doar începutul aventurilor din Narnia.

NARNIA®

DESCHIZI O UȘĂ... ȘI UN TĂRÎM
FANTASTIC TE AȘTEAPTĂ

Narnia... un ținut în care domnește iarna... un regat
ce așteaptă să fie eliberat.

În inima țării vrăjite al Narniei, copiii se
pomenesc prinși într-o nouă aventură, în înfruntarea
cu Jadis, Vrajitoarea Albă.

Cînd și ultima speranță moare, întoarcerea leului
Aslan s-ar putea să fie ultima șansă, semnul unei
mari schimbări... și a unor cumplite sacrificii.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-875-5

9 789735 768751

www.rao.ro
www.raobooks.com